Serge Brussolo

IRA MELANOX

Serge Brussolo

Ira melanox

La colère des ténèbres
1986

Despre Autor

Serge Brussolo (n. 31 mai 1951, Paris) este un scriitor francez.

Biografie

Serge Brussolo s-a născut la Paris, în 1951, într-o familie săracă. Tatăl, era muncitor şi parior pătimaș la cursele de cai. Mama, casnică şi romantică, îi citea în copilărie povești din mitologia greacă sau egipteană, imprimându-i astfel nu numai gustul pentru lectură, dar şi pentru scris. Locuiau toţi trei într-o cameră de servitori de la mansarda unui imobil luxos dintr-un cartier cu pretenții al Parisului. Primele sale lecturi au fost albumele de benzi desenate cu Tintin şi Blake şi Mortimer, împrumutate de la prietenii săi mai înstăriți.

A trecut repede la Modesty Blase, acea „doamnă a crimei” cu multiple talente şi trecut tenebros, benzi desenate pe care le citea în paralel cu romanele foto *Satanik* sau cărțile polițiste a lui James Hadley Chase.

În anii ’60, familia sa se mută într-un bloc social (HLM[1]) dintr-un cartier muncitoresc de la periferia Parisului. Vecinătatea unei baze a armatei americane îi înveselește însă copilăria: împreună cu alți copii scotocea prin pubelele americanilor descoperind şi citind cu indicibilă bucurie (în original, cu ajutorul dicționarului!) comics-uri altfel intruvabile în Franța

1 Lb. franceză: habitation à loyer modéré. Case cu chirii moderate.

acelor ani, precum *Dick Tracy*, *Batman*, *Superman*, *The Shadow* etc.

Astfel, de pe la 10-11 ani, a început să scrie „romane”, de câte 10 pagini, pe care le citea colegilor. În liceu avea reputația făcută: unii profesori îl disprețuiau și-i spuneau că n-o să facă nimic în viață; alții însă îl admirau și-i prevesteau o carieră de scriitor. Ajuns – în mod natural – student la litere, îşi trimite scrierile pe la diverse publicații şi debutează astfel, la 21 de ani, în paginile unui fanzin obscur. Perseverează, de altfel nu ştia şi nu voia să facă altceva, şi în 1978 primește Marele Premiu al SF-ului francez pentru nuvela *Funnyway*. În sfârșit, după zeci de refuzuri, editurile încep să-l ia în seamă şi Denoel îi deschide porțile, publicându-i în 1980 romanul *Vue en coupe d'un ville malade*. Urmează alte 150 de romane.

În anii '80, Serge Brussolo a revoluționat prin stilul lui original și distinctiv literatura science-fiction franceză. Considerat de unii critici o enigmă imposibil de clasificat, Brussolo, un scriitor unic şi baroc, este creatorul unor universuri literare halucinante, construite cu ajutorul unei doze specifice de violență și sexualitate, care i-au adus un public format din cititori pe cât de fideli pe atât de pasionați.

Opera lui a fost la început publicată în fanzine. Primul lui text publicat a fost *L'Evadé*/Evadatul apărut în periodicul *L'Aube enclavée* în 1972. *Funnyway* (Funnyway, în Jurnalul SF nr.163), o altă nuvelă, publicată în 1978, a fost recompensată în 1979 cu Marele Premiu al Literaturii Science-Fiction Franceze/*Le Grand Prix de la Science-fiction Française*. Câțiva ani mai târziu, în 1981, Brussolo câștiga același premiu, însă la categoria roman, cu *Vue en coupe d'une ville malade*/Vedere în secțiune a unui oraș bolnav. Un alt roman, *Les Semeurs d'abâmes*/Semănătorii de abisuri (publicat în 1983) va fi recompensat cu Premiul Apollo în 1984. Un număr mare de romane au fost

publicate în colecția *Anticipation* a editurii Fleuve Noir și în colecția *Présence du futur* a editurii Denoel.

După ce inițial a scris numai science-fiction, Brussolo a abordat mai târziu alte genuri literare, precum romanul istoric sau cel aparținând genului thriller. Este, de asemenea, autorul unei serii de cărți pentru copii și tineret intitulată *Peggy Sue et les fantômes*.

I

Suprafețele interioare și exterioare ale autobuzului erau în întregime acoperite de graffiti. David privea fascinat dârele negricioase ale căror arabescuri ascundeau complet vopseaua originală. O adevărată junglă din liane neîntrerupte ce se înnodau în bucle abundente asemeni fundelor spumoase și fosnitoare înflorite deasupra pachetelor de cadouri. Inscripțiile se încălecau în straturi ilizibile. Tânărul își lăsă privirea să rătăcească în labirintul de înjurături și blesteme. Cel mai mult îl atrăgeau numele și datele ornate cu semnături. Aminteau de hieroglifele înscrise ca într-un ritual pe ghipsul schiorilor ghinioniști la întoarcerea de la sporturile de iarnă.

Autobuzul era mâzgălit de parcă o hoardă de copii înarmați cu crete colorate ar fi fost lăsați singuri într-o cameră proaspăt văruită.

David stătea drept în scaun, cu spatele depărtat de banchetă, încercând să minimalizeze șocul zgâlțâielilor. La fiecare viraj, vehiculul scârțâia și gemea, gata să se dezmembreze, integritatea sa fiind la discreția unui pumn de șuruburi.

Șoferul conducea, bombănind printre fălcile transpirate înjurături ciudate. David se întrebă dacă omul nu este victima unui soi de boală contagioasă, care-l făcea să repete cu voce scăzută colecția de inscripții tatuate pe pereții autobuzului său. Și-l imagina în garaj, cu o lupă puternică în mână, examinând îndelung spațiile dintre scaune, străduindu-se să descifreze nodurile inscripțiilor, pe care nenumăratele

suprapuneri le transformaseră în pete întunecate. Această muncă extenuantă reluată noapte de noapte ajunsese să-i tulbure probabil mintea. Așa s-ar explica și de ce conducea agățat de volan ca de un colac de salvare, maltratând direcția și pneurile, în speranța ascunsă că o manevră greșită va arunca într-o prăpastie instrumentul torturilor intime la care era în permanență supus. Eventual, un incendiu salvator ar devora pereții pe care cuvintele și frazele se împleteau în enigma labirintului.

O hurducătură puternică îl proiectă pe David în geamul stropit de ploaia măruntă. Mirosul puternic de mare și de plajă mucedă, de alge în descompunere, năvăli în mașină, alungând duhoarea de cauciuc încins și de benzină. Oceanul se contura ca o seceră argintie în pâcla de pe mal, părând dur ca metalul întunecat al unei armuri căzute la pământ într-un turnir de o rară violență.

David se concentra din nou asupra mâzgăliturilor, dar zgâlțâielile autobuzului făceau lectura extrem de dificilă. Un moment crezu că deslușește începutul promițător al unei propoziții obscene, dar cuvintele se terminară brusc în bucle dantelate. Rătăcind printre meandre, găsi o formulă matematică ce se pierdea într-o gângăveală abia vizibilă pe fundalul de date și numere de telefon. Se simți descurajat. Fuseseră necesare mii de turiști pentru a înnegri astfel interiorul vehiculului și lemnul de culoare deschisă al scaunelor. Fără îndoială că desfrâul caligrafic fusese stimulat atât de lungimea traseului, cât și de monotonia peisajului. Cu timpul, peretele devenise un manual condensat de ghicitori, grosolănii, o antologie de maxime mirosind a filosofie de mahala și misticism de pisoar.

David își masă tâmplele. O migrenă tenace îi fulgera timpanele. O nouă zguduitură îi aruncă valiza de carton din plasa de bagaje. Se cutremură la ideea de-a o lua în patru labe printre scaune, în căutarea chiloților

împrăștiați. Șoferul nu dădu semne că ar vrea să încetinească, în schimb tânărul îl auzi murmurând printre dinți:

— Locul patruzeci și patru: Nicole le adoră lungi și năzdrăvane. 6 iunie ’85, mi-am pierdut fecioria la ora 4 și 30. Trăiască Nadine cea grasă! Moarte soldaților de gudron! Caut adolescentă pentru dresura în cadrul comunității. DROP THE BOMB! François și Martine 4 august '78...

David se abandonă în adâncitura banchetei, încercând să scape de litaniile șoferului maniac. Nu mai avea nicio îndoială! Omul cunoștea pe de rost încălecăturile grafice care tapisau tabla pereților și tavanul mașinii. Trebuie să le fi învățat pe parcursul interminabilelor opriri în stații, asemeni prizonierilor care își mobilează singurătatea numărând cuiele ușilor sau dalele din podea. La început, privirea a măturat inscripțiile distrată, apoi curiozitatea a fost stârnită, declanșând prima scânteie de fascinație. Imediat a trebuit să afle, să cunoască, să descifreze totul, înainte ca următoarele inscripții să conducă spre negrul absolut al petei de cerneală. Căci scriind mereu pe același suport, pagina albă se transformă treptat într-o baltă de beznă, precum hemoragia unei sepii. Cele mai fantastice obscenități n-ar mai fi decât biete focuri de artificii de cerneală strălucind într-o noapte fără lună.

David simți greața întorcându-i stomacul pe dos; de frică să nu vomite, nu mâncase nimic înainte de-a urca în autobuz, iar acum era pe punctul să leșine din cauza slăbiciunii. Își trecu mâna peste față. Palma se umezi de-o transpirație rece, rău prevestitoare.

Șoferul, lăsând deoparte orice reținere, începu să scandeze o serie de graffiti obscene care, în gura sa, păreau seci revendicări sindicale. David sughiță, clătinându-se amețit atât de pe urma hopurilor, cât și din cauza cloncănelilor deșănțate debitate de șofer, în care revenea obsedant cuvântul „bite”. Crezu că va

leșina, dar deodată o pală de aer rece, marin, năvăli în mașină, alungându-i starea de greață.

Ceața, mai puțin densă acum, lăsa să se întrevadă un amalgam arhitectonic, construcții albicioase, cu aparențe de prețiozitate caracterizând stațiunile balneare. Hotelurile, pavilioanele de tratament – toate aveau un aspect de fortăreață delicată, virginală.

Din momentul în care autobuzul se angajă pe șoseaua principală, David avu convingerea că s-a rătăcit într-un decor de teatru. Călătoria mirosea a spital, albeața aceasta aseptică părea să curgă dintr-un vas cu eticheta „Dezinfectant”. Țărmul, băncile, cabinele de baie, chioșcul pentru muzică... toate păreau că funcționează ca anexe ale unui complex chirurgical. Nu ar fi fost mirat să descopere o cruce roșie imprimată pe ele, sau să zărească fiole cu ser în vitrinele de sticlă. Chiar și în absența soarelui, fațadele albe ale clădirilor răneau privirea.

Mașina se opri într-o ultimă zvâcnire și David fu cât pe ce să vomite în poală.

— Ați ajuns! zbieră șoferul, aici e capătul. Cine vrea să meargă mai departe, să aranjeze cu indivizii din colț.

David apucă valiza și deodată simți nevoia să dea șoferului un bacșiș gras, necuviincios chiar. De ce? Poate pentru că, inconștient, credea că celălalt nu va mai reveni niciodată, tăindu-i astfel orice posibilitate de evadare?

Evadare? Haida-de! Era pe cale s-o ia razna! Se afla aici din proprie voință, pentru a munci, pentru a-și câștiga pâinea exersând o activitate care, de altfel nici nu-l obosea prea tare.

Atunci? De ce această reacție bruscă de repulsie?

— Aceste graffiti... începu el, toate inscripțiile astea... de ce?

Omul agățat de volan aruncă spre ele o privire tulbure, inundată de frică sau de imbecilitate.

— Asta e din cauza scrisului pe ghips. La început se

mulțumesc doar să se semneze, apoi devine o adevărată manie. Veți vedea, e plin orașul de țicniți. Păreți destul de întreg, n-ar trebui să întârziați prea mult pe aici. Ați venit să vedeți un pacient?

— Nu, îngăimă David, am venit să lucrez... E primul meu post, sunt trei ani de când zac la agenția de plasare. Înțelegeți atunci că...

Șoferul dădu din cap, își umflă obrazul și scuipă o flegmă groasă, negricioasă de la tutunul mestecat, care trecu chiar pe deasupra părului lui David.

— Chiar și pentru lucru, monologă șoferul, chiar și pentru lucru n-aș rămâne aici douăzeci și patru de ore în șir. E contagioasă chestia asta a lor, deși doctorii s-ar putea să spună contrariul. Eu știu că e mai contagioasă decât sifilisul.

Acordeonul metalic al ușii lansă o șuierătură de aer comprimat aruncându-l pe David pe trotuar. Tălpile îi scârțâiră pe nisipul ce pudra asfaltul, producând un zgomot de glaspapir înghețat. Autobuzul făcea deja manevrele pentru a pleca în cursa de întoarcere. Tânărul își privi valiza, zgâriată toată. Avea senzația că-l pândesc mii de criminali în oraș. Toată această arhitectură în cretă i se părea ascunsă în spatele unei măști chirurgicale pentru a-și păstra anonimatul.

Reflexele soarelui în ferestrele superioare aruncau scântei, chiar și trotuarele păreau pictate în alb.

Total derutat, David aruncă o privire în jurul său. Nu l-ar fi surprins să descopere un grup de chirurgi operând într-o piață publică aseptizată, sau o parcare dotată cu paturi de spital și transformată în salon comun.

Se scutură. Călătoria îl obosise și bătea câmpii. Instinctiv se îndreptă către mare. Pontonul, pe care se aflau cabinele de baie, scârțâia sub tălpile sale. Scândurile decolorate și umede semănau cu lemnul epavelor aduse la mal de ocean, în lungul plajelor fuseseră plantate o mulțime de umbrele albe sub care

trosnea vântul nisipos. Sub fiecare dintre ele se odihnea câte o targă. David numără cincizeci, aliniate una lângă alta, ca pentru inspecție. Bolnavii care zăceau în ele erau apăsați sub greutatea ghipsurilor protuberante. Brațe, picioare, umeri dispăreau închiși în coconi albi și noduroși.

Tânărul făcu câțiva pași. Bolnavii își expuneau fără nicio rușine soarelui părțile corpului neacoperite de bandajele ghipsate. Era un spectacol cel puțin straniu că bărbați și femei să-și descopere în lumina palidă coapse, sâni, penisuri, busturi păroase sau netede. Nu-și dădea seama dacă spectacolul oferit de nudiștii zdrobiți, îngreunați de bandaje, corsete, atele, era ridicol sau patetic.

De sub ce surpătură sau avalanșă fuseseră salvate aceste bucăți de carne tumefiate, secționate și recusute? Aceste schelete garnisite cu broșe, întărite cu plăci metalice precum fosilele pe cale să se disloce?

David se așeză pe o bornă kilometrică cu muchiile tocite.

Nudiștii ghipsați nu-și vorbeau. Cu ochii închiși, cu gura întredeschisă, păreau preocupați doar să se îndoape cu soare. Se ghicea o aviditate puțin nesănătoasă, un apetit bestial de burete canibal. Câțiva bărbați nici nu încercau, de altfel, să disimuleze o erecție impresionantă, ce le trasa pe abdomen o umbră rectilinie, de cadran solar.

Își imagina infirmierele profitând de aceste fenomene pentru a transforma buricul pacientului în tablă de lectură orală. Această idee năstrușnică nu-i alungă însă starea de jenă. Goliciunea care-i lovea privirea nu era cea a turiștilor estivali, acea impudoare liniștită, provocarea senzuală și trândavă a plajelor „rezervate”, nu... Aceste cărnuri nude, aruncate pe plajă, îl evocau cadavrele de pe câmpurile de luptă, dezbrăcate de vântul de gloanțe și de suflul exploziilor. Un talmeș-balmeș de piei mirosind a măcelărie, a abator.

Ghipsurile, mai ales, îi reținеau atenția, dându-i senzația că are sub ochi mumii proaspăt ambalate. Mumii... foarte noi! David era din ce în ce mai tulburat.

Infirmierele se deplasau agale printre umbrele, cu o grație alunecoasă de madone cu ochii cerniți. Zumzăiau cu voce scăzută, șușotelile lor țeseau un cântec somnolent, o vibrație de viespe prizonieră. Bolnavii păreau și ei gata să toarcă precum motanii îmbuibați de căldură, hipnotizați, blegi, îmbătrâniți, culcați într-o rână, cu gura plină de bale, învinși fericiți de o dizolvare mentală vecină cu extazul mistic. O tânără schiță deodată o mișcare pentru a se așeza mai bine în targă. Ambele brațe și piciorul stâng erau încorsetate în bandajul de ghips. David se gândi că seamănă cu un cavaler din evul mediu pe care pajii nu l-au scos complet din armura de turnir... sau cu un sâmbure însuflețit al unei statui care-și aruncă cochilia, gata să sară de pe piedestal. Vechi imagini din filme de groază îi veneau în minte: tinere aruncate de vii în ceară fierbinte, cadavre acoperite cu ipsos și deghizate în zei greci pentru decorat peluze și alei... Cum să nu stabilești asemănări cu răniții ăștia pe cale de fosilizare?

O amețeală subită îl chemă la ordine. Trebuia să mănânce, să-și umple stomacul gol de mai bine de douăzeci și patru de ore. Da, ar trebui, dar rămânea în continuare țintuit de borna sa, obsedat de alinierea în batalion a umbrelelor de soare albe. Nimeni nu-i acorda nici cea mai mică atenție, toată lumea era întoarsă către soare. Pe măsură ce se însenina, lumina devenea mai vie și ghipsurile se înconjurau cu un halou strălucitor, precum niște cochilii de calcar imaculat. Tânărul închise ochii pentru a scăpa de agresiunea vizuală.

Dădu să se ridice, când o puștoaică de vreo doisprezece ani dădu buzna dintre cabine, îndreptându-se spre el. Avea brațul stâng în ghips, de la palmă până la umăr. Surâzând, își scutură codițele decolorate de soare și-i întinse tânărului un creion gros cu tuș negru.

— Ești nou aici, nu? se adresă fetița. Trebuie să-mi faci un desen.

— Ce? bâlbâi David.

— Un desen! se enervă puștoaica. Aici, pe ghips, ce vrei, așa e obiceiul! Să-mi faci o chestie haioasă, dar nu porcării, că mă sugrumă bătrânii.

Descumpănit, David luă creionul. Cochilia de pe brațul fetiței era deja ornată de o mulțime de dedicații și de desene grotești. Îi aminteau de scrijeliturile din autobuz și avu un moment de recul. Puștoaica mormăi a dispreț.

— Dacă n-ai o idee mai nostimă, mulțumește-te să semnezi, aruncă fata cu un oftat de lehamite.

David se execută. În momentul când puse creionul pe suprafața ghipsului, avu o senzație stranie. Aceea de a fi pe cale să degradeze un monument public, în stilul acelor turiști care-și gravează inițialele pe operele de artă, pe culoarele muzeelor. Trebui să se concentreze pentru a-și reveni și să mâzgălească o vagă semnătură. Puștoaica ridică din umeri îi smulse creionul din mână și coborî spre plajă.

— Cum e, Nathalie? o întrebă o infirmieră cu un ton de falsă amabilitate.

Tânărul puse mâna pe valiza ce-i părea acum teribil de grea, în ciuda celor câteva lucrușoare conținute, și-și puse coada pe spinare. Marea gri-argintie se ondula în benzi asemenea fâșiilor de mică, cu străluciri uleioase. Norii se îngrămădeau spre orizont.

În căutarea unei cafenele, David se intersectă cu o bizară procesiune de infirmieri târând brancarde. Numără doisprezece, mergând în pas cadențat, ca niște purtători de lectică.

Puțin mai departe întâlni un grup de tineri sprijiniți în bastoane. Aveau toți câte un picior în ghips până la șold.

Pe o peluză, postat cu fața spre cazino, un panou metalic anunța cu litere ornamentale pompoase:

Saint-Alex. Apele lui. Soarele lui. CALCIUL LUI.
Stațiune termală agreată. Boli osoase.

O bornă indicatoare marca spre toate direcțiile existența „caselor termale” cu nume voit poetice. David ezită în intersecție. Se simțea murdar și șifonat. Noaptea petrecută în tren, călătoria cu autobuzul îi transformaseră hainele în cârpe mototolite și îmbâcsite.

Zări în sfârșit o cafenea cu firma decolorată de soare. O fâșie de cârpă scorojită anunța:

La crucea de treflă. Salvarea marinarului

Această, denumire avea ceva neobișnuit în decorul luxos și aseptic al stațiunii. Un băiat înfășurat într-un șorț lung ștergea marmura micuțelor mese rotunde împrăștiate pe terasă.

David intră, împingând ușa de sticlă, în interior. În spatele tejghelei, un grăsan bucălat, probabil patronul, cântărea linguriță.

II

Chelnerița înaltă și slăbănoagă așeza pe mese scrumierele. Avea în jur de patruzeci de ani. Pieptănată într-un coc lăsat pe ceafă, purta o rochie neagră de subretă[2], surprinzător de scurtă, care abia îi ascundea fesele. Sala era întunecoasă. Așezat într-un colț izolat, un bărbat în bluza de corp contempla halba de bere din fața lui. Mâinile sale mari, cu degete spatulate, înconjurau vasul, cu palmele în sus, într-o atitudine ciudată despre care nu se putea spune dacă evoca meditația sau o totală neputință. Bărbatul era uimitor de musculos, bicepșii săi având aspectul unor protuberanțe de cauciuc în pragul anevrismului. În spatele tejghelei, patronul cântărea mai departe linguriță.

David se apropie. Observă că după fiecare cântărire, acesta aplica o etichetă minusculă adezivă pe coada obiectului, pe care marca ceva cu tuș, cu ajutorul unui pix cu vârf subțire... Ezită, neîndrăznind să întindă gâtul, cu teama de a nu părea indiscret. Constată însă că toate paharele, toate cești dispuse pe etajere, purtau etichete asemănătoare.

Patronul consultă din nou micul cântar, înjură printre dinți și marcă de această dată un pahar cu suc de fructe. Chelnerița cu rochie scurtă se îndreptă către David. Era cam botoasă, cu colțurile gurii lăsate, dar avea în schimb pulpe frumoase, zdravene și aurii.

— Și pentru domnul, ce să fie?

Vocea îi era răgușită, gudronoasă. Câteva șuvițe albe i

---

2 Fată angajată într-o casă pentru diverse treburi de gospodărie, mai ales cu atribuții de cameristă.

se amestecau în coc. Mâinile lungi, cu degete alungite, se terminau cu unghii frumoase, lăcuite albastru deschis.

— O cafea, încercă David.

— Câte grame? fornăi chelnerița, scurgându-se în spatele tejghelei, în direcția filtrului de cafea.

— Câte grame... de cafea? repetă prostește tânărul, neînțelegând.

Femeia ridică din umeri.

— Nu, i-o reteză nervoasă. *Greutatea ceștii*. Vă întreb ce greutate aveți voie să mânuiți.

— Scuzați-mă, se rugă tânărul, nu înțeleg!

O scânteie de interes se aprinse în pupilele voinicei brunete.

— Nu sunteți la cură, deci? spuse ea cu un ton mai puțin profesional. Vreau să spun... nu sunteți bolnav?

— Nu, deloc. Trebuie să...

— Ah! oftă chelnerița, scuzați-mă! Nu prea am mai fost obișnuiți să vedem oameni sănătoși pe-aici, și ca atare suntem obligați să luăm măsuri de precauție.

— Așa este! interveni patronul. Am avut destule necazuri. Acum nu mai avem încredere. Au vrut să mă dea și-n judecată. Ca și când ar fi vina mea că se crapă peste tot.

David se clătină, lovit în moalele capului de aceste manifestări de complicitate echivocă. Cuvintele îi zumzăiau pe la urechi.

— A trebuit să schimb toată vesela, explică mai departe grăsanul. Aveam niște căni de bere magnifice, grele, în fațete. Puteai pocni un bețiv în cap fără să rămâi cu toarta orfană în mână. Și niște halbe de gresie! Halbe cu capac, grele ca niște marmite, halbe de profesionist. Aproape unelte de lucru, ce mai! Toate-s surghiunite în pivniță azi. De acum lucrez în „ușurare”. O porcărie. Porțelan pentru salon de ceai! Păhăruțe pentru creșă! Uitați-vă la asta!

Împinse către interlocutor o ceașcă translucidă. O

etichetă mare din plastic aproape o îmbrăca. David descifră stupefiat cuvintele trasate cu o scriere mare, școlărească: „Această cană cântărește 100 grame”. Înțelese dintr-o dată că toată vesela bistroului era catalogată într-un mod asemănător.

— Vedeți domnule, continuă patronul, oamenii ăștia, la „cură”, cum ni s-a atras atenția să-i numim, se fărâmițează ca niște mobile vechi mâncate de carii. Oasele lor nu mai valorează nimic. O tracțiune puțin mai puternică și crac! se crapă! Ca atare, trăiesc cu teroarea șocului, a efortului. Câțiva sunt atât de fragili încât nu au voie să ridice mai mult de douăzeci de kilograme pe zi! Umblă cu niște carnețele după ei, în care-și notează toate greutățile mânuite în cursul zilei. Fac adunări peste adunări, cu frica de-a nu depăși limita tolerată. E o nenorocire să vezi toate astea! Ridici lingurița pentru a amesteca în cafea: zece grame, apuci ceașca de cafea: o sută de grame. Suntem obligați să le comunicăm atât prețul, cât și greutatea băuturilor consumate. Asta ca să le dăm posibilitatea să-și țină contabilitatea! De parcă au dreptul să-și impună regulile!

— Oh! Domn' Louis, interveni chelnerița cu voce șuierătoare, nu vorbiți așa, veți avea iar necazuri…

Grăsanul clipi, realizând că s-a lăsat purtat de furie. Aruncă o privire împrejur și se aplecă spre David, adoptând o mină de conspirator.

— Mathilde are dreptate, șopti el la limita audibilului. Sunt atât de răi indivizii ăștia sfărâmicioși! Adevărați tirani. Păziți-vă să nu atingeți vreunul pe stradă, că infirmierul vă și umflă mutra! Nu-i pot suferi pe cei sănătoși. Printre ei sunt și tipi plini de bișari, din lumea bună, și bineînțeles, municipalitatea le linge cârjele! Spun asta pentru dumneavoastră, ca să evitați o greșeală. Uite, îl vedeți pe zdrahonul de colo, cu o bere în față? Este Georges Alby, fost patron al unui club de culturism. Astăzi e șomer: fărâmicioșii l-au făcut să-și închidă prăvălia! Au început cu petiții, pretinzând că un

centru de dezvoltare a mușchilor într-un oraș locuit aproape în totalitate de bolnavi era o adevărată provocare. Că era de neconceput pentru oamenii cu oasele deficitare să treacă pe lângă huidume obișnuite să ridice zece sau douăzeci de tone pe zi. Au pomenit de „atentat la morala bolnavilor”! Atât și nimic mai mult. Cum răspunsul întârzia să sosească, au început să împroaște cu calomnii. Pe scurt, în curând s-a vorbit că, de fapt, clubul ridicătorilor de greutăți era în realitate o cloacă de borfași… Vă imaginați ce a urmat.

— Fiți atent, continuă patronul. Sunt niște vipere. Nu mai departe decât ieri, a fost pe-aici unul care-mi contesta greutatea ceștilor. A trebuit să facem o contraexpertiză în prezența inspectorului de igienă. Pentru cinci grame diferență aș fi fost amenințat cu închiderea temporară și amendă. Vă spun eu, au în mână orașul, se va sfârși rău! Într-una din zilele astea va sări în aer! Oamenii de treabă vor lua spitalele cu asalt, înarmați cu drugi de fier. Îi vor stâlci pe toți crăpații ăștia, cum făceau în evul mediu cu criminalii. Lovituri de măciucă peste articulații... Pârrr! Crac! Voi avea senzația că ascult un concert simfonic! Ah, gândul ăsta mă ridică la ceruri! Doamne, în ziua aia nu voi rămâne în spatele tejghelei, credeți-mă!

— Domnule Louis! gâfâi chelnerița înspăimântată, domnule Louis, poate să vă audă careva…

Apăsă pe „careva” și David înțelese că la el se referea. Roși.

— Lasă, Mathilde, suspină cafegiul, revenindu-și, mă calmez, mă calmez! Toarnă de băut domnului, face firma cinste…

Se îndepărtă cu un pas greoi de pachiderm istovit și-și reluă locul în fața balanței, lângă grămada de linguriță. Se lăsă un moment de stinghereală în care Mathilde și David rămaseră față în față, ochi în ochi. Un vag iz de transpirație urca din decolteul chelneriței, un parfum intim și cald care îl tulbură pe tânăr. Își imagină curbura

sternului între mingiile jucăușe ale sânilor, dâra umedă a unui strop de sudoare ce se scurge către buric... Gura Mathildei tremură imperceptibil la colțuri, ca într-o pornire de plâns, deși, fără îndoială, era doar un rictus de enervare. Se aplecă, trase zăvorul unui dulap încastrat în perete și scoase o halbă grea pe care i-o umplu cu bere neagră. David remarcă mânerul recipientului. Vasul de gresie cântărea cât o mică halteră.

— Cu siguranță, ăsta nu-i un păhărel pentru anemici! chicoti chelnerița. Nu le scoatem decât pentru prieteni. Instalați-vă pe terasă și vă pregătesc imediat o gustare. Aveți un aer sfârșit.

David se execută. Halba cântărea o tonă în mâna lui. Se așeză, după ce-l salută pe Georges Alby cu o scurtă înclinare a capului. Culturistul îi răspunse cu o crispare a pomeților. Pe tricou purta o emblemă decolorată de spălat: „Scuturătorii de haltere”.

— Îl port doar pentru a-i enerva, spuse în surdină atletul, căruia nu-i scăpase privirea lui David. E adevărat ce v-a povestit moș Louis, să știți. M-au făcut să piș sânge. Îi înnebunea gândul că unii pot apuca bare de două sute de kilograme, în timp ce ei erau atenți să nu ridice prea multe linguriță pe zi! Înaintea epidemiei de fragilitate aici era o stațiune dinamică. Oh, bineînțeles, veneau și câțiva bătrâni pentru calciu, ape și alte chestii de-astea, dar orășelul nu căpătase aspectul de acum. Ați văzut plaja-cimitir? Turma de sfărâmicioși care încearcă să se consolideze la soare? Îndată ce strâng destule lovele ridic tabăra. M-au adus la sapă de lemn nenorociții ăștia! Da, da! Da' dumneavoastră, ce păziți în paragina asta plină de statui ambulante?

David trase o înghițitură din berea acră.

— Sunt în trecere doar. Trebuie să ajung la Institutul Minsky. Sunt infirmier stagiar, e primul meu angajament.

Culturistul se crispă. David își dădu seama că trebuie să vorbească mai departe pentru a înlătura stinghereala provocată de spusele sale.

— E departe de Saint-Alex? încercă el. Șoferul autobuzului părea să nu știe.

Georges Alby ridică din umeri. Părea încurcat.

— Nu, cedă el, înnodându-și mâinile mari în jurul halbei din față. Dar trebuie să traversați câmpia și nu veți găsi pe nimeni să vă ducă până acolo.

— De ce?

Culturistul avu o nouă crispare a fălcilor.

— Superstiții locale, murmură el, povești idioate! Se spune că o „fiară” trăiește în câmpie. Un soi de monstru cu siluetă de gorilă. Tâmpenii! Puștii de la colțul străzii le-au lansat pentru a-i speria pe bolnavi. Năvălesc din când în când pe plajă cu mâinile spre cer, urlând „Yeti! Yeti! Vine…” Se distrează văzându-i pe fărâmițații ăștia cum fug tropăind din cârje.

Tăcu. Părea că reflectează. Adăugă într-un sfârșit:

— În situația mea nu-i de disprețuit un mic câștig. Am un camion vechi, dacă ne înțelegem la un preț rezonabil, vă pot duce acolo mâine dimineață. Vi se pare corect?

David aprobă cu căldură.

— V-ați întâlnit cu tipii din institut? întrebă el, trăgându-și scaunul mai aproape.

Alby dădu din cap a negație.

— Nu, este un centru de cercetare, nu se amestecă cu ceilalți. De fapt, sunt specializați în cazurile disperate. Trăiesc acolo ca pe o insulă pustie. Aici nu sunt prea iubiți. Moș Minsky are o reputație urâtă. Este acuzat, mai mult sau mai puțin pe față, că exersează pe cobai umani, având binecuvântarea Ministerului Sănătății. Mica infirmieră care-l ajută schimbă doar bandaje și plimbă olițe. O cheamă Judy sau Julie, nu mai știu… Trebuie să mai fie pe acolo și o pereche de boșorogi la administrație, niște prăpădiți vicioși, obișnuiți să tragă la măsea. Nimeni nu știe ce se pune la cale prin

coclaurile alea, așa că se bârfește din plin.

Cu aceste ultime cuvinte, conversația se stinse, lăsând locul unei liniști apăsătoare, întreruptă doar de clinchetul linguriţelor pe tabla de zinc a tejghelei. Alby se ridică.

— Mă duc să verific camionul, spuse el în loc de salut. Vă aștept mâine dimineață la ora 8, la autogara cea veche. Vă spune Mathilde unde este.

David îi întinse mâna, dar celălalt întorsese deja spatele. Tânărul se strădui să termine berea care-i dilata stomacul și-i amăra sufletul. Chelnerița se ivi din penumbră, punând pe masă un sandwich enorm în care se suprapuneau jambon, pateu și cârnat, ca într-o ladă de gunoi.

— Vă pregătesc imediat o cameră sus, șopti ea complice, trebuie să dormiți! Puteți urca într-un sfert de oră. Camera 27.

Cum se îndepărtă Mathilde, își luă gustarea și ieși, abandonând valiza sub masă. Hoinărea la întâmplare, amețit de bere, molfăind din când în când câte un dumicat grețos. Pierdu repede noțiunea timpului. Mergea de-a lungul mării cu un pas nesigur. Soarele încingea boarfele boțite cu care era îmbrăcat, făcându-l să asude din greu. Între pavilioanele de tratament și plajă era un du-te vino de scaune rulante. Câțiva bolnavi, probabil cei mai înstăriți, erau precedați de infirmieri musculoși însărcinați să degajeze drumul. Indivizii, cu mutre de bandiți, se achitau de obligații fără menajamente, înlăturând cu o îmbrâncitură trecătorii distrați care nu se retrăgeau suficient de repede din calea lor. Sentimentul de opresiune crescu în David. Nu-i plăceau mutrele viclene pe care le întâlnea. Găsea că „pensionarii” transpirau frică și ură. Stăteau la pândă, gata oricând de scandal, cu vociferările pregătite pe vârful limbii. De câteva ori i se strigă să se miște din drum, deși nu stătea în calea nimănui. O femeie chiar îl pocni în cap cu bastonul. Înțelese că hainele sale civile

atrăgeau suspiciunea. De-a lungul falezei nu erau tolerate decât halatele albe! Îl cuprinse un sentiment ciudat de vinovăție.

— Salut! făcu o voce copilăroasă în spatele lui. Așadar, tot umbli de colo-colo?

David se răsuci și descoperi puștoaica cu codițe blonde ce-i solicitase talentele de desenator o oră mai devreme. Era îmbrăcată cu un slip alb minuscul, care – împreună cu ghipsul – scotea în evidență roșeața pielii, iritată de soare.

— Infirmierele spun că ești un golan, aruncă fetița, îngustându-și ochii. Așa-i?

— Categoric, nu! îngăimă tânărul. Lucrez la Institutul Minsky. Aștept o mașină să mă ducă acolo.

— Aha! șopti fetița. Înseamnă că vei vedea monstrul din landă! Oho! O să-ți sară în cârcă, o să-ți spargă mutra și o să devii și tu un „ghipsat” ca noi toți!

Părea fericită de această concluzie anticipată, dar dialogul fu întrerupt de un infirmier cu alura de luptător de *catch*[3], care îi ceru tânărului actele pentru verificare. În fața foii de drum cu antetul Ministerului Sănătății făcu o grimasă de neîncredere. Începu să se legene greoi de pe un picior pe celălalt.

— Ah! mormăi jenat, suntem colegi deci... Nu mă înțelege greșit, băiete, dar „ghi...”, pensionarii trăiesc cu groaza unei agresiuni care i-ar sfărâma și mai rău. O adevărată psihoză. Odată, un bețivan a aruncat cu pietre în ei. Rezultatul? Cinsprezece fracturi deschise la mâini!

Ezită un timp, bombăni un aproximativ „la revedere” și coborî din nou pe plajă. Fetița dispăruse și ea.

David se hotărî să urce înapoi spre centrul orașului. Trecând pe lângă cafenelele de pe strada principală, remarcă mai mulți pacienți notându-și cu grijă în carnețele greutățile diferitelor obiecte din fața lor, înainte de a se atinge de ele.

---

3 Gen de lupte libere în care sunt permise aproape orice mijloace pentru înfrângerea adversarului.

Puțin mai sus, pe terasa unei ceainării de lux, un bătrân era hrănit cu lingurița de către un infirmier cu spate de hamal. Bebelușul bătrân, cu expresie răutăcioasă, îl făcu să se înfioare. Necunoscând orașul, se rătăci curând. Ceainăriile alternau cu magazinele de materiale ortopedice, ceștile de porțelan scump cu corsetele cu balene metalice. Îl cuprinse o ușoară amețeală. Încetini pașii, de frică să nu intre în coliziune cu vreuna din statuile din stuc ambulante ce mergeau în derivă în lungul străzilor. Se simțea amenințat și amenințător. Îi era frică să mai avanseze. Se întrebă cum va mai regăsi cafeneaua unde îl aștepta valiza sub masă. Nu se gândea decât la camera promisă de Mathilde, la dușul pe care-l va face îndată ce va trece pragul și la patul în care se va arunca apoi, fără să-și mai dea măcar osteneala să se șteargă.

Găsi drumul, fără să știe cum. Eșuă, mort de oboseală pe terasa de la „Salvarea Marinarului”. Înțelegătoare, chelnerița cu rochie prea scurtă îl ajută să urce scara.

— Haide, suflețelule! șopti ea, împingându-l către numărul 27. Știu eu cum să te tratez...

III

David se trezi după două ore, cu inima bătându-i nebunește. Simțea că-i crapă capul din cauza migrenei. Constată că era gol sub cearceaf. Cine-l dezbrăcase? Mathilde? Făcu un duș interminabil pentru a mai ostoi balonul dureros care i se umfla ca o hernie între lobii creierului. Deschise valiza și extrase haine curate. Le preferă de culoare albă, încercând să se confunde cu personalul sanitar ce încețișa străzile. „Ținuta de camuflaj!” se gândi, în timp ce-și încheia cămașa. Își dădu seama că acționează ca un răufăcător sau ca un pușcăriaș pe cale s-o șteargă. Era o idioțenie, dar atmosfera din Saint-Alex îl înspăimânta. Era nerăbdător să ajungă la Institutul Minsky. I se părea că acolo va fi la adăpost.

Era cald, după-amiaza era lungă și nu putea rămâne în cameră până seara. Se hotărî deci să coboare în restaurant. Fu întâmpinat de murmurul conversațiilor. Salonul fusese invadat de pacienți. Trecerea era împiedicată de cârje și bastoane puse de-a valma. Se discuta cu voce scăzută, într-un mod distins, dar suprapunerea tuturor șușotelilor sugera șuieratul unui cuib de șerpi înfuriați.

David se instală într-un colț întunecos, aproape de toalete. În fața lui, un bărbat cu piciorul stâng în ghips, își acoperise bandajele țepene cu mici vezicule cu aer, fără îndoială destinate protejării la șocuri a membrului fracturat. Toți mâncau sau beau cu o încetineală extremă, descompunând fiecare gest, ca niște automate cu arcul neîntors. Trăncănelile se învârteau în jurul

subiectelor medicale. Erau citate nume de medicamente, se comparau rezultate de analize... „Trei decilitri, de trei ori pe zi...”, auzi David. „O înțepătură la culcare, intravenoasă desigur, mi s-a spus că...”, „Doctorul Kantz mi-a recomandat...”

Formule magice se încrucișau în semiobscuritatea sălii. La fiecare comandă servită, creioanele alergau pe foile carnetelor, adunând numere infime. „Dumnezeule, deja cinci kilograme de azi dimineață, se smiorcăi o voce de femeie, nu mai am voie să ating nimic până la noapte...”

Tânărul voia s-o șteargă din această anticameră a disperării când tipul din fața sa începu să-și legene ciudat capul. Se văicărea în surdină, fața îi era lividă, trăsăturile contractate, asemeni unui medium intrat în „comunicație” cu lumea cealaltă. Ochii se rostogoleau albi în fundul capului. David încremeni. Bărbatul smiorcăia din ce în ce mai tare și firișoare de sânge i se prelingeau din nas. Discuțiile încetară brusc, toate fețele se întoarseră spre cel ce bolborosea în chinuri. Cu ceafa țeapănă, omul lupta din greu să susțină un cap ce părea prea greu pentru el. Încerca cu disperare să se ridice, dar piciorul în ghips nu oferea un sprijin suficient. Gura i se deschise și o salivă vâscoasă, roșiatică se adună spumă în colțul buzelor. În final se auzi *zgomotul*. De unde se afla, David îl percepu distinct. Un sunet de ou spart. Un foșnet dur de cochilie strivită în palmă. Un trosnet de glob geografic școlar zdrobit din neatenție de copii... Dislocarea intimă se făcea auzită. Se simțea prăbușirea din adâncuri. O falie invizibilă se deschidea undeva, formând fascicule de breșe vii. David se crispă de marginea mesei, ghicind ce va urma.

Și deodată văzu craniul tipului turtindu-se de parcă l-ar fi aspirat ceva din interior. Capul nu mai era rotund, ci concav! Părul se prăvăli în această concavitate, pielea fu absorbită și ea. *Nimic* nu o mai susținea... Pieptul

necunoscutului se prăbuși, fața i se strivi de masă, spărgând ceașca și farfurioara. Cioburile îi sfâșiară fața și-i străpunseră ochii.

David se lipi de perete. Nu-și putea dezlipi privirea de craniul moale care se mula pe suprafața mesei. Era ca o poșetă mare din piele roză. Roză și flască. Era ca o ploscă păroasă folosită de turiștii montaniarzi. Sângele curgea din abundență prin toate orificiile naturale.

— La dracu'! înjură Mathilde. Iar o fractură spontană...

Alergă către telefon. Cafeneaua se golea, bolnavii scurgându-se în dezordine, fără a-și mai plăti consumațiile. Bătrânii scoteau chițăieli de șobolani, cei mai tineri se foloseau de cârje pentru a-și deschide drum. În câteva secunde panica se generaliză.

— Așteptați! Doamnelor! Domnilor!... urla moș Louis. Nu plecați, e nevoie de martori...

Dar nimeni nu-l mai asculta. O femeie în vârstă îl îndepărtă cu o lovitură de baston în plină față. David îl privea în continuare pe bărbatul cu capul aplatizat. Cunoștea fenomenul, desigur, dar asista pentru prima oară la o fractură spontană atât de spectaculoasă.

Ascultând de un impuls inexplicabil, puse mâna pe mica geantă de piele pe care victima o lăsase să cadă pe pardoseală și o ascunse la spate. Se blestemă imediat pentru gest, cu atât mai mult cu cât obiectul nu putea conține altceva decât niște mărunțiș, o pereche de ochelari negri și batiste de hârtie... Trecuseră luni de când nu mai cedase viciului; luni în care ajunsese să creadă că se vindecase... și acum, deodată... Același gol în stomac, aceeași atracție. Aceeași chemare amețitoare. Geanta îi ardea degetele, dar era prea târziu pentru a o pune la loc. Se precipită spre scară. Patronul încerca să scoată puțin mărunțiș de la un client mai lent, Mathilde țipa la telefon. Profitând de zăpăceală, David urcă scările câte patru odată. Rușinea de a fi furat geanta îl făcu să uite de cadavrul cu cutia craniană

dislocată. Ajuns în cameră, ascunse prada sub saltea. Gâfâia, fruntea îi era inundată de sudoare. Se lăsă să cadă pe mochetă, își descheie nasturii de la cămașă pentru a avea mai mult aer. Criza l-a surprins pe neașteptate. A văzut omul contorsionat de spasmele morții, a văzut implozia craniană, apoi deodată totul a fost surghiunit în ceața visului și nu mai vedea decât sacul. Pungă de piele, ferecând secrete. Atât de plină față de craniul acesta atât de gol...

„Nu este decât o nevroză trecătoare, îi șoptise cândva psihologa de la agenția de plasare. O manie datorată stării de inactivitate forțată. Trebuie să vă umpleți viața, iar subconștientul dumneavoastră o face într-un mod simbolic: furând obiecte pline, gata să pleznească, pe care le îndesați într-o valiză. Fiți sigur că această cleptomanie va sfârși imediat ce veți avea un servici. Nu este decât o stare tranzitorie..."

David o lăsase să debiteze aceste asigurări anemice, repetându-și că, probabil, ea avea dreptate. Din ziua în care i se va propune în sfârșit un angajament, nu va mai râvni la poșetele și valizele ce-i treceau pe sub nas. Da, crezuse sincer și acum, iată... Reacția sa era cu atât mai gravă cu cât nu mai beneficia de alibiul șomajului. Urmase niște cursuri, niște stagii de perfecționare. Acum avea o meserie, un patron. Atunci...?

Se duse să-și ude fața. Prin fereastră zări un furgon de poliție în care era încărcat corpul nefericitului. Moș Louis gesticula, învârtind în aer o linguriță amenințătoare. Un inspector mărunțel, îmbrăcat într-un costum strâmt, lua notițe căscând a plictiseală. David ar fi plecat din Saint-Alex imediat, să sfârșească așteptarea, să scurteze popasul. Nu, nu-și făcea iluzii în privința Institutului Minsky. Anemicul bagaj științific nu-l îndreptățea să spere decât să plimbe lighene și apa de clismă, dar, după toți anii aceștia pierduți, oricum era mai bine decât nimic.

Îl cuprinse subit o poftă de-a bea ceva tare, dar nu

îndrăznea să coboare în bar. Se întinse pe pat și se scufundă în întunericul ce creștea încet la orizont. Imaginea capului fleșcăit îi trecea din când în când prin fața ochilor, dar o alunga cu o clipire de pleoape. Cuprins de amorțeală, o zări în ușa deschisă pe Mathilde. Își scosese șorțul alb, își descheiase doi nasturi de la rochie și-și desfăcuse părul. Legăna o sticlă de *uzo* la sânul drept.

Noaptea devenea treptat stăpână absolută.

— Ei? șopti femeia. Ne refacem? Blestemată zi, nu-i așa? Moș Louis a tras pe dreapta. Acum e ora când încep să mișune șobolanii! Recreația mică... Așa..., mama Mathilde te-a lăsat să-ți aduni puterile, și-acum trebuie să le folosim...

Se lăsă să cadă în genunchi pe pat, cu coapsele depărtate, rochia scurtă dezvelind triunghiul chilotului ca într-o poză de revistă pentru bărbați. În ciuda figurii obosite, avea picioare frumoase, nervoase și musculoase. Să fi frecventat și ea clubul lui Georges Alby? Abandonă sticla și așeză palmele întinse în josul abdomenului lui David. Degetele răsfirate îi clădeau un aer de medium pregătindu-se să invoce spiritele.

— Înțelegi, murmură ea, în oraș sunt numai prăpădiți. Imposibil să încerci o călăreală cât de timidă, i-aș lăsa amestecați printre pliurile cearceafurilor, crăpați ca porțelanurile chinezești, moi ca paiațele de șifon. Și apoi, cum dracu' să îmbrățișezi un tip acoperit pe jumătate în ghips. Ai impresia că te tragi în țeapă cu o statuie, nu?

Continuând să vorbească, îl dezbrăca încetișor. Gesturile aveau ceva medical în ele, lipsite de orice urmă de erotism. David o răsturnă sub el, îi rupse slipul de hârtie întins peste șolduri și o străpunse.

Făcură dragoste într-un stil confuz, înfășurați în haine și cearceafuri, în care se frecau și se încurcau. Patul gemea sub izbiturile de taur ale tânărului. Mathilde bolborosea obscenități aflate la limita între descrierea

clinică și vulgaritatea argotică. David nu percepea decât frânturi, dar semăna atât de mult cu un monolog de film porno, că-l pufni râsul. Un râs nervos. Destul de curios, îmbrățișarea asta în fugă le-a produs o plăcere deosebită. Rămaseră împreunați încă o bucată bună de vreme în noaptea ce se îngroșa. Când, în sfârșit, Mathilde aprinse veioza, tânărul văzu o puzderie de gândaci de bucătărie care se folosiseră de întuneric pentru a ieși din crăpături, lansându-se în atacul asupra pereților. Chelnerița trecu în baie. Pe pereți, animalele orbite de lumină se confundau cu petele de igrasie.

— De ce ai furat geanta mortului? aruncă deodată Mathilde, acoperind zgomotul făcut de apă.

David se încordă, ca un hoț surprins cu mâna în buzunarul victimei.

— Să știi, nu prea au mare lucru la ei, continuă femeia. Riscul e mare și nu prea merită. Ești chiar atât de pârlit?

Se întoarse în cameră, impudică, cu rochia făcută sul în jurul taliei, cu abdomenul gol, astrahanul lipit de piele și pulpele acoperite de picuri fini.

— Nu o fac pentru bani, spuse rar David. De altfel, nici nu deschid ceea ce iau... Sunt... un soi de cleptoman. Salt genți, valize, dar nu le forțez încuietorile sau fermoarele.

— Phii! fluieră Mathilde, nu-i ceva prea obișnuit! Ca și cum ai șparli conserve pe care nu le mănânci niciodată...

— Puțin..., da, încuviință băiatul. E prea complicat de povestit în câteva cuvinte.

— Și de altfel nu-i treaba mea, conchise ea. Ce mă interesează la tine e ăsta!

Și strânse degetele în jurul penisului lui. Făcură încă o dată dragoste. Îndată ce Mathilde stinse lumina, gândacii își reîncepură marșul.

IV

David părăsi „Salvarea Marinarului” după un somn ca de plumb de trei ore. Trasă la față, deodată distantă, Mathilde fi explicase în două cuvinte cum să-l întâlnească pe Georges Alby, la autogara cea veche. Era frig și un vânt aspru sufla dinspre mare. Orașul pustiu și alb, avea aerul unui spital de campanie, încercuit de apele cenușii. Grăbi pasul. Un camion din alte vremuri îl aștepta în parcare. Semăna cu un pachiderm, verde-măsliniu, încadrat între două faruri mari ca niște obuze. O corcitură de tractor și autobuz. Pe portiere se coșcoveau anunțuri publicitare devenite ilizibile. Alby, în tricoul său de culturist, era cramponat de volan ca un pilot înaintea plecării în cursă.

— Mișcați-vă mai repede! strigă el, scoțând capul pe geam. E mai bine s-o ștergem cât încă nu-i nimeni pe străzi, altfel trebuie să oprim din zece în zece metri, să-i lăsăm pe ologi să treacă. Ne-ar lua câteva ore să ieșim din oraș. Ghipsații au prioritate absolută. Dacă au chef, pot bloca circulația toată ziua!

David sări pe treapta ruginită a mașinii. Cabina putea a ulei și a dezinfectant. Scaunele își vomitau câlții pe la toate cusăturile. Alby demară, întorcând de volanul imens de parcă se afla la timonă. Mușchii hipertrofiați îi tresăreau la cel mai mic gest, ca niște valve acționate de un sistem pneumatic. Camionul intră în șoseaua principală. Pe o terasă de pensiune, fetița cu brațul în ghips juca șotron.

— Uitați-vă la mucoasa aia mică! bombăni culturistul. O să-și fractureze glezna în doi timpi și trei mișcări.

Puștii nu rezistă, totalizează cel mai mare număr de fracturi.

David nu răspunse. Vehiculul ieși din oraș și se avântă pe șoseaua de pe faleză. Marea arunca valuri de stropi pe asfalt. Peisajul se schimba cu repeziciune, făcând loc stepei aride, presărate cu stânci ascuțite de granit. Tufe de mărăcini dezrădăcinate se rostogoleau purtate de vânt.

Părăsind șoseaua, Georges Alby apucă un drum de țară. Nori de ceață se adunaseră în văioagele din jur. Pete mohorâte, băltoace înconjurate de scaieți întrerupeau decorul. Suferința domnea în mijlocul pustietății ca un idol doborât de o ghiulea.

— Și tot așa continuă pe kilometri întregi, lămuri Alby răspunzând anticipat întrebării ce se năștea în David. Institutul Minsky e la capăt, agățat de faleză. Pe marginea hăului.

Tânărul clătină din cap. Peisajul îi evoca un câmp de luptă răscolit de obuze, otrăvit de praf de pușcă, sterilizat prin sângele combatanților extratereștri, cu hemoragii acide.

— Așadar, aici locuiește faimosul monstru? surâse el.

Șoferul se foi, vizibil încurcat. O cută îngrijorată îi brăzda fruntea.

— Știți, mormăi dregându-și glasul,... „fiara”,... ieri am cam exagerat puțin. Mi-era teamă că nu mă angajați. Acum, că am ajuns aici, pot să vă spun: e adevărat, se întâmplă lucruri ciudate...

David înlemni. Drumul se deschidea în fața ochilor ca un torent, ca o rană.

— Câmpia este plină de schelete, recunoscu Alby. Oase de câini, de oi rătăcite. Câteodată chiar și de vaci sau cai. Grămăjoare bine lustruite. Cine le ucide? Nu se știe...

— Animal de pradă? tatonă David.

— Nu cred. Acum doi ani s-a instalat la Saint-Alex un circ pentru o săptămână de reprezentații. A treia zi a

evadat un tigru. Un animal superb, cu niște colți ca pumnalele. Vă imaginați ce panică, ce nebunie! O patrulă, din care făceam și eu parte, a început să răscolească landa. Toată lumea era înarmată ca pentru un comando, lipseau doar grenadele! Ei bine, tigrul a fost găsit... Între două menhire. Mort, pe jumătate devorat. Capul era găurit, mațele împrăștiate pe pământ... Ce soi de animal de pradă, după dumneavoastră, poate trata astfel o fiară de două sute de kilograme, cu fălci ca o capcană de lup? Îhm? Ce agresor? Ce vicleșug de pe lumea cealaltă? Aveți idee? Eu nu. Eu știu doar că mi-e frică, atât...

— De ce mai veniți aici?

Alby ridică din umeri.

— Pentru că am găsit o grotă sub un dolmen. Mi-am depozitat acolo materialul sportiv. Vin cu niște prieteni, câteodată, noaptea, și mai agităm halterele. În secret, ca pe vremea primilor creștini! Numai aici putem avea puțină liniște. Ne ascundem sub pământ ca pentru o întrunire diavolească. Într-o seară, sosind aici, am văzut o umbră în ceață. O siluetă de gorilă cu un cap rotund, lucitor ca un os bine ros... Am șters-o. Nu sunt un fricos, dar chestia aia... nu avea nimic omenesc, la dracu'!

Pe tânăr îl trecură fiorii. Bănuia că atletul vrea să-și bată joc de el. Să povestească chelneriței, la întoarcerea în Saint-Alex, gluma făcută „mucosului de la institut”... Alby intui reticențele celuilalt, pentru că adăugă:

— N-am nimic cu dumneata, bătrâne! Cred că e corect să te pun în gardă. Institutul e la capătul pământului. Nimeni nu știe exact ce învârte profesorul. I se trimit cazurile disperate. Voluntari care ar face orice numai să trăiască. După mine...

— După dumneavoastră?

— A zbârcit-o! Încercând să consolideze vreun prăpădit de aici, a făcut din el un monstru, ca în filmele de groază... I-a injectat cine știe ce pentru a-i întări oasele, și tipul s-a transformat într-un soi de gorilă. S-a

încorsetat într-o carapace de os, ca un cavaler în armură. Și-acum se plimbă liber și, când i se face foame, vânează orice. Chiar și un tigru.

Camionul se hurducă, trecând printr-o râpă. Ceața se împrăștia o dată cu apariția soarelui. Lumina, alungând claritatea verde-albăstruie a zorilor, dezbrăca întinderea ierboasă de aerul malefic. David avea acum în față doar un imens teren, vag ondulat. O pistă de motocros, un teritoriu de dragoste pentru adolescenții privați de intimitate. Surâse.

— Vă înșelați dacă mă luați drept un fraier bătrân! bombăni Georges înțepat. Veți fi ca-n pușcărie acolo. Nu-i decât o mașină de serviciu, și se pare că și aia pe moarte. Dacă veți avea chef să veniți în Saint-Alex, va trebui să folosiți o bicicletă sau... picioarele!

David mormăi ceva neinteligibil. Poveștile astea de adormit copiii îl agasau. Deodată, în fața lor răsări un șir de construcții din cărămidă roșie, profilate pe fundul cenușiu al oceanului. La vederea lor, gândul îl duse la un centru administrativ, sau mai curând la o cazarmă.

— Acolo e! spuse scurt Alby. Dați-mi bișt arii acum, n-am chef să întârzii mult pe-aici! Faleza e șubredă, malul se surpă treptat în mare.

Tânărul scoase câteva bancnote pe care le îndesă în torpedoul mașinii.

— Dacă aveți nevoie de mine, mă puteți chema oricând, la Mathilde, spuse șoferul încetinind în fața intrării. Haide, petrecere plăcută!

David ignoră ironia tonului și deschise portiera. Poarta din fier forjat a institutului atârna strâmbă în balamale. Iedera invadase zidul de cărămidă ce înconjura așezământul.

Sări din mașină. Alby făcu imediat stânga-mprejur, abandonându-l în pragul acestei fortărețe austere perforate de creneluri zăbrelite.

Grilajul înroșit, presărat cu bășici de rugină, se înălța asemeni unei porți mobile de cetate medievală

inexpugnabilă. Nu îndrăzni să o atingă, strecurându-se atent prin deschizătură. Sub tălpi scârțâi pietrișul. Pentru început, zări doar peluzele atinse de calviție, tufișurile ce păreau ascunzători pentru asasini la pândă. Din desișuri răsăreau statui albicioase. Erodate sistematic, frecate, jupuite de furtunile de nisip și sare, scobiturile în piatră se înmuiau în curbe estompate. Câteva nu mai prezentau decât fețe cu trăsături fantomatice sau le lipsea figura cu totul. Hainele, obiectele sculptate cândva de daltă, își pierduseră contururile, detaliile. Astfel, acest bărbat purta oare o coroană... sau coarne? Ce strângea la piept femeia aceea? Un copil sau o clepsidră?

Tot parcul era populat astfel, cu giganți anonimi, nedefiniți, ambigui. Rafalele venite dinspre mare șlefuiau piedestalurile și pe ocupanții lor. Opere finalizate erau readuse în faza de eboșă subțiată.

În spatele acestor santinele neclare, se ridicau abrupte zidurile de cărămidă roșie ale pavilioanelor. Privirea se izbea dureros de formele greoaie, cu vagi deschideri spre exterior. Vântul urla printre aceste canioane trasate în unghi drept. Șfichiuit de vijelie, David dădu înapoi.

Un stor se ridică, în sfârșit, la parterul unei clădiri și tânărul crezu că distinge pata palidă a figurii unui bătrânel. Un bărbat cu barbă albă ieși câteva minute mai târziu pe peron. Nu părea dispus să mai avanseze. Purta o caschetă militară ciudată, cu o vizieră rigidă care-i ascundea sprâncenele. Niște bretele enorme, roșii, îi traversau pieptul.

— Sunteți noul infirmier? behăi moșul. Căutați-o pe domnișoara Julie, în corpul B. În direcția aceea. Sunt niște panouri indicatoare. Corpul B... În definitiv, nici nu e greu...

David apucă în direcția indicată de paznic. O copleșitoare senzație de singurătate apăsa deasupra spitalului. Semăna cu epava unui pachebot scos la

plimbare de cei câțiva supraviețuitori. Urcă trepte, împinse uși de sticlă. Nisipul se infiltrase peste tot, scârțâind neplăcut pe linoleumul de pe coridoare. Majoritatea saloanelor erau goale, lăsate pradă prafului și pânzelor de păianjen.

Temându-se să nu se rătăcească, tânărul strigă timid.

— Pe aici! spuse o voce de femeie, distorsionată de ecou.

David se orientă, împinse o ultimă ușă batantă. Se trezi într-o încăpere strâmtă, încărcată de instrumente nichelate.

Julie era roșcată. „Cu părul ca mașina pompierilor”, gândi el. Bucle stacojii încadrau un obraz rumen, păstrând încă acea moliciune copilărească ce dă uneori adolescenților un aer de bebeluș perpetuu. Nasul minuscul scotea în evidență o gură foarte cărnoasă. Buza inferioară, pe care și-o mușca mereu, era umflată ca o mucoasă inflamată. Cât despre rest, era mai curând durdulie. Fără a fi grasă, era cărnoasă și îndesată. Înfloritoare. Se vedea că nu-i era rușine cu coapsele groase, cu fesele grele. Aspectul fizic nu-i crea complexe, era clar; se simțea bine în el, ca într-o îmbrăcăminte lejeră.

Tânărul fu frapat de abundența de pistrui de pe fruntea și obrajii fetei. Genele și sprâncenele îi erau tot roșii. Totul era în contrast ciudat cu halatul alb de infirmieră. „Roșu și alb, gândi el, este emblema vie a steagului serviciilor de sănătate”. Părea o tipă foarte energică, iar strălucirea din ochi dezmințea aspectul de grație fragilă care ar fi plasat-o în categoria frumuseților melancolice.

— Deci tu ești David? zise ea simplu. Dacă tot suntem aici, vino să-ți caut câteva halate pe măsură.

Puse jos valiza și-și scoase impermeabilul. Julie îl cântări din ochi, apreciind dimensiunile, și se îndreptă spre o etajeră de pe care luă un halat scăldat din belșug în apret.

— Ai făcut studii științifice? întrebă ea distrată.

David negă în tăcere. Obținuse acest post de infirmier auxiliar în urma unui stagiu cu care nu se prea omorâse. Înțelesese chiar de la început că singurele sarcini pe care le-ar putea îndeplini erau să schimbe un pansament sau să golească o ploscă.

— Nu-i un loc rău, murmură mecanic Julie, încheind nasturii halatului de infirmier pe trupul slăbuț al lui David. Nu vom fi decât doi: tu și eu. Ghipsații sunt destul de calmi, vei vedea. Profesorul Minsky nu prea se interesează de problemele de serviciu. A rechiziționat o clădire întreagă pentru activitățile lui particulare. Nu e un cercetător apreciat, ca atare a fost tras pe linie moartă aici... Mai sunt Gunther, portarul, și Theresa, bucătăreasa. Doi babalâci cărora le e frică de boli și nu se apropie niciodată de noi. E ca-n tabără aici!

Din cuvintele ei, însă, nu răzbătea nicio rază de bucurie. David era frapat de intensitatea privirii fetei, în adâncul pupilelor ardea o aviditate devoratoare. Era sigur că sub învelișul roz de adolescentă prea coaptă mocnea un incendiu. O lucire de rug sacrificator care-l neliniști.

— Hai să-ți arăt camera! spuse tânăra. Trebuie să te descurci să o faci locuibilă, aici nimic nu poate fi păstrat în bună stare.

Îl conduse pe culoare, îi arătă ascensoarele muribunde care trebuiau evitate. David nu-și putea dezlipi privirea de slipul minuscul ce se contura sub halatul infirmierei. O bentiță roșie ca un semnal de alarmă. Julie se dădu deoparte, lăsându-l să intre în ceea ce urma să fie camera lui. Abia acum zări că-n jurul gâtului, fata purta o pereche de căști minuscule. Inițial crezuse că e un stetoscop, dar constată că era casca unui mic casetofon, ca acelea folosite cândva de adolescenți. De ce se servea Julie de o asemenea antichitate? Nu avu timp să reflecteze. Camera prăfuită îi prezenta un divan uzat, o masă, un scaun și un șifonier

din plastic cârpit cu leucoplast.

— Mai există și un radiator cu ulei, comentă ea în continuare. Dacă vrei să faci duș, ar fi mai bine să le folosești pe cele din vestiarul personalului. Aici apa n-are presiune, este prea sus pentru posibilitățile instalației.

— Și tu, unde stai? tatonă timid David.

— Am o cameră în aripa cealaltă, dar nu prea dorm acolo. Sunt atâtea paturi neocupate la parter, că ți se face lene să mai urci. Te culci oriunde, dacă ai o cuvertură... O seară în salonul 8, altă seară în salonul 10... Vei face și tu la fel, curând. Și-apoi, te simți foarte repede atât de singur, încât cuvântul intimitate ți se pare ridicol.

— Dar nu suntem decât noi doi?

— Din păcate, da. Cei care te-au precedat n-au rezistat mai mult de trei zile. Izolarea, stepa... totul i-a trimis la plimbare. Trebuie să recunosc, nopțile cu furtună sunt îngrozitoare.

David înghiți saliva de consistența cleiului. Julie se așează pe pat, ridicând un nor de praf în jurul ei. Se juca distrată cu căștile de la gât.

— E adevărat că ești cleptoman? spuse ea deodată.

Tânărul tresări stupefiat.

— Am citit în dosarul furnizat de agenția de plasare, explică ea cu un aer de scuză. Au ținut să prezinte și profilul psihologic al candidatului.

David își șterse gura cu dosul palmei:

— N-aș spune cleptoman, mai curând colecționar.

Julie ridică din umeri.

— Cleptoman nu mă deranjează, murmură ea închizând ochii.

Tânărul făcu o mișcare necontrolată.

— Și știind asta, întrebă el, profesorul n-a ezitat să mă angajeze?

— Minsky nu se ocupă cu hârțoagele, spuse Julie în surdină. Eu am semnat actul de angajare. Am

contrafăcut semnătura lui...

Părăsi camera fără alt cuvânt, lăsându-l pe David năucit în urma acestui ciudat prim contact. Așteptă un moment, descompus, vulnerabil și porni în căutarea fetei, dar se rătăci pe culoare. Îi trebuiră aproape zece minute până coborî din nou în parc. Gâfâia alergând pe pietriș. Renunță. Fata încercase oare să stabilească între ei o legătură complice sau doar să-l pună de la început, într-o poziție de inferioritate? Nu știa ce să creadă. Mergea în jurul clădirii, halatul îi flutura alb în urmă. Vântul din larg îl izbi când se întoarse.

V

O oră mai târziu, David însoțit de Julie, parcurgea camerele din corpul C. Tânăra infirmieră își reluase mina profesională și vocea nemodulată, asemănătoare unui robot. Cuminte, el o urmărea cu mâinile la spate, făcând eforturi să-și compună o expresie atentă. Asemănătoare, clădirile ofereau toate aceeași geografie a culoarelor, scufundate în lumina difuză oferită de ochiurile translucide ale ferestrelor.

Bolnavii, puțini la număr, zăceau în cărucioare sau pe paturi flancate de zăbrele metalice pentru protecție. Prizonieri în corsete, cochilii și găoace de ipsos, fixau plafonul fără să clipească măcar. Niciunul nu manifestă nici cea mai mică urmă de interes la trecerea lui David. Păreau căzuți într-o fascinație care le monopoliza toată energia mintală.

— Suferă toți de stări depresive profunde, sublinie Julie. Îi îndopăm cu hipnotice pentru a-i împiedica să se distrugă prea repede. Cei care vin aici nu mai au nicio speranță. Se abandonează în grija lui Minsky, ca și cum s-ar da pe mâna unui vraci. Administrația îi pune să semneze o declarație și familiile nu pot să ne atace sub nicio formă dacă tratamentul dă greș. De altfel – asta pentru a păstra secretul științific – nu returnăm corpurile. E un privilegiu pe care profesorul l-a câștigat după o luptă grea.

David dădu din cap impresionat. La cursurile de specializare învățase că maladiile psihosomatice luau în ultima vreme o amploare pe care nimeni n-ar fi bănuit-o în urmă cu un secol. Manifestările inconștiente nu se

mai prezentau acum sub forma clasicelor ulcere, eczeme, psoriazis, colite sau alte accidente benigne, generate de stres și de refulare. În ziua de azi, lovesc puternic, într-un mod deosebit de spectaculos. Fracturile spontane devin frecvente, fără a fi rezultatul unui șoc traumatic. Procesul evoluează foarte simplu: o decalcifiere accelerată se produce subit într-o secțiune oarecare a scheletului și în momentul în care servești ceaiul brațul se rupe doar sub greutatea ceștii de porțelan! David văzuse zeci de filme prezentând acest tip de accident: un copil întins pe un șezlong își simte tibia crăpând fără ca ceva sau cineva să-i fi atins măcar piciorul... Un bărbat își fracturează cutia toracică în somn, întorcându-se de pe o parte pe cealaltă... Și altele, și altele... Toate aceste cazuri au contribuit, puțin câte puțin, la răspândirea unei veritabile psihoze de fragilitate.

Problemele cele mai alarmante erau fracturile spontane de craniu. De câteva luni, acest tip de afecțiune tindea să devină atât de frecventă precum crizele de apendicită de altădată. Începea cu o migrenă banală, care nu putea fi îmblânzită cu nicio aspirină de pe lume. Bolnavul se plângea curând de dureri localizate la „suprafața craniului”. După o oră de suferință, o trosnitură puternică se făcea auzită, omul prăbușindu-se sângerând din abundență pe nas și pe urechi.

Autopsiile arătau că, în șase cazuri din zece, cutia craniană era făcută țăndări ca un porțelan chinezesc sub o lovitură de ciocan. Cioburile de os se înfigeau în creier, transformându-l într-o pernuță de ace... În funcție de gradul leziunii, existau fracturi simple, duble, triple... sau ceea ce se numea (în bancurile macabre ale cursanților) „puzzle în vrac”!

Profesorul Gregoire Alexandre Minsky, de la Universitatea din Santa-Catala, își propusese să trateze degenerările osoase psihosomatice intervenind asupra complexului de fragilitate pus în evidență la bolnavi.

Teoria stârnise hohote de râs în rândurile corpului medical, dar în fața calamității, sfârșiseră prin a-i acorda ceva credit și niște clădiri propuse pentru demolare situate pe o faleză ce se măcina.

Julie îl apucă de braț, smulgându-l din gândurile sale.

— Fii puțin atent! spuse cu un ton din care răzbătea iritarea. Va trebui să înveți repede să te descurci singur. Sunt singură aici și nu am chef să te cocoloșesc ca o cloșcă.

Descuie o ușă și-l împinse într-o cameră obscură. Un foc de lemne proiecta luciri stranii ce păreau că dansează.

— Prima sarcină! făcu ea cu o nuanță de răutate în glas.

David privi în jur. Semăna a centrală termică. Betonul, canalizările, luciul șerpuitor al flăcărilor ce mângâiau hublourile de control, totul întărea această ipoteză. Sesiză însă șinele ce duceau spre ușa groasă înroșită de foc... Și înțelese că tocmai pătrunsese într-un crematoriu, fălcile i se încleștară. Cărucioare acoperite cu cearceafuri așteptau într-un colț al sălii. Se apropie și ridică un pled. Un cadavru îmbrăcat în ghips din cap până în picioare era întins pe o targă pe rotile, ca o statuie grosolană, un bețiv pietrificat și albit cu guano.

— Ți-am spus, nu înapoiem corpurile. Ca atare, le vei incinera pe acestea. Dar, înainte de a arunca în foc, trebuie să le scoți găoacele. Ai aici un fierăstrău și foarfece pe policioară. Încearcă să nu te rănești.

Tânărul preferă să ignore ironia. Întoarse spatele și începu să tragă cearceafurile, unul câte unul. De fiecare dată avea senzația ciudată că maimuțărește pe unul din acei oficiali care prezidează la inaugurarea unei statui, pentru care cea mai grea problemă este, la capătul unui discurs scris de secretară, să tragă de cordonul cu care e legată pânza ce învăluie opera de artă cocoțată pe piedestal.

Indivizii întinși pe cărucioare nu mai aveau nimic

uman. Se spulbera chiar și certitudinea că acești scafandri de ghips ar putea ascunde ceva interior. David apucă micul fierăstrău cu lamă circulară.

— De când sunt aici? întrebă el, temându-se ca nu cumva printr-o mișcare greșită să spintece rămășițele pământești pe jumătate putrezite.

— Două ore, cel mult. I-am scos din camera frigorifică în cinstea ta. Boala era foarte avansată, la sosirea lor la institut. Nu se mai putea face nimic pentru ei. Era imposibil să-i miști fără să le rupi imediat vreun os. Au fost îndopați cu hipnotice ca să moară fără chinuri.

David acționă fierăstrăul, care începu să șuiere, răspândind un miros de ulei încins. Un nor de pulbere albă invadă camera când lama mușcă din platoșa de ghips. Băiatul era destul de îndemânatic pentru un novice, iar gogoașa nu opunea rezistență. Dedublându-se, se privea acționând. Pudra de cretă ridicată în aer de dinții circularului acoperi corpurile cu o brumă fantomatică, se scurse pe lângă mese, depunându-se pe podea, asemeni *carbo*[4]-ului pe un platou de filmare. Avea impresia că deschide sarcofage surprinzător de fragile. Acoperindu-și gura cu o mână, Julie începu să tușească. Crematoriul mirosea a sală de clasă, un iz de cretă, aspru și fad în același timp. Cochiliile se deschideau, dezvelindu-și conținutul înghețat mai dur decât carapacele în inima cărora fuseseră ascunse.

Când termină de spintecat și ultimul scafandru de ghips, David decuplă fierăstrăul și apucă foarfecele. Julie se postă în spatele tabloului de control al cuptorului. Platforma montată pe șine alunecă până ajunse la înălțimea infirmierului. Acesta împinse pe ea primul cadavru debarasat de cochilie. Era al unei femei tinere, acoperit de cicatrici. Platforma de oțel își reluă imediat drumul către portița cuptorului. David închise ochii pentru a nu fi orbit de lumina puternică. Simți însă căldura focarului dogorindu-i fața. O lumină roșie i se

4 Zăpadă carbonică.

imprimă sub pleoape, apoi pocnitura canatului îl anunță că răposata ajunsese în sasul de incinerare.

Cu mâinile umede, apucă din nou foarfeca, simțind că Julie vrea să-l încerce. Le-a luat o oră bună pentru a termina macabra operație. Când aruncă foarfeca, David era acoperit de sudoare, își șterse fruntea cu un colț al bluzei. Julie avea pudră de cretă în păr și sprâncene, un fard cenușiu care-i dădea un aer de strigoi. Părăsiră amândoi sala fără să schimbe un cuvânt.

Își petrecură restul amiezii dedicându-se sarcinilor spitalicești curente. David lustrui apoi podeau din saloanele ocupate. Încercă la început să lege o conversație mondenă cu bolnavii, dar în fața lipsei de colaborare a acestora renunță repede. Munci multă vreme cu mătura și găleata cu dezinfectant, mirosind a lămâie, până începu să-l roadă foamea.

— Paznicii lasă containerele cu mâncare în pragul clădirii, îi explică Julie. Nu trec nicio dată mai departe. Ne ocupăm și de asta imediat. Bolnavii nu ne interesează, sunt alimentați toți prin perfuzii, ca și cei aflați în comă.

David găsi pe peron, în capul scărilor de la intrare, un morman de vase termoizolante. Dezgustul manifestat de cei doi bătrâni pentru bolnavi și îngrijitorii lor era de-a dreptul insultător. Grămada de gamele pântecoase sugera hrănirea unui lepros căruia i se aruncă peste gard resturile de la masă. Era oribil.

Mâncară în liniște într-un salon de intervenție dezafectat, așezați de-o parte și de alta a mesei de operație, sub lumina pieziș a unui proiector în fațete. Marmitele, spre plăcuta surprindere a lui David conțineau o tocană foarte gustoasă.

— Îi duc o porție și profesorului, spuse Julie, strângând vasele. Instalează-te pe coridor. Aici nu există gardă de noapte. Doar că dormim în apropierea bolnavilor…

Ziua scădea în intensitate. David puse gamelele goale

pe peron. Parcul, cufundat în umbră, se confunda cu cerul și cu marea. Câmpia nu mai era decât o pată întunecată. Doar câteva lumini aprinse în depărtare, localizau prezența orășelului.

Brusc, tânărul fu cuprins de un acut sentiment de singurătate. Se întoarse precipitat în pavilion și se așeză pe un taburet metalic în pragul unui salon comun. Flacoane cu plasmă și cu glucoză picurau din vârful unor catarge, punctând scurgerea timpului. Gândurile îi fugiră la Julie. Într-adevăr, o fată tare ciudată! Emana o invitație permanentă la complicitate, ca o chemare perfidă greu de descifrat... Vibrații nefaste și acaparatoare. Ce joc făcea oare? Și aluzia aceea directă la cleptomanie... De ce?

Se ridică și începu să măsoare nervos încăperea cu pași mari. Spitalul tăcut, cu pacienți muți și mumificați, îl înghețа. Își aduse aminte de gentuța de piele furată la cârciumă. Iată că supliciul continuă... Pentru cât timp oare? De fiecare dată când încerca să-și analizeze faptele, David constată că acționa sub dublul impuls al închiderii în sine și al fascinației crimei, încă din copilărie. Era intim convins că destinul său era marcat de fatalitate.

Totul începuse demult, era un puști atunci... Amintirile răbufneau la suprafață din mâlul depus de ani. Amintiri-epave, crezute distruse, de nerecunoscut, dar pe care le descoperea totuși intacte. Era... era în Deauville, în podul unchiului Jean. Era... Oare câți ani avea atunci? Nouă, zece poate...? Era cu Nath, inevitabilul verișor de provincie. Era o casă bătrânească, cu o statuie înălțată printre ferigi. David ar fi vrut să stăvilească valul acesta ce creștea în el, hemoragia amintirilor, „boala bătrânilor”, cum o numea, dar fluxul trecutului sfârșea mereu prin a-i umple sufletul. Se abandona, plutind la voia întâmplării. Timpul se scurgea, fluviu invizibil ce căra în apele învolburate resturi din care se inspira de fiecare dată pentru a

reface acel puzzle ce era viața lui.

Casa, da...

Casa se înălța cu fața către plajă. Își amintea hulubăriile mâncate de vânt și de sare, terasa presărată cu șezlonguri decolorate, vacarmul, mirosurile grele de ulei de plajă. Podul era singurul loc unde se simțea în siguranță. Poate din cauza aglomerării de grinzi și țigle, semănând cu un depozit? Sau cu un anticariat? David se îndesa în fundul unui fotoliu de bambus descleiat, care scârțâia la fiecare mișcare, sprijinindu-și picioarele pe pielea jupuită a unei vechi șei. Cufărul se afla și el prin apropiere. Cufărul... Împreună cu Nath îi ridicau capacul, de parcă deschideau un mormânt cu o dală grea deasupra. Conținutul era învelit cu o bucată de cauciuc cenușiu, uzat, zbârcit și întărit de scurgerea vremii. Era ca pielea unui animal enigmatic pe care-l atingeai cu precauție...

„O bucată din balonul unui dirijabil, îi povestise tatăl lui David, un fragment din *Hindenburg*, pentru a fi mai precis. Cel puțin așa pretindea unchiul meu, un colecționar amărât!” Le explica în continuare că aerostatul cu pricina a avut un sfârșit tragic la începutul unui oarecare război mondial. Pasagerii au pierit în flăcări în condițiile misterioase ale unui sabotaj. După această povestire, David umbla cu morbida relicvă cu un respect infinit. Sub ea se ascundeau cărțile... Colecția integrală publicată de bunicul său de-a lungul a treizeci de ani. Erau mii de fascicole cu coperțile jupuite, îngălbenite, cu ilustrațiile mâzgălite grosolan în culori țipătoare.

„Lectură de voiaj, spunea adesea cu dispreț tatăl său. Tipul de foileton popular, de care chioșcurile gemeau în acea perioadă!”

Copilul însă, fără să-l asculte, extrăgea broșurile subțirele una câte una, studiind coperțile cu o gelozie meticuloasă.

Lumină palidă. Sub tălpile sale, o treaptă se deschide

ca un chepeng, din care iese o mână descărnată apucând-o de gleznă. Cu mențiunea, deasupra, „Întoarcerea doctorului Schelet!”...

Podeaua unui dormitor basculează ca un banal capac, azvârlind personajele adormite în fundul unei prăpăstii căptușite cu țepușe. Și titlul: „Invitații doctorului Schelet!”. David se alimenta din această iconografie a răului cu o satisfacție infernală, îndopându-se cu aventurile acestui prăpădit Fantomas, savant cu fața mumificată de indienii patagonezi, a cărui piele lipită de craniu, evoca un cap de mort!

Uita de părinți, de Nath, de casă. Nimic nu conta mai mult decât aceste hârtii foșnitoare între degete, decât rândurile cu litere mari, asemeni celor din manualele școlare...

Și doctorul diabolic inventă un medicament care permitea schimbarea sexului după dorință. Putea să revină la locul crimei fără a fi pedepsit, putea să scape de urmăritori metamorfozându-se în femeie bătrână...

Se povestea de asemeni despre Hurlemort, orașul blestemat, în care fiecare grădină era un cimitir, fiecare căruță un dric. Tunelul-fantomă ce înghițea trenuri în nopțile cu lună plină. Și se mai povestea...

David citea, citea până îl durea capul, până-l apuca somnul. Până când întunericul îneca podul și cartea se scufunda în beznă. Închidea atunci cufărul pentru câteva zile, până miercurea următoare. Se smulgea din mreaja faptelor doctorului dement cu inima încărcată de regrete. Regăsea, trei etaje mai jos, lumea fără savoare din sufrageria familiei, cu o față de masă prea scrobită, cu un parchet prea ceruit.

Erau oare acestea primele simptome? Semnele intoxicației mentale care-i vor condiționa peste câțiva ani viața. Pasiunea pentru obiectele suspecte?

Marele Hannafosse, fusese asasinat aici din motive rămase neexplicate. Asasinul rămăsese nedescoperit, în pofida tuturor cercetărilor făcute. Timp de câteva luni,

afacerea constituise bomba tuturor gazetelor. Se stabilise (David aflase din jurnalele îngălbenite de vreme, găsite și ele în lădoi) că victima fusese otrăvită la ora opt dimineața, dar constituția sa robustă rezistase, peste orice limită a normalului. Speriat asasinul îi trimisese un glonte în plin piept, dar Marele Hannafosse găsise puterea să iasă din beciul în care fusese aruncat și să-l urmărească prin parc. De la înălțimea porții – bineînțeles numai pentru a-i scurta agonia – misteriosul criminal îi despicase beregata cu o tăietură adâncă de brici. Se emiseseră o mulțime de ipoteze asupra identității asasinului: Amantă abandonată? Dramaturg trimis la plimbare? Coleg gelos? Cert e că la șase luni de la închiderea succesiunii, un străin parșiv cumpărase proprietatea pentru un dumicat de pâine. Avusese ideea să reia diverse episoade din trista aventură cu ajutorul unor statui în mărime naturală, împrăștiate prin parc și prin casă. Plătind o taxă modică de intrare, puteai să urmărești scenă cu scenă moartea Marelui Hannafosse.

În sufragerie, un manechin de ipsos pictat, de înălțimea unui bărbat (și cu trăsăturile remarcabil reproduse), ducea la gură o ceșcuță de porțelan delicat, lucrată cu migală. În spate, asasinul, o statuie cu fața netedă, fără ochi și buze, ascundea o mică fiolă umplută cu un lichid negru în buzunarul unui veșmânt amplu, inform, ce putea aparține la fel de bine unui sex sau celuilalt.

Lângă ușa ce ducea la bibliotecă, o a treia sculptură îl înfățișa pe actor clătinându-se, cu mâna la piept, sprijinit de tocul ușii. Toată casa era jalonată astfel de procesiunea sinistră de manechine funebre, de-o paloare cadaverică, cu degetele plate.

...Hannafosse ieșind din pivniță, strângând cu putere balustrada scării, cu cămașa sfâșiată și pieptul găurit de glonte (treptele erau stropite cu pete de vopsea roșie!)... Hannafosse târându-se printre tufele din parc: ochii bulbucați, sticloși, urmăreau asasinul fără față.

Lângă peretele clădirii, ultimul tablou: criminalul cu figura ștearsă, despicând aerul cu briciul, deschide o rană imensă în beregata nefericitului.

Afacerea cunoscuse un succes pe cât de mare, pe atât de efemer, și în momentul în care veniturile începuseră să scadă iremediabil, șmecherul vânduse imediat casa. Atunci o cumpărase bunicul lui David, în speranța, poate, a unei reclame publicitare care să se răsfrângă asupra publicațiilor sale. „Singurul editor de foiletoane polițiste care trăiește chiar în locurile unde s-a comis cea mai mare crimă perfectă a tuturor timpurilor!” se specifica deasupra adresei editurii de pe coperta broșurilor.

Mai târziu, părinții lui David, grijulii să se debaraseze de tot ceea ce considerau ei o dovadă evidentă de prost gust, înlăturaseră macabrele statui ce încurcau considerabil intrarea în anumite camere. Fuseseră însă curând obligați să renunțe la acțiunea de curățare, pentru că o oarecare asociație de protecție a capodoperelor îi dădu în judecată. Se văzuseră constrânși prin hotărâre judecătorească să păstreze totul așa cum era și să permită vizitele publicului! Nimeni nu venea să admire proprietatea, veneau pentru sculpturile sinistre rămase pe locurile lor, răsărind din desișuri. Și nimeni nu recunoștea asta, bineînțeles! David își amintea foarte bine că pentru a nu le mai vedea, părinții sacrificaseră câteva camere. De câte ori nu-l împinsese pe vărul Nath către gaura cheii, explicându-i: „Acolo asasinul îl împușcă. Dacă te apleci, vezi chiar și pistolul!” Se înghesuiau șușotind, transpirați, iscodind crâmpeie tragice dintr-un muzeu al ororii: arma agitată în aer, cămașa sfâșiată de trecerea glonțului, deja înroșită de câțiva litri de sânge... Adesea alergau prin parc, își zgâriau pulpele în mărăcini, își croiau drum printre tufișuri în direcția ultimelor statui decolorate. În nenumărate locuri, vegetația acoperise deja trupul lui Hannafosse. Toamna mai apărea, din

acest semicadavru, câte o mână deasupra stratului gros de frunze, ca a unui înecat din creasta unui val.

Ultima scenă îi era cea mai dragă, desigur. Nu o dată, Nath a emis ideea să rupă pumnul ce ținea briciul, pentru a-l lua acasă. David l-a convins, cu mare greutate de fiecare dată, să renunțe. Nu voia să mutileze această minunată bandă desenată în trei dimensiuni care-i atrăgea invidia tuturor colegilor.

Astăzi se întreba dacă nu fusese o premoniție. O dovadă de fetișism nesănătos, începutul unei vocații? Poate...

Podul din Deauville, casa, parcul,... închise ascunzând secrete. Acolo David pusese cap la cap idei și senzații, într-o sinteză veninoasă. Claustrarea și secretul... Misterul fascinant al obiectelor încărcate cu un trecut necunoscut. Acolo, ca o străfulgerare, simțise amețeala colecționarului. Mai târziu, scria în jurnalul intim că o colecție este de fapt închisoarea în interiorul căreia un temnicer gelos zăvorăște obiecte în stare să stârnească interes. Îl obseda această imagine. Obiecte-martor, obiecte-suspecte, condamnate să suporte detenția veșnică în inima unei vitrine, datorită trecutului lor tulbure, insondabil. Astfel devenise colecționar, adunând indiciile unei interminabile anchete, periind pentru a elucida o enigmă din care nu avea nicio dată, el, cleptomanul-detectiv. Încercase să se explice și psihologului de la agenția de plasare, dar medicul îl ascultase distrat, încăpățânându-se să vadă în boala pacientului doar o nevroză cauzată de șomajul prelungit. O astfel de explicație friza insulta sau imbecilitatea...

David trebui să facă un efort pentru a se smulge din leneșa derivă mentală. Se făcuse noapte. Vântul se înverșuna asupra unui oblon prost închis.

Se ridică. Lumina se scurgea ca uleiul pe gresia coridorului. Fără să știe exact de ce, ieși pe peron. Felinarele din parc fuseseră aprinse și aruncau băltoace galbene în jurul statuilor ițite printre boscheți.

Julie era acolo, rezemată de un piedestal. Rafalele de vânt îi ridicaseră halatul peste coapse. Își așezase căștile pe urechi și asculta cu ochii închiși. O expresie oribilă de extaz îi desfigura trăsăturile, așezându-i pe față o mască de demență și aviditate. Singură în beznă, părea să sfideze forțele invizibile dezlănțuite de vijelie. Infirmierul dădu un pas înapoi, cu un nod în gât. Se simțea surprins în flagrant, de parcă tocmai, o descoperise prinsă în satisfacerea unei plăceri monstruoase. Julie nu-l simți. Cu capul dat pe spate, gâtul întins, părea în mod ciudat prizoniera strânsorii căștilor de la urechi. Tânărul bătu în retragere. Tunelul uleios al coridorului i se păru deodată o oază de liniște. Se lăsă să cadă pe taburet. Expresia animalică de pe chipul fetei continua să-i danseze în fața ochilor.

VI

A doua zi, când făcu ochi, David constată că adormise pe un pat neocupat, într-un salon pustiu. Fără îndoială, se așezase să se odihnească pentru un minut în timpul rondului, iar oboseala făcuse restul și-l răsturnase în inconștiență, fără să-și dea seama. Verifică repede starea bolnavilor, îi era puțin rușine de slăbiciunea sa, dar nu era obișnuit cu gărzile de noapte. Ieși în parc sperând ca vântul să-i alunge somnolența.

Măturând distrat câmpia cu privirea, fu martorul unui spectacol bizar. Doi pescărușI ce zburau la înălțime mică deasupra falezei se prăbușiră ca doborâți de plumbul unui vânător. David putea să jure, totuși, că nu se auzise nicio împușcătură. Păsările au picat ca bolovanii, cu aripile moi ce nu mai puteau controla traiectoria. Erau vădit ucise fulgerător. Cineva vâna pe câmp cu o carabină cu amortizor? Prea puțin probabil...

Tânărul se încruntă, enervat. De când venise, întâmplările insolite abundau. Nimic concret, desigur, dar umbre abia întrezărite ajunseseră să-i producă o stare de neliniște împotriva căreia era greu de luptat.

Ridică din umeri și porni în căutarea Juliei. Era la vestiarele de la parter, făcea duș în nișa pătrățoasă destinată acestui scop. Îl salută, fără să încerce să-și ascundă goliciunea. David, neobișnuit cu moravurile personalului medical, făcea eforturi să nu-și trădeze jena.

Dădu să iasă, când găsi halatul fetei aruncat pe un scaun. Căștile încălecau cutele materialului și se legau printr-un fir de micul casetofon demodat.

Ascultând de un impuls de moment, David scoase caseta. Nu avu timp să descifreze inscripția roșie de pe etichetă: „Chewing magnetic tape”... numele unei formații sau poate al unui cântec. Julie închise apa. Tânărul se grăbi să pună totul cum a fost. De ce procedase așa? Nu era obiceiul lui să spioneze oamenii, dar nu-și putea împiedica un obscur sentiment de amenințare. Era preocupat. „Chewing magnetic tape” îi amintea de ceva. Ceva îndepărtat... Un titlu uriaș în presă. Miros de scandal și de mort. Fără îndoială o afacere de care auzise vorbindu-se demult, când era copil...

Julie bâjbâia în spatele lui.

— Ai adormit astă-noapte, spuse ea. Nu te speria, intri curând în ritm!

Dar nu asta-l îngrijora pe David.

Merseră împreună să ridice gamelele depuse pe peron și apoi dejunară în tăcere. Părul ud al Juliei picura pe masă, în jurul bolului de cafea. Era îmbrăcată doar într-un halat de baie, întredeschis pe sânii lăptoși ce înțepau cu alicele sfârcurilor. David își văzu propriul chip reflectat pe pântecele de aluminiu al cafetierei. Avea mutra zbârlită a unui chefliu azvârlit din pat. „Ce tablou! blestemă în gând. S-ar putea numi «Pereche bătrână luând micul dejun»!” Ideea nu-i aduse nici măcar un surâs pe buze. Această pseudo-rutină instalată într-o atmosferă de pseudo-camaraderie era doar o fațadă. Julie, cu neglijeul împuns de sânii robuști, oftând distrată, era, fără îndoială, la fel de atentă ca o felină ce-și studiază prada.

David tuși, iritat de izbucnirile astea paranoice. Puse farfuria peste grămada de gamele goale și ieși. Furios, cu pumnii încleștați îndesați în buzunarele halatului, apucă aleea principală. Și Minsky ăsta? Faimosul profesor Minsky, unde dracu' se ascundea? Se întreba dacă există cu adevărat. Ce descoperire îl absorbea în momentul de față? Până acum, David întâlnise doar

bolnavi obișnuiți, îngrijiți după rețete banale. Niște zombi, pentru care era suficient să înlocuiești la ore fixe borcanul cu glucoză sau cu plasmă. Unde erau ascunși, oare, cei care beneficiau de tratamentul revoluționar pus la punct de Gregoire Alexandre Minsky?

Tânărul infirmier oftă. La un moment dat, după ce parcurse cam jumătate din drum, văzu iar doi pescărușii doborâți în plin zbor de țintașul invizibil și silențios. Se hotărî să ignore acest semn de întrebare suplimentar și-și continuă drumul spre saloane.

Dimineața se scurse fără probleme. Către prânz, totuși, Julie îl chemă s-o ajute la rezolvarea unor probleme administrative de care Minsky nu mai voia să audă. Trebuia să copieze adrese pe plicuri mari din hârtie groasă. David se instală într-o încăpere plină de praf, încărcată de bibliorafturi metalice și atacă teancul de scrisori din față. După un sfert de oră, i se termină pasta din pix. Deschise sertarul biroului, căutând ceva de scris, între gume înnegrite, ace și agrafe, privirea îi căzu pe o bucățică de ziar șifonată pe care erau înșirate pe o coloană câteva cuvinte: „Ira, irae. Furia. Melanos (melas). Negru. Nox, noctis. Noaptea.” Puțin mai jos, cuvintele grecești și latine, de-a valma, erau legate fără a respecta nicio logică gramaticală: „*Ira Melanox*... Furia tenebrelor”.

David simți pulsul crescându-i. Intuia că Julie vrusese ca el să citească această hârtie. Rămase interzis, timp îndelungat, repetând cuvintele murmurat ca o rugăciune. Mesajul ciudat avea asupra lui un efect cvasi-magic.

În camera alăturată, Julie părea scufundată în studiul unui dosar voluminos. David era convins că juca teatru.

Împinse sertarul, se ridică și examină în fugă etichetele lipite pe bibliorafturi. În mare parte era hârțogăraie de administrație, fără interes. Dibui, însă, un dosar pe care era scris „Personal”. Un lacăt închidea accesul, dar, ca din întâmplare, nu era încuiat.

Ezită preț de o secundă, întinse mâna și trase către el micul container. Erau înăuntru cinci dosare. Două ale gardienilor, subțirele, unul voluminos, etichetat Minsky și două dosare roșii. Cel referitor la Julie era gol..., celălalt îl privea pe David. Conținea, desigur, și studiul biroului de ajutorare psihologică. Tânărul văzu imediat că pasaje întregi erau subliniate cu creion roșu. Cu inima bătând alert, răsfoi fițuicile fotocopiate. Tot ce se referea la viciul său era scos în evidență. Un alt paragraf în raport era încercuit cu tuș de o mână furioasă. Îngustând ochii, citi:

„...La vârsta de unsprezece ani, subiectul a petrecut vacanța în zona Saint-Demeter. După cum se știe, regiunea a fost devastată în toamna aceluiași an de o catastrofă naturală care a făcut mii de victime. Pacientul pare să nutrească un complex de culpabilitate prost înțeles față de această tragedie, de parcă ar fi fost un fel de instigator. Evident, este vorba doar de o deviație ce trebuie pusă în legătură cu o practică vinovată exersată în regiunea numită mai sus. Masturbare?... Raporturi sexuale precoce?... Greu de precizat. Subiectul a analizat acest viciu, oricare ar fi el, și acum își dorește inconștient pedeapsa. Ca urmare, a găsit în vestea catastrofei un sprijin pentru dorința sa punitivă. Este posibil să..."

David închise precipitat dosarul. Valuri de sudoare i se prelingeau pe față. Dezastrul din Saint-Demeter! Nu-și amintea să fi discutat cu cineva. Era foarte probabil ca, fără știrea lui, să i se fi făcut o narco-analiză despre care, normal, nu-și mai amintește nimic. Dar cine a făcut sublinierile în raport? Julie... Tot Julie căreia nu i-a repugnat acest urât portret moral! Luptând împotriva furiei și a sentimentului oribil de manipulare ce pusese stăpânire pe el, David vârî documentele la loc, reluându-și pânda în spatele vrafului de scrisori. Cu fiecare minut, pierdea tot mai mult controlul situației. Mâzgăli câteva adrese cu o mână bleagă, încercând să câștige timp de

gândire. Fata împrăștia tacticoasă piesele de scrabble, combinând elementele componente ale unui rebus. Făcea manevre ziua-n amiaza mare, deplasându-și ostentativ trupele. Dar ce joc era ăsta? David avea impresia că în jurul lui se țesea încetișor o plasă cu ochiuri din ce în ce mai mici. Se opri din scris.

Scârțâitul ușii îl anunță că Julie ieșise din birou. Tânărul rodea capătul creionului. Era obligat să preia, dacă nu avantajul, măcar inițiativa. Pentru că Julie privise prin el, trebuia, la rândul lui, să o facă să-și piardă opacitatea. Zâmbi, gândindu-se că deținea deja un embrion de strategie.

Apropiindu-se de telefon, ridică receptorul, tastă codul informațiilor și obținu numărul arhivelor presei informatizate. După câteva minute de așteptare, îi răspunse o funcționară surprinzător de amabilă, care se interesă cu ce-i putea fi de folos. David aruncă o privire fugară pe fereastră, constatând că fata era în capătul celălalt al parcului.

— Aș vrea un rezumat al articolelor referitoare la un grup muzical numit „Chewing magnetic tape”, spuse el. Dacă se poate...

Interlocutoarea sa ezită un moment, apoi răspunse:

— Pot încerca o localizare rapidă a titlurilor în care figurează acest nume, presupunând că s-a scris ceva despre această orchestră. Vă convine?

David acceptă. Un zumzet se făcu auzit în receptor. Un minut se scurse astfel, în țârâitul continuu al paraziților.

— Am găsit ceva, făcu deodată vocea, o relicvă de-acum douăzeci de ani. Sunt multe articole în reviste muzicale destinate unui public adolescent. Rock și cea mai urmat... Vă citesc? Este chiar entuziast. Se pare că acest grup a fost la originea unui stil de muzică, particular... Așteptați! Mai e ceva!

Tonul se crispă. David strânse receptorul. Secundele se scurgeau. O imprimantă țăcănea undeva la celălalt

capăt al firului.

— Se împute treaba, confirmă femeia. Acum titlurile provin din jurnalele de senzație, iată unul: „Chewing magnetic tape, încă un pas pe calea ororii, muzica ce stârnește nebunia”. Totul în continuare e cam la fel. Dacă aveți un terminal vă pot trimite conținutul articolelor respective.

— Nu, mulțumesc, n-am display.

— OK, conchise arhivista, la dispoziția dumneavoastră. Convorbirea vă va fi facturată după tariful în vigoare.

Comunicația fu întreruptă. David puse receptorul în furcă. „Chewing magnetic tape, muzica ce stârnește nebunia”... Cu ce sunete malefice se hrănea Julie prin căștile îmbrăcate în cauciuc negru?

Brusc, revăzu figura infirmierei răsărind din bezna parcului, mutra răscolită de plăcere, înecată de o poftă venită de pe altă lume. „Chewing magnetic tape”, „*Ira Melanox*”... Julie era înconjurată parcă de formule magice. Cuvinte bizare, de neînțeles, țeseau împrejurul ei o constelație ale cărei orbite se organizaseră într-o stea în cinci colțuri. Julie domnea asupra unui institut fantomatic, ordonând mistere impalpabile.

David se îndreptă către rafturile cu clasoare metalice. Saint-Demeter... De ce s-a trădat în fața psihologului de la centrul de angajare? Saint-Demeter nu era decât un coșmar din copilărie! O fobie... O construcție nevrotică banală, un travesti al conștiinței, un...

Se opri. Știa foarte bine că păsărească asta freudiană nu explica nimic. Saint-Demeter era o pată de neșters pe suprafața creierului său, o excrescență pe memorie. Își șterse fața de transpirația ce i se prelinge peste sprâncene pentru a-i arde privirea. Simți deodată nevoia să iasă și o luă la fugă pe peronul clădirii. Cerul era plumburiu, încărcat după furtuna din noaptea precedentă. Statuile fără fețe priveau toate către el. Timpul părea încremenit. Câmpia era parcă o capcană

cosmică, camuflată la repezeală sub tufișuri și câțiva bolovani.

David examină cerul, dar nu mai văzu pescărușii căzând, doborâți în plin zbor. Înjură cu năduf. Trebuia s-o zgâlțâie bine pe Julie ca să-i spună ce are în cap... Nu, era imposibil. Nu-și putea permite să-și piardă slujba. Și-așa, era o minune că fusese angajat, în pofida dosarului său psihologic încărcat... Oare chiar o „minune”? Reintră în clădire. Infirmiera îi ieși în întâmpinare.

Munceau ca de obicei, fără să schimbe un cuvânt, contaminați de tăcerea hipnotică a pacienților sub perfuzie. Noaptea cobora încet, înnegrind ferestrele.

După împărțirea rituală a gamelelor, David se retrase într-un colț, pe un pat prăfuit, cu cearceafurile mirosind a mucegai. Se întinse numai pentru câteva clipe, dar oboseala și epuizarea nervoasă îl trimiseră cu viclenie în lumea somnului. Un somn încărcat, ca o grădină sălbăticită, ca un mormânt acoperit de buruieni. Un somn de junglă ostenită.

VII

David visează. Este la Saint-Demeter... are... unsprezece ani?... Ferma este în mijlocul câmpiei, imagine tremurată în vibrația aerului supraîncălzit. Pământul galben ridică deasupra casei un praf ca de sulf. Urăște pulberea silicoasă ce se infiltrează peste tot, în haine, în cearceafuri, chiar și-n mâncare.

Este o zi toridă, de august. Soarele de vacanță aruncă în urma trecătorilor o umbră bine conturată, de un negru intens, a cărei pânză gudronată pare să se lipească de pământ pentru a încetini mersul proprietarului. David suspină greoi. Își târăște umbra ca pe o mantie grea. Degeaba umblă aproape gol, rămâne piatra de moară cărată în spate, această fâșie de tenebre ce se mulează pe relieful terenului și se agață în pietrișul de pe alee, țesătură grea și fleșcăită visând la nemișcare. Îi era silă de această copie născută dintr-o pată de tuș negru. Această ființă de fum care-l trage înapoi. Cu cât se alungește, cu atât atârnă mai greu. Oamenii nu sunt decât niște cai de tracțiune pentru propriile lor umbre, era convins de asta. Se istovesc ducând o viață menită să remorcheze fantome molatece, spectre ce înfloresc în lumină și mor în obscuritate. Bizar și paradoxal!

Băiatul se apleacă, îndoaie ceafa, trăgând înjugat, pas cu pas, jumătatea lui cauciucată. Este în vacanță, în pensiune. Plictiseala se coace la soare, umflându-se zi de zi, până ajunge la dimensiunile unui fruct otrăvitor. În zadar repetă că „nu-i decât un moment trecător”, fierea îl apasă sub stern.

Se va duce să vadă porcii...

Mișună în jurul fermei, animale hidoase, trăind mereu cu râtul în pământ. David observă masele informe ce tropăiau pe patru picioare minuscule. Praful îi vopsește în galben, dându-le un aspect caraghios de carnaval. Se rostogolesc de pe-o parte pe cealaltă, burta rașchetează pământul cu un zgomot de sac târât pe nisip. Îi urăște pentru că-l sperie... Toată ziua scurmă cu râtul, sfărâmând glodul întărit, căutând nu se știe ce comoară.

Câteodată se opresc, răsuflă și încep să rumege prada extrasă din adâncul pământului. Copilul îi botezase „detectori de mine". Și-i imagina răscolind humusul, cu râtul sprijinit pe discul metalic al unei încărcături explozive, vor crăpa ca un foc de artificii din untură. Vor sări în aer; pentru ca apoi să aterizeze sub o formă mai cunoscută: halcă de jambon sau o bucată de caltaboș.

David nu poate suferi căldura: face să-i fiarbă creierul și-i provoacă gânduri negre.

Merge întorcându-se adesea, pentru a se asigura că porcii nu-i mănâncă umbra. Ar fi în stare. Botul puternic pare să doboare orice obstacol. Mușcă, rupe, sfâșie cu conștiinciozitatea profesională a unui brăzdar de plug. Râtul blindat pare să fie făcut pentru lovituri de berbece.

Băiețelul îi înjură cu voce scăzută, fără să găsească vreodată cuvintele care să-l mulțumească pe deplin; e greu să găsești termeni care să umilească un animal atât de dezgustător, să înjosească o asemenea monstruozitate. Apoi se îndepărtează, tot privind peste umăr, pentru a verifica integritatea propriei umbre.

Puțin câte puțin, gândul devenise obsedant. De când a sosit în vacanță aici, se îngrozește la gândul că o neatenție fatală va aduce întunecoasa lui proiecție în apropierea unui porc. Se poate trăi oare cu o umbră pe jumătate devorată? Mușcătura unui porc – fără îndoială, dezonorantă – va duce la infectarea copiei orizontale. Nu risca apoi ca boala să urce pe nesimțite, trecând de

la silueta culcată la proprietarul ei, respectând principiul vaselor comunicante? Nu pare absurd, dacă stai să te gândești. Și David se gândește numai la asta de-o lună…

De ce oare l-au lăsat aici părinții lui, în această ciudată tabără, unde se presupune că se va aerisi și se va căli în cadrul „sănătoaselor munci agricole”? Ar vrea să plece acasă. Să nu mai verifice mereu ce se urzește în spatele său; să nu mai fie necesar să înregistreze deplasările batalionul de grăsuni grohăitori cu spatele acoperit de praf galben.

E prea cald și timpul se dilată, se scurge. David simte pe coapsă contactul grăsos, uleios al sandvișului cu pateu, de care nu se atinsese și care se lichefiază lent, pătrunzând stofa șortului.

Se îndepărtează fugind de fermă. Aleargă cu fața în vântul ocru a cărui mângâiere îl irită. Strânge buzele pentru a nu înghiți nisipul cu gust acid care decolorează limba și înroșește ochii.

Întinde pasul. Are întâlnire.

Copacul este un mare paratrăsnet, un trunchi neted și lucios care are la extremități buchete arborescente simetrice. Ramuri și rădăcini au aceleași dimensiuni. Par copiate unele după celelalte, excrescențe gemene într-o dezordine studiată.

Cârceii, aerieni sau subterani, se oglindesc și se confundă. Îmbinarea lor are ceva nenatural ce amintește de decorul care ornează prețios balustrada unei scări de ceremonie.

Și totuși, arborele e viu. La atingere, scoarța lui se dovedește extrem de fină. Pare sintetică. O carapace din solzi îmbrăcând corpul unui șarpe ridicat pe jumătate, gata să atace. Aici, însă, creștetul umflat al reptilei mânioase s-a preschimbat într-un buchet de ramuri compacte cu frunze inexistente.

Crengile goale, înălțate amenințător spre cer, ca o sumedenie de cângi, cârlige artritice a căror singură

ambiție e să muște din perdeaua de nori. Ramurile sunt un buchet de mâini întinse, cu degetele crispate. Rugătoare sau acaparatoare? E greu de spus.

Copacul trăsnetului este ancorat în mijlocul câmpiei. Solid. Dă impresia că rădăcinile-i coboară adânc în pământ. Unii pretind că ar fi legate direct de focul central chiar, de nucleul de magmă. Dar nu-i decât o poveste. La apropierea de grilajul protector se poate observa că ramurile au corpurile carbonizate, gudronase. Arborele e o imensă căpățână lemnoasă cu barba suptă de limba flăcărilor.

Nu se poate înainta până lângă copac; grilajul cu bare înnegrite împiedică acest lucru. Se poate atinge, însă, peretele acestei cuști cilindrice. Făcând încet turul, examinând arborele din toate unghiurile, te împiedici inevitabil și de contor. E greu de ignorat această placă de marmură, fixată la înălțimea privirii, semănând cu o dală comemorativă. Este o bucată mare, dreptunghiulară, de culoare neagră cu vene albastre. Vremea i-a șters luciul, făcând-o să semene cu o turtă dulce macabră. Un șir de ferestre sunt practicate în ea pentru a lăsa să se vadă contorul ca de pompă de benzină. Seamănă surprinzător cu o mașină de încasat luxoasă sau, și mai bine, cu o casă de înregistrare barocă într-un birou de pompe funebre. Cifrele se rostogolesc alergând în spatele micilor fante. Cifrele mari, negre, școlărești, desenate cu o pensulă migăloasă pe discuri emailate albe. Placa indică, privită mai atent:

„00954 FURTUNI”.

Bineînțeles, numărul afișat se modifică la fiecare nouă furtună. Contorul este montat pentru a efectua o muncă de rutină pentru a continua adunarea asta perpetuă.

Pe întreaga câmpie sunt doar cinci arbori ai furtunii. Toți înconjurați de grilaje asemănătoare, asemeni animalelor din grădina zoologică.

La bifurcația ramurilor fără frunze atârnau merele. Era uimitor. Aspectul de curpeni de viță torturați era

într-adevăr incompatibil cu aceste fructe mari, lăcuite, perfect rotunde, care nu cădeau niciodată. Asemenea schelete vegetale nu se potriveau cu ideea de fecunditate. Păreau mai degrabă rezervate sinuciderilor sau linșajelor.

Fermierul îi explicase mai demult lui David:

„Înainte era un iad, micuțule. Fulgerele fărâmau cerul în mii de bucățele. Ar fi trebuit să vezi asta! Pfui! Cădeau de pretutindeni. Prea multă electricitate, prea mult magnetism, așa se pare. Furtuna distrugea totul, fermele luau foc una după alta. Blestematele zig-zag-uri, și-acum le mai văd! Și exploziile care te asurzeau, care terorizau plozii și le făceau pe gravide să lepede”.

Fermierul vorbea, gura mare, grasă de transpirație, se agita, sfincter sonor îngropat între pliurile prost bărbierite. David își imaginează un cer fisurat de crevase incandescente. Un foc alb cade din înălțimea nopții, un soi de acordeon de lumină contractându-se și lovind locuințele, grajdurile, transformându-le în torțe aprinse. SSSPLASH!

Șfichiui ca o bombă sau un artificiu de carnaval, ce poartă în coadă o strălucire mătăsoasă de flăcări. Un zgomot adânc, aproape... moale! Și imediat începe să sforăie, pârâie și devorează. Fermele nu mai sunt decât niște bulgări roșii și galbeni. Arhitecturi scheletice și negre pierdute în burta incendiului.

„Ar fi trebuit să trăiești sub pământ, precum cârtițele, continuă țăranul. Nimic nu ajuta, nici paratrăsnetele, nici gogoriețele magice ale făcătorilor de farmece. Câmpia atrăgea focul cerului. Era o lege a naturii. Mulți au murit, câțiva au plecat, abandonând tot, ca să cerșească pe alte meleaguri. Și au venit savanții... Au plantat niște arbori aduși de pe altă planetă. Arbori mănâncă-trăsnet...”

David cunoștea restul. Copacii au proprietatea de a atrage fulgerele. Nu sunt distruși, dimpotrivă le înghit, le absorb, le digeră și se folosesc de ele pentru a ajuta

fructele să se coacă. De când sunt aici, loviturile se abat doar asupra lor, le-au luat drept țintă și le mitraliază cu fiecare furtună cu încărcături distructive. Trăsnetul ocolește fermele, castelele de apă, silozurile, pentru a se agăța în capcana crengilor răschirate. Se naște din adâncurile nopții pentru a se stinge într-o explozie de scântei ce trosnesc înainte de a fi supte de trunchiul hulpav. Copacul este un burete nesătul.

„Totul se acumulează în miezul fructelor. Forța tunetului, electricitatea trăsnetului. Toate astea se înghesuie, se rostogolesc în bulgări în interiorul merelor, ca într-un micuț pachet aducător de moarte! Le-ai văzut? Nu cad niciodată. Se coc veșnic, crescând câte puțin cu fiecare vijelie. Coaja pare dură ca metalul, iar interiorul este scobit. Parcă ar fi globurile atârnate în bradul de Crăciun. În acest vid se acumulează energia."

„Și-atunci nu pot fi mâncate?" întrebase David, simulând inocența.

„Biet nefericit! sughiță țăranul. Mai ales, asta nu! Întâi că ți-ar trebui niște dinți de oțel ca să poți rupe coaja. Apoi, dacă ai reuși, ai elibera forța distructivă ce zace înăuntru!"

Copilul visează. Își imaginează miezul invizibil de energie concentrată, toată violența acumulată într-un spațiu atât de îngust. Un măr poate, deci, conține forța mustită din înaltul cerului? Un fruct rotund, galben și prostănac poate deci conține suma tuturor spasmelor naturii prăvălite asupra unei regiuni? Îi place această idee care-l amețește. O savurează, o cântărește. I se pare că deține ceva de o importanță capitală. O teoremă ale cărei legi le percepe parțial. Râde. Se gândește că ar trebui evaluată puterea distructivă a copacului în „megamere".

Pierde ore întregi lângă cușcă, cu nasul în sus, cu privirea fixată pe imensele mingi aurii, lucioase ca fructele de ceară. Țăranul are dreptate: e bradul de

Crăciun al morții, ce crește la o sută de metri de fermă, cu globurile ce se umflă câte un pic după fiecare furtună.

Într-o noapte...

Într-o noapte s-a ridicat din pat, în timp ce toți ceilalți dormeau duși, a furat un șfic de pe masa din magazie și a sărit grilajul de protecție ce înconjura trunchiul cu pricina.

Se comporta ca în transă, ajutat de un somnambulism complice. Nu-și aduce aminte mare lucru, doar că s-a chinuit mult până a tăiat codița verde ce susținea mărul pe ramură. Era... Era ca o încercare de a tăia un cablu gros de fier. În acest timp, mâna stângă strângea fructul, prizonier. Acoperit de sudoare, își privi degetele și murmură cu tonul astronautului care tocmai a pus piciorul pe o planetă nouă:

„Eu, David Sarella, iau în stăpânire această capcană periculoasă."

Formula i se păru magică și definitivă ca un pact semnat cu sânge.

Apoi...

Apoi a fost dezorientat. Nu știa unde să-și ascundă prada. Noaptea o pune sub pernă și o pipăie din când în când cu vârfurile degetelor. Mărul nu pare gol în interior. Este rece și nu poate fi încălzit nicicum, chiar dacă este expus ore în șir soarelui dogoritor. Mărul rămâne o enigmă care nu cântărește prea mult.

„Este o bășică de săpun îmbrăcată în oțel, scuipată de gura unui vulcan!" fredonează vântului ce agită pulberea gălbuie.

David are unsprezece ani și vacanța se apropie de sfârșit. Nu-și poate lua trofeul în bagaj, e conștient de asta. N-a putut niciodată s-o mintă pe mama sa...

Cu spatele întors către fermă, scurmă pământul cu unghiile, sapă o cavitate de mărimea unui pumn pentru a-și rostogoli în interior comoara. O acoperă apoi, fiind grijuliu să șteargă urmele, ca-n romanele de aventuri.

E foarte cald, simte că se înmoaie și umbra din spatele său, ca un steag țesut din ierburi ce se veștejesc treptat. A doua zi își va strânge bagajul.

Nu știe încă, bietul copil, că peste trei luni va auzi la radio despre o explozie puternică ce a răvășit câmpul în regiunea unde-și petrecuse vara, transformând peisajul într-un crater steril și pustiit. Că atunci se va gândi doar la porci, la râtul lor scormonind pământul în căutarea unor bunătăți scârboase, cu maxilarele ce măcinau de-a valma pietriș și rădăcini... Și va înțelege... Va înțelege că a distrus o regiune întreagă cu complicitatea unui porc.

Va înțelege că tocmai a comis prima sa crimă de colecționar...

VIII

David se trezi agitat, cu pieptul zguduit de darabana inimii. Gâfâia sugrumat de halat, cu fața năclăită de transpirația rece a coșmarului. Dreaptă, la capătul patului, Julie îl urmărea cu o atenție de gheață.

— Vorbeai în somn, spuse ea cu o voce îndepărtată. Ai strigat ceva despre...

— Ajunge! i-o scurtă David. Nu crezi că jocul a durat destul, că ar fi timpul să dai cărțile pe față? Ce joc e ăsta? De-a psihiatrul-detectiv? De-a hoții și vardiștii?

Julie dădu un pas înapoi în fața acuzațiilor, cu fălcile încleștate.

— Mă decepționezi, șuieră ea. Credeam că mă vei situa de partea cealaltă...

— Ce parte? urlă David în culmea disperării.

— Cea a complicilor, murmură fata. Tovarăși, legați la același stâlp.

Cu aceste ultime cuvinte, îi întoarse spatele și părăsi încăperea, lăsându-l pe David zburlit și mahmur în mijlocul cearceafurilor făcute ghem spre marginea patului de zvârcolirile sale în agonie. Cu tâmplele zvâcnind, tânărul se așează pe marginea dormezei. Coșmarul îi rămânea apăsător în suflet, în pofida diversiunii create de altercație. Saint-Demeter... Mărul trăsnetului. Imagini ale catastrofei i se perindau în fața ochilor.

Un crater vitrificat în mijlocul unei câmpii de cenușă.

O regiune întreagă devastată de arsenalul conținut de livada infernală. Televiziunea a prezentat îndelung drama, saturând ecranele cu viziuni apocaliptice. A fost

promulgat chiar și un decret interzicând copacii-paratrăsnet, dar era prea târziu, răul fusese făcut. Copilul și-a petrecut toată toamna în fața televizorului, într-o stare de șoc, hipnotizat de imaginea trunchiului cenușiu distrugător, de gura orizontală căscată. Apoi timpul s-a scurs și puterea lui extraordinară de recuperare, privilegiul copiilor, l-a ajutat, să uite. Da, să uite. Dar nu chiar tot. În tot cazul, nu destul...

Sări de pe pat și se duse să-și clătească fața la chiuvetă. Acum cuvintele Juliei îi răsunau în urechi. Vorbise de complicitate... Ce dracu' voia să spună? Că nu trebuia să vadă în ea un dușman? Că și ea târa în urmă un trecut dubios, otrăvit? Poate. Dar nu putea fi sigur!

Apucă pe culoar și făcu un rond de rutină. Deodată, la capătul unui coridor se găsi față în față cu Julie. Era palidă și-și mușca buza inferioară ca o apucată, parcă într-o criză de epilepsie. Tânărul se blocă, așteptându-se la o ieșire urâtă din partea ei. Fata avansă și-l apucă cu putere de reverul halatului.

— Nu-ți sunt dușman, gâfâi ea, trebuie să înțelegi! Suntem de aceeași teapă...

Făcu o pauză. Respira sacadat, nările îi tremurau de furie.

— Tatăl meu, bolborosi brusc, tatăl meu era un mare criminal și el...

Mărturisirea țâșnise într-un spasm dureros. Julie își bălăbănea capul, dezorientată, dezechilibrată. Gura i se căsca, înghițind aerul cu lăcomie. Când David schiță, în sfârșit, un gest, fata o luase deja din loc. Tocurile îi răpăiau pe dalele culoarului ca salva unui pluton de execuție. Nu încercă să o prindă.

Sâmbăta următoare, seara, se plimbară pe plajă, la piciorul falezei. Profitau de timpul liber pentru a bea câte o cutie de bere foarte alcoolizată. David, făcând un efort de a-și învinge reticențele inconștiente, începu să povestească cum – la 11 ani – a distrus un departament

întreg, având drept complice un porc.

Julie ridică o sprânceană și râgâi... Când își întoarse din nou privirea asupra tânărului, în ochii ei ardea iarăși acea strălucire ciudată, devoratoare.

— Nu știu ce să cred, murmură ea. Știai ce faci când ai șterpelit mărul ăla?

— Nu chiar, dar se poate ca subconștientul meu să fi acționat, nu?

— Așa ar spune și profesorul Minsky, hohoti infirmiera.

— Și... tatăl tău? încercă David.

— La ce te-ai gândit când ai fost convins că toți oamenii aceia au murit din cauza fructului îngropat? spuse ea încetișor, ignorând întrebarea.

David se foi, înțelegând că trebuie să joace jocul până la capăt.

— Aveam unsprezece ani, gemu el. Cred că mi-am spus că am devenit un fel de asasin fără față, cineva care nu va fi identificat vreodată, precum statuia din parcul Deauville.

— Ce statuie?

Îi luă mult timp până termină de povestit legenda Marelui Hannafosse și a ucigașului cu briciul. Julie sorbea din berea ce-i lăsa o spumă fină în colțurile gurii. Vântul nopții rostogolea pe nisip cutii goale. Era o beznă atât de neagră, încât nu se mai zărea nici marea. David aștepta, jucându-se în nisipul umed cu degete nervoase, dar Julie nu-i făcu nicio confidență în seara aceea.

Trebui să mai rabde o săptămână.

Era o noapte fără lună în sâmbăta următoare când reveniră pe plajă. O beznă oarbă de laborator fotografic. Se dezbrăcară și intrară goi în apa mării. Nu se vedeau unul pe celălalt, avansau tatonând, căutându-se cu mâinile întinse. Era formidabil și totodată îngrozitor.

Când ieșiră din valuri, căutară un timp locul unde-și lăsaseră hainele și cutiile de bere.

În acea noapte de sfârșit de lume, Julie se năpusti

asupra tânărului, trântindu-l la pământ, și îl încălecă. David, țintuit pe plajă, nu văzu nimic, nici corpul, nici umbra lui. Fu atât de surprins că ejaculă foarte repede, greblând crispat nisipul cu mâinile. Julie se desprinse și se așeză la o oarecare distanță. Puțin mai târziu, flacăra brichetei sale aruncă o rază de lumină asupra profilului de păpușă dolofană.

— Tatăl meu era proprietarul unei case de discuri: „Chewing magnetic tape”. Ai auzit, poate, vorbindu-se, nu e prea mult de atunci...

Trase din țigară. Vântul răspândea mirosul de tutun, iar punctul roșu ce se mișca încoace și încolo deasupra solului semăna cu un licurici. Vocea îi scăzu cu un ton. David se ridică și se apropie. Își așeză capul pe coapsa rotundă a infirmierei. Uitase deja că tocmai făcuseră dragoste pentru prima dată. Asculta avid.

— Într-o zi, continuă Julie, a avut ideea să reproducă semnalele captate de electroencefalografe de la demenți. Era o găselniță. A mituit un doctoraș blazat ce lucra într-un cabinet psihiatric rezervat asasinilor nebuni. Zig-zag-urile desenate de înregistrator erau memorate într-un sintetizator, care modula cu ajutorul lor muzica. Linia muzicală căpăta astfel un nu-știu-ce agresiv, insinuant. O palpitație care urca la creier. Undele cerebrale ale bieților țicniți deveneau metronomul, dirijorul unei orchestre de profesioniști! Un nou stil se născuse. Au fost date uitării funk, rock, hard... EEG-ul era stăpân absolut. Admiratorii l-au numit „Egg”, oul... Amuzant, nu? S-a vândut ca prăjiturile cu cocaină! Apoi tatăl meu s-a gândit să transplanteze pe disc laser traseele amprentelor digitale. Se folosea de aceste circumvoluțiuni ca de un modulator. Nu selecționa decât amprente speciale; bineînțeles. Degetul mare și arătătorul criminalilor celebri sau ale maniacilor sexuali. Preferințele se îndreptau către asasinii oamenilor politici. Și aici a trebuit să-și cumpere colaboratorii, dar nici poliția nu duce lipsă de copoi

corupți care se plictisesc la arhive. Nu poți să-ți închipui ce urme minunate de cerneală grăsoasă dormeau între paginile prăfuite ale acestor dosare! Pete lătărețe cu striuri minuscule, vârtejuri ale pielii, turbioane cu relief microscopic. Le-a tezaurizat cu pasiune, făcând din fiecare o bijuterie muzicală, imprimând partiturilor personalitatea lor demoniacă. Cititorul laser urmărea cuminte cercurile concentrice chinuite, sinteze grafice ale unor tipi distructivi, monștri psihopați. Vânzările au depășit orice așteptare.

Atunci s-a insinuat că muzica sa era toxică, că sinuciderile printre copii și crimele comise de adolescenți erau în continuă creștere! L-au calomniat, l-au acuzat, l-au arestat... l-au...

Julie se opri. Își stinse țigara și întunericul redeveni absolut. Suspină și începu să mângâie ușor părul lui David. Era frig și valurile se spărgeau cu zgomot, biciuind nisipul, lovind cu răutate cochiliile de scoici.

— Și-apoi? continuă tânărul cu un ton sugrumat.

— Nu se mai știe nimic despre el, șopti Julie. Ocnă pe viață la Funnyway sau la Shakakandarec. S-ar putea să nu conteze prea mult...

Tăcu. Se scufundară amândoi în oceanul de liniște.

O suflare de nisip îi aduse brusc la realitate. Deveniră conștienți că dârdâiau de frig. Pe pipăite, adunară hainele, uitând de cutiile de bere.

— Într-o zi îl voi răzbuna! mârâi Julie când ajunseră pe faleză.

Fraza continuă să-i răsune multă vreme în urechi lui David. O mai auzea în singurătatea cămăruței și când începură să mijească zorile. Mai ales, nu putea alunga din suflet imaginea Juliei, cu căștile pe urechi, îmbibându-se cu muzica otrăvită revărsată de o veche casetă din burta unui casetofon de buzunar.

„Chewing magnetic tape, muzica ce stârnește nebunia.”

Infirmiera era subjugată de aceste melodii

vătămătoare sau era vorba doar de niște exagerări jurnalistice? Julie avea oare creierul atacat? Căștile fixate pe urechi funcționau ca o dublă perfuzie otrăvită?

David își rumegă ideile până ce oboseala îl scoase din minți.

Când se trezi, fu izbit de o evidență dureroasă: cleptoman-colecționar, a fost ales de o nebună pentru cine știe ce misiune dubioasă! A semnat cu ignoranță un contract de complicitate la o crimă despre care încă nu știa nimic. Julie selecționase candidatura lui tocmai pe criterii negative, care, în mod normal, l-ar fi îndepărtat de orice slujbă. Julie își alesese un nevrozat, un ex-criminal infantil. Julie își cumpărase un tip de acțiune, care să-i pună în aplicare planurile criminale!

Această revelație îl îngrozi în așa hal încât luptă din toate puterile s-o scufunde în adâncurile sufletului. Din fericire, zilele care urmară au fost de o mare banalitate, monotonia lor curgând fără neliniști asupra tânărului ca o binecuvântată pomadă anestezică.

Prima întâlnire cu profesorul Minsky reuși să-l distragă definitiv de la frământările sale.

Colos chel și mustăcios, savantul se împiedică de David în capătul unei alei și-și continuă drumul, fără un gest sau un cuvânt de scuză. Înainte ca tânărul să-și fi recăpătat sângele rece, profesorul dispăruse sub porticul unei clădiri, siluetă uriașă, cu privirea fixă și difuză, pe care nimic n-o putea opri din drum.

Luarea de contact, lipsită de protocolul obișnuit, făcu asupra tânărului o curioasă impresie de irealitate. Ca urmare, nu era convins de existența carnală a lui Gregoire Alexandre Minsky. Această aberație îl scuti de orice deferență față de fantoma cu gabarit elefantin ce nu dădea nici cea mai mică atenție personalului aflat sub ordinele lui.

IX

Faleza arăta ca o prăjitură uriașă fosilizată. De câte ori o contempla de la mică distanță, David avea imaginea unui tort enorm tăiat în felii de copii pofticioși. Roca, albă și roză, avea un aspect spongios de blaturi etajate, alternând cu straturi de cremă. Culorile pastelate, moliciunea formelor șlefuite prin erodare făceau din zidul înalt un doboș[5] colosal uitat pe malul mării de o familie de uriași la o aniversare ce degenerase în ceartă.

David se plimba în zona înconjurată de stânci, închipuindu-se un liliputan zigzagând pe fundul unei farfurii, pășind peste firimiturile unei gustări uscate, rămase de un mileniu sau două. În moțul acestei grămezi de consistență suspectă se aliniau pavilioanele centrului medical, clădiri lungi din cărămidă roșie, cu ferestre zăbrelite. Vântul le smulgea țiglele ca peștelui solzii la curățat. Garduri vii năpârlite trasau circumvoluții în spațiul dintre clădiri, formau rozete în jurul unor statui răsturnate de ultima furtună.

David nu suporta tufișurile astea în care se agăța, iritându-și pielea. Julie nu le dădea atenție. Împingând căruciorul încărcat cu medicamente, infirmiera năvălea în holul spitalului cu un pas de cuceritor, străbătea lungile coridoare acoperite cu dale pătrate, ca o menajeră grăbită să scape din labirintul unui supermagazin. Halatul alb țipa pe crupa proeminentă,

---

5 Tort făcut din foi de aluat suprapuse, cu cremă de ciocolată între ele, foaia de deasupra având o glazură de zahăr ars.

copiind cu precizie conturul slipului.

— Într-o zi voi coace o crimă care să o depășească pe a tatălui meu! șuiera ea câteodată către tânărul infirmier. O escrocherie măreață, magnifică, o tiflă de o insolență blestemată...

— Ai vreo idee? o întreba David cu vocea sugrumată de neliniște.

— Poate, murmura ea, îngustând ochii. Poate...

Și împingea maiestuoasă căruciorul, făcând să tremure pastilele în păhărușele lor de plastic roz.

Victimă a acceselor subite de claustrofobie, David alerga câteodată de-a lungul saloanelor, pentru a-și alunga spaima cu ajutorul curselor astea nebunești. Fugea împleticindu-se între peluzele dintre clădiri. Grămezile de cărămidă respingătoare, cu profil de bunker, îi inspirau – mai ales la orele cu lumină puțină – o groază ascunsă.

— Este un vechi centru universitar, îi explică Julie. Pavilioanele au fost construite de niște țărișoare din lumea a treia, care ulterior s-au exterminat reciproc în două-trei salve atomice. Localurile au rămas neocupate multă vreme; când au vrut să le rechiziționeze, au constatat că faleza se prăbușea în bucăți mari, de parcă era tăiată felii. Fiecare furtună mai serioasă își ia porția de tort. În curând vor cădea în mare primele clădiri. Sper ca până atunci să ne surâdă norocul.

— Dar Minsky ce face? întreba adesea, tulburat de neclaritatea comentariilor auzite de-a lungul stagiului său aici.

Julie ridica din umeri.

— Ți-am mai spus, ofta plictisită, încearcă să intervină asupra complexului de fragilitate la nevrozați. Crede că permițând spiritului bolnavilor să se concentreze asupra unui simbol al puterii, al vitalității, va înlătura procesul de decalcifiere spontană.

— Și are efect?

— Nu chiar cum spera. Dar cred că nici nu se

preocupă din cale-afară. Mare parte a interesului o consacră altor cercetări.

— Care?

— Limbajul insectelor. Dar să nu pomenești vreodată de asta. Are impresia că nu știe nimeni.

Personalitatea lui Gregoire Alexandre Minsky îl intriga pe David. Profesorul își făcea doar scurte apariții în centrul medical, cea mai mare parte a timpului petrecându-și-o în pavilionul pe care îl ocupa și de care nu avea voie nimeni să se apropie, amenințat de furia savantului. Era un bărbat înalt și gras. Un colos invadat de grăsime, ceva între un rugbist și o gorilă. Craniul pleșuv îi strălucea ca o cască de piele, iar mustața neagră, hipertrofiată, se întindea sub nas, acoperindu-i total gura. Se deplasa ca un elefant care se rostogolește, cu un foșnet puternic al halatului alb. Ochii, încercuiți de o rețea fină de riduri, luceau de inteligență, dar trădau în același timp indiferență pentru tot ce nu reprezenta un motiv de speculație savantă.

Când îl întâlni, David nu se putu abține să nu-l întrebe despre metoda pe care o pusese la punct pentru a combate epidemia de fracturi spontane.

Minsky se încruntă, parcă încercând să-și amintească o poveste veche, din care timpul șterse o mare parte din memoria sa.

— E cam greu de rezumat, mormăi el în sfârșit. Să spunem că am mizat totul pe o nălucă. Pe un surogat. Am recurs la un simbol universal și foarte simplu: coarne!

— Coarne? bâigui David.

— Da, se enervă savantul. Coarne de taur, de cerb, de țap. Pe scurt, atributul bărbăției, simbol evident al vitalității, al virilității. Toată lumea se teme de coarnele taurului. Ele sunt simbolul forței sălbatice, al împungerii, al sfâșierii măruntaielor! Cultul coridei a făcut din ele arme ucigașe, demne de rivalizat cu săbiile samurailor. M-am gândit că ar fi abil să exploatez

această închipuire naivă pentru a-i stimula pe pacienți. Sau, cel puțin, să le stimulez secrețiile organice! Știi că unghiile, ghearele, ca și coarnele, sunt producții în care calciul deține cea mai mare parte. Metoda mea constă, deci, în a stopa pierderile de calciu din organismul bolnavilor, concentrându-le atenția asupra unui artificiu care să le combată complexul de fragilitate. Pe scurt, le-am grefat coarne...

David se luptă să nu holbeze tâmpește ochii.

— Este o operație ușoară și fără pericol de respingere, continuă Minsky. Coarnele plantate pe frunte le dau un sentiment magic de putere. Ei știu că dacă doresc să le facă să crească, trebuie să înceteze cât mai repede să se decalcifieze. Le administrăm proteine, vitamine și orice aliment susceptibil să favorizeze dezvoltarea osoasă. Indivizii care mi-au fost aduși au suferit multiple fracturi și repetate. S-ar putea numi „fracturi cronice”. Oasele li se crăpau ca sticla, fără să suporte nici cel mai mic șoc. Doi dintre ei avuseseră chiar accidente craniene spontane. De când au intrat aici, nu s-a mai semnalat nicio recidivă! Niciuna! Se concentrează acum în totalitate către producția cornoasă. Aceste arme pe care le-am implantat în frunte le-au permis să învingă senzația oribilă de fragilitate care-i fărâmița din interior, de parcă aveau scheletul construit din zahăr înmuiat. Oh! Da, știu! S-a spus că teoria mea este absurdă, că nu se bazează pe date științifice. E adevărat, poate, dar funcționează! Am vindecat oameni! De un an, niciunul dintre ei n-a suferit vreo fractură spontană, deși acest tip de accident apărea înainte cu o frecvență de unul pe lună. Sunt cârpiți de-a lungul întregii structuri osoase, plini de broșe, plăci, false rotule. Fără mine, ar fi continuat să se sfărâme, să se fragmenteze ca un puzzle viu.

Tăcu să-și tragă sufletul. Perle de salivă i se agățau în mustață.

— Dar coarnele astea? îndrăzni David. Trebuie să le

poarte toată viața?

Minsky mătură aerul cu un gest vag.

— Poate da, se eschivă el, poate nu. Ce mai contează? Moda îi obligă pe oameni să se travestească câteodată mult mai ridicol! Esențial este să supraviețuiești, nu?

Cu această concluzie, se îndepărtă în foșnetul puternic al halatului, lăsându-l pe David foarte impresionat. Văzându-l transportat, Julie îl scutură puternic.

— Nu te lăsa hipnotizat de delirul acestui nebun bătrân! îi aruncă ea. Nu-și vizitează pacienții decât odată pe trimestru. Pentru el, este doar un alibi. Un pretext pentru subvenționare.

— Atunci povestea cu coarnele e minciună?

— Deloc. Dar nu e nici așa de minunat. Îți arăt..., dar să nu scoți o vorbă. Dacă profu se prinde, ne aruncă-n drum. Și-apoi, avem tot interesul să-l acoperim. Nu suntem prea curați, niciunul... Eu, cu tatăl meu, tu, cu mărul tău. E aproape o asociație de răufăcători, nu?

David acceptă. Comuniunea în crimă era una din temele favorite ale Juliei. Visa la ea ca la o misterioasă sanctificare. Catastrofa născută din întâlnirea dintre un porc și mărul-trăsnetului o fascina. Băiatul era conștient de acest lucru. Era la rândul său flatat de asta și mulțumit că se putea cuibări între pulpele pline de pistrui ale ciudatei infirmiere.

După ce prinse rutina grijilor mărunte, fu condus de Julie în al doilea pavilion, unde erau cazați pacienții aflați sub tratament. Până acum, David nu întâlnise decât bolnavi în faza preparatorie, adică oameni acoperiți de ghips și bandaje, mumii îndopate cu neuroleptice, nou-veniți. Trecând pragul pavilionului 2, luă contact cu cei pe care Minsky îi „trata” de mai bine de un an. Șocul a fost mult mai dur decât se aștepta.

În primul salon, Julie îi atrase atenția asupra unui bărbat de vreo treizeci de ani. Era gol, relativ bine proporționat, dar carnea purta urmele a numeroase

intervenții chirurgicale, de cârpire după fracturile spontane. Așezat pe un scaun metalic, în mijlocul unei camere tencuite, scufundată în întuneric, părea ațipit. Avea ceafa ușor înclinată de parcă ceva îi trăgea capul în față.

David își înghiți saliva cu greu. Două imense coarne încovoiate țâșneau din fruntea tipului. Fiecare excrescență măsura cam cincizeci de centimetri. Erau de-o albeață de fildeș și relativ subțiri. Două umflături deformau osul frunții, în locul în care coarnele se înrădăcinau în cutia craniană. Bărbatul părea să întâmpine oarecare dificultate în susținerea acestor ornamente. Capul său avea tendința să pice înainte. Pe gât i se conturau mușchii și tendoanele ca un mănunchi de rădăcini.

— Hai! șopti Julie. Nu trebuie să le vorbești, se concentrează!

În altă cameră, David văzu un bătrân cu fruntea încoronată de coarne bogat ramificate, ca de cerb. Medita și el, cu mâna sprijinind tâmpla.

— Încearcă să-și dezvolte sentimentele agresive, comentă Julie. Minsky pretinde că descărcările de adrenalină stimulează creșterea, îi alimentăm cu proteine și calciu, altfel dezvoltarea coarnelor s-ar face în detrimentul scheletului.

— Atunci, înseamnă că teoria funcționează?

— La cei pe care i-ai văzut, da. Complexul de fragilitate se atenuează. Oasele nu se mai crapă. Dar mai sunt și ceilalți…

David ezită, întrebându-se dacă are chef să afle mai mult. Întunericul de pe culoarele de supraveghere îl apăsa.

— Care ceilalți? spuse cu reținere.

— Cei care nu știu să-și canalizeze agresivitatea, cei cărora implantul cornos le consolidează complexul de fragilitate. Vino!

Cotrobăi prin marsupiul halatului, extrăgând un set de

chei. David zări o ușă blindată, aproape mascată de semiobscuritatea din jur.

— Galeria monștrilor, anunță infirmiera. Pacienții pe care Minsky preferă să-i uite.

David păși pragul camerei și se cutremură. O femeie firavă zăcea într-o stare de prostrație într-un ungher, cu genunchii la gură, în poziția fetală. Excrescențele osoase ce-i ieșeau din frunte erau atât de ramificate că nu se mai puteau numi coarne. Semănau mai curând cu o rețea de tije încâlcite, legate sub formă de plasă, ale căror prelungiri se îndreptau către pământ ca ramurile unei sălcii plângătoare din os. Da, chiar asta era: o salcie plângătoare din os. Ramurile cornoase se răsuceau toate către podea, organizându-se în rețele cartilaginoase ale căror încrucișări evocau gratiile unei cuști.

— Vezi, lăstarii nu se îndreaptă în sus! murmură Julie. Au tendința să construiască un zid între subiect și lume, să-l închidă într-un corn de cartilagiu. În cazul ăsta, replica se transformă în apărare pasivă. În loc să producă coarne, acest gen de bolnav își confecționează o cochilie. Utilizează armele încredințate într-o manieră introvertită. Pe dos! Dar n-ai văzut tot! Privește!

Cu o sumbră exaltare, descuie altă ușă, dezvăluind o sală mare, luminată doar prin câteva ochiuri înguste de geam. Această lumină oblică pica pe niște ciudate forme solidificate, așezate pe podea. Lucrurile acelea semănau cu niște bolovani uriași, șlefuiți, sau cu niște ouă... Sau cu bilele de biliard. Bile de înălțimea unei cabine telefonice!

De data asta David se retrase precipitat. Era palid și simțea transpirația rece adunându-se între sprâncene.

— AJUNGE PENTRU AZI! făcu Julie puțin decepționată. Trebuie să te obișnuiești.

Tânărul dormi foarte prost în noaptea aceea. Somnul îi fu bântuit de imagini vagi, încărcate de o difuză oroare. I se părea că bulgării de fildeș, abia zăriți în

penumbra magaziei, îi adresau semnale neinteligibile. Erau ca niște hieroglife enigmatice, de care depindea strict viața sa.

A doua zi își îndeplini sarcinile cu o mutră rătăcită și Julie își bătu joc de el. Până la urmă, nu mai rezistă și o rugă să-l mai ducă la pavilionul 2.

— Trebuie să știu, bâigui el.

— Dar ai ghicit deja totul! ricană fata.

— Ouăle?

— Ouăle, mingi de biliard, numește-le cum vrei, reprezintă ultimul stadiu al complexului de fragilitate, când subiectul preia metoda lui Minsky și o deturnează în avantajul lui. În loc să își construiască arme ofensive, bolnavii respectivi se îmbracă într-o cochilie care se îngroașă până ajunge de consistența fildeșului.

— Dar cum se explică?

— Oh, deja de la operație! Coarnele, în loc să se înalțe către cer, se curbează către sol ca dinții de morsă. Acest rămuriș se înnoadă ca într-o plasă, rețeaua de ochiuri înconjoară pacientul, apoi alveolele se încarcă una câte una, ca cicatrizate. Asta e faza de ou. Cochilia mai poate fi spartă doar cu lovituri de ciocan. Acum începe osificarea și bila devine dură ca o minge de biliard.

— Și bolnavii cum mai supraviețuiesc?

Julie oftă disperată.

— Sarcina noastră e să plasăm tubulețe înainte ca oul să se prefacă în redută. Unul asigură ventilația în cocon, altul pentru hrănirea pacientului de la distanță. Tubul se termină cu un ac de perfuzie înfipt în brațul bolnavului.

— Nu riscă să le piardă mișcându-se?

— Sunt comatoși cronici, care se scufundă cu fiecare zi mai mult către viața larvară. Odată cochilia formată, se hrănesc foarte puțin, nevoile fiziologice scad de parcă ar hiberna. Nu au nevoie decât de un aport nutritiv minim. Câteva picături de plasmă, proteine și calciu pentru a asigura soliditatea oului.

— Și dejecțiile, excrementele?

— Nu există, se folosește tot. Înțelegi de ce Minsky se ferește să-i arate? Au întors teoria lui pe dos. Hai, vino dacă vrei să-i vezi de-aproape...

Îl conduse din nou în pragul sălii boltite, sub razele încrucișate, răvășitoare.

David nu se mulțumi să privească din prag. Cuprins de un freamăt căruia nu-i înțelegea cauza, avansă spre primul bulgăre de fildeș, sferă aproape perfectă, strălucitoare și netedă, abia marcată de nervurile încrucișate. Își plimbă palma pe ea cu senzația că mângâie un ou de marmură. Încercă să vorbească, dar nu reuși decât să bâlbâie cuvinte fără șir. Globul gigantic, imaculat, nu tremură în contact cu degetele sale.

Era ca un glob de gheață, scăpat dintr-o avalanșă, un enorm bulgăre de zăpadă... O țeastă imposibilă, fără deschideri pentru ochi, gură, nas sau urechi. Un craniu de infirm total. O planetă fără nume, virgină, fără relief și fără urme. O lume în care de-acum încolo se scrie destinul.

Un nucleu viu se ascundea în fructul de marmură. Un fetus adult, dormind. Un centru magic, palpitând, inaccesibil, care-i produse o amețeală de neînvins. Semnalul! Semnalul ascuns în adâncul lui, care-l avertiza că atinge ceva de importanță capitală. O imagine a închistării, a claustrării perfecte. Fără să știe bine de ce, gândul îl duse la mărul-trăsnetului. Se retrase năuc și atunci privirea îi căzu pe tuburile care perforau carapacea. Erau două. Unul era legat la ceea ce părea o butelie cu plasmă, celălalt la un sistem de aerisire în care se umfla spasmodic un balon mare de cauciuc.

— Haide, vino, insistă Julie, ești prea impresionabil, nu merită să te uiți la chestiile astea.

— N-a murit niciunul până acum? întrebă David.

Infirmiera ridică din umeri.

— Ba da, bineînțeles, doi sau trei. Uneori, forța de

constricție a cochiliei este atât de mare încât sugrumă tuburile. Oul devine perfect etanș. Dacă ne prindem la timp, putem săpa alte găuri. Sau, cel puțin, încercăm, în caz contrar, bolnavul moare sufocat în câteva ore, în sânul propriului său cocon. Dar poate chiar asta-și dorește, în definitiv?

David nu găsi nimic să răspundă. Încerca să-și închipuie viața în interiorul unui ou. Bula de os închisă în jurul miezului viu, asupra pasagerului imobilizat, cosmonaut ce-și secretă propria capsulă spațială. Și-o imagina îngreunându-se, îngroșându-se spre interior, până ajunge să-și strivească locatarul. Vedea un automobil al cărui habitaclu se cicatriza, închizând șoferul într-un lingou de metal.

Se gândea la insectele, la batracienii fosilizați într-un cub de chihlimbar pe care-i aranjăm pe etajere, în clasele de științe naturale. Cochilia, la început protectoare, se transformă în închisoare și apoi în mormânt.

Fătul murea, prizonier într-o placentă blindată. Puiul va rămâne pe veci încarcerat în cavitatea unui ou de marmură, pe care ciocul lui moale nu-l poate sfărâma.

Sipetul ajungea să ucidă, cufărul își asfixia comoara pe care trebuia s-o apere. David își lipi fruntea de suprafața de fildeș a sferei. Era acolo ceva ce-l chema cu putere. O baliză emițătoare care-i făcea semne din adâncurile inconștientului său. O imagine perfectă a întregului, a claustrării, a comorii captive. O prezență de sinteză care-l cuceri ca un exemplar important dintr-o colecție.

— Miezul fermecat, bolborosi el, sinteza care rezumă tot! Tot!

Julie îl scutură. Era conștient că fata-l privea cu stupoare. Buzele subțiate exprima o uluire în pragul dezgustului și totuși ochii-i luceau cu lăcomie.

— Ce vrei să spui? îl ațâță ea, umezindu-și buzele. Este ca… mărul? Mărul-trăsnetului?

David se eliberă cu brutalitate. Știa că avea dreptate. Ideea morții, a crimei, nu lipsea. Atracția vie, exacerbată a prăzii nu decurgea din extrema ei fragilitate? Era atât de ușor s-o omori, s-o transformi în mausoleu. Era de ajuns să întrerupi tuburile de alimentare.

Un singur gest. Atât de ușor de realizat. O crimă săvârșită asupra unei mingi de biliard. Astfel, cochilia va deveni coșciug, perfect etanș ca o casetă blindată.

— Oul continuă să crească și după moartea ocupantului? întrebă cu o voce descompusă.

— Bineînțeles! Ca și unghiile sau părul cadavrelor.

Îl apucă de braț și-l trase către flaconul de ser, suspendat de un catarg metalic.

— Soluția este perfect dozată, ciocăni ea borcănelul. Asigură soliditatea cochiliei, dar oprește creșterea exagerată. Nici prea mult, nici prea puțin, înțelegi? Nu suntem aici ca să fabricăm bolovani de fildeș! Trebuie să fii atent la dozarea hranei. Să nu exagerezi cu elemente ce favorizează creșterea țesutului osos. Cu orice preț trebui să împiedicăm ouăle să se îngroașe în interior. E clar?

Părăsiră salonul.

— Cum justifică Minsky starea acestor bolnavi? întrebă tânărul când ieșiră din nou la aer.

— N-are nimic de justificat, spuse Julie, ridicând din umeri. Tipii erau condamnați la moarte. În orice caz, mai devreme sau mai târziu, o fractură spontană le turtea țeastă. Aici, cel puțin, supraviețuiesc, chiar dacă o fac în fundul propriului coșciug!

X

Către sfârșitul săptămânii, David fu covârșit de dorința de a scăpa de atmosfera sufocantă din centrul medical. Plimbările pe plajă, alergarea în jurul peluzelor nu-l mai ajutau să-și păstreze echilibrul psihic. Visa să ajungă la Saint-Alex, unde să-și mai alunge gândurile negre șterpelind ici-colo niscaiva lucruri, fetișuri a căror posesie ilicită îi reda puterile. Visa la poșete, mici valize din piele cenușie, cu încuietori frumoase, nichelate. Contrar pungașilor ordinari, el nu se încurca în partea materială a furtului. În posesia lui, prada rămânea intactă. Ambalajele luxoase nu erau amenințate sub niciun chip cu deteriorarea. Constituiau, de fapt, însăși valoarea ciordelii. Fără ele, ritualul magic se pierdea, actul sacru se reducea la nivelul hoțului de buzunare.

David nu mai șutise nimic de câteva săptămâni și nu găsea nimic să compenseze această lipsă. Odată, când lucra din greu fesele Juliei, își închipui tot felul de cufărașe, saci marinărești cu șnurul legat în noduri complicate. Satisfacția veni cu o rară violență.

În ajun, dibuise o bicicletă uzată într-un garaj. Era un vechi *funnyway* cu zece viteze, acoperită de rugină. Unsă bine însă, acceptă s-o ia din loc, fără a se lăsa prea mult rugată. Această constatare îl stimulă pe tânăr în planul său.

La ora opt o preveni pe Julie de plecarea sa și o șterse repede, ca să nu-i dea ocazia să cârtească. Știa că dacă fata apucă să caște gura, va găsi destule argumente pentru a-l determina să rămână pe loc, și tocmai asta nu voia cu niciun chip.

Pedală până la poartă de parcă l-ar fi mânat dracu' din spate. Se bucura ca un copil la gândul că-i va revedea moș Louis, pe Mathilde și pe bătrânul culturist Georges Alby. Bucuria evadării din institut îi dovedi că existau legături intime între el și aceste personaje cunoscute fugitiv.

Legănat de miraj, apucă drumul plin de hârtoape ce tăia câmpia. Se bucura la gândul că-i va întâlni din nou pe acești bieți neciopliți. Simplitatea lor va fi o ușurare pentru el, după toate zilele acestea petrecute în umbra perfidei infirmiere.

Durerile din mușchii neîncălziți îl siliră să încetinească ritmul. Roțile bicicletei lăsau urme vizibile în bruma ce se menținea pe pământ. Pe alocuri, drumul dispărea sub stratul de bumbac al ceții, abandonând călătorul anonimatului unui teren fardat. David ezită. Se dezechilibră la un hop și căzu, prins în pedale. Se opri să mai răsufle.

În jurul lui, menhirele aveau aspectul recifurilor așteptând un naufragiu. Lichenii arătau ca spuma făcută de o apă murdară cu detergent. Întinderea pustie degaja o aură sinistră și fericirea lui se risipi brusc, îl trecură fiorii. Se simțea tare departe de Saint-Alex și de centrul medical, rătăcit într-o regiune intermediară, închistată asupra secretelor sale.

Coborî de pe șa, trase o gură de aer. Mirosea a iarbă și a mucegai, împingând bicicleta ce zdrăngănea de zor, părăsi drumul în direcția unui dolmen. Uriașele blocuri cenușii îl duceau cu gândul la pietrele brute descărcate în atelierul unui sculptor. Erau de fapt statui potențiale. Sau ouă de granit ce ascundeau capodopere în devenire.

Rânji, realizând că urzeala de coincidențe îi guverna viața. Se gândise la menhire ca la cochilia unei statui viitoare, dar, pe de altă parte, și ca la mingile de fildeș născute din rătăcirile lui Minsky. Iar muzica născută de tatăl Juliei, acel cântec ce-l trimisese la ocnă, nu era supranumit „egg”, adică oul?

Rânji din nou. Psihologul de la agenție ar fi spus cu siguranță, că în viață, coincidențele se descoperă voluntar și că sensibilitatea lui făcea decupaje selective în real. Bineînțeles, dar...

Nu-i plăcea turnura pe care o luau gândurile sale. Poate ar fi mai bine să se întoarcă la institut, fără să încerce să împingă mai departe această escapadă, fals ludică?

Nu mai vedea nici drumul acum. Lumina era palidă, datorită orei matinale, cernută de un văl de nori imobilizați deasupra câmpului. Vântul împrăștia o duhoare de măcelărie prost întreținută, probabil un iepure sfâșiat de vreun animal de pradă putrezea printre bolovani.

Ceva scrâșni sub tălpile tânărului. Uscături, gândi el, dar, lăsând privirea în jos, văzu o puzderie de oase împânzind terenul. Erau sute, de parcă o basculantă descărcase aici toate resturile unui centru de împăiat.

David îngenunche. Vagele cunoștințe de anatomie îi permiseră să identifice cranii de iepuri, vulpi și chiar de câini. Se strâmbă, amintindu-și de povestea cu care îi plictisiseră cei din Saint-Alex. Și mai era și istoria cu tigrul pe jumătate devorat, înșirată de culturistul șomer... Își freca nervos degetele pe iarbă.

Mai încolo, găsi câteva schelete de păsări. Fără îndoială, pescărușii. Fu izbit de faptul că toate țestele purtau urme de impact. Ca traversate în mare viteză de un glonte, fără a fi totuși pulverizate. Imaginea pescărușilor doborâți în zbor îi reveni în minte. Ridică din umeri, sâcâit. Dar îi era frică...

Oasele împrăștiate se sfărâmau sub pașii săi. Pe măsură ce înainta, un cântecel parșiv i se insinua în urechi: „monstrul din câmpie, monstrul din câmpie...”

„Păstrează-ți cumpătul!”... Trebuia să existe, desigur, o explicație... Georges Alby emisese ipoteza unui monstru scăpat din institut, dar era o prostie: bolnavii lui Minsky nu puteau doborî cu lovituri de coarne

pescărușI în plin zbor! Imaginea aceasta grotescă aduse pe buzele lui un surâs tremurat.

Roata din față a bicicletei lovi un obiect greu, care se rostogoli peste bolovani cu un zgomot metalic. David remarcă discurile, de un roșu aprins, legate între ele cu o bară de inox. O halteră mică! O bară de încălzire cu greutăți de zece kile... Pielea de pe ceafă i se zbârli de groază. Ce spusese Georges? „Ne întâlnim în landă, într-o peșteră. Acolo ne exersăm arta, ascunzându-ne ca primii creștini...” Da, da! Cam așa ceva. Culturistul își pierduse unul dintre obiectele de ceremonie, sau...?

Nu-i plăcea această a doua variantă, cea care se contura din ce în ce mai plauzibilă. Și, deodată, se întâlni cu oroarea! Georges Alby era acolo, înghesuit între două menhire, încercând parcă să se apere împotriva unui agresor. Avea o gaură uriașă în mijlocul frunții. Proiectilul ieșit prin ceafă, făcuse terci partea posterioară a craniului.

Avansând încă un pas David schimbă unghiul și constată că jumătatea inferioară a corpului fusese devorată; scheletul era gol de la metatarsiene până la stern... De data asta nu se putu abține să nu vomite.

În timp ce stomacul i se golea în spasme, Alby continua să-l fixeze cu ochii morți. Oasele îi fuseseră remarcabil curățate. Vederea acestei arhitecturi în fildeș amintea de munca unor piranha, renumiți pentru voracitatea lor. David dârdâia. Într-o cută de granit se căsca o peșteră, probabil ascunzătoarea de care-i vorbise culturistul, unde își instalase sala secretă de dezvoltare a mușchilor. De către cine sau de către ce fusese surprins? Gaura din frunte sugera o execuție efectuată cu o armă de foc. Dar niciun trăgător de pe lume nu-și devorează victima cu o așa meticulozitate! Singura explicație ar fi fost că după ce Georges Alby fusese împușcat, un animal de pradă să fi trecut întâmplător pe acolo și să fi desăvârșit lucrarea. Nu era neapărat obligatoriu ca cele două agresiuni să fi fost

concertate.

Cu toate acestea, ceva continua să neliniștească pe tânăr. Cadavrul fusese curățat fără grabă, chiar pe locul unde căzuse. O felină, sau orice alt animal de talie mare, ar fi sfâșiat corpul, pentru a-l devora, dezmembrându-l cu ajutorul ghearelor și colților. Cadavrul ar fi fost sfârtecat, împrăștiat pe sol, or ăsta se prezenta în poziție fetală, nici măcar un os nu fusese smuls.

David se apropie, înfrângându-și dezgustul. Tibiile și femurele nu arătau urme de masticație. Un tigru le-ar fi măcinat între fălci, în tot cazul, ar fi lăsat dâre adânci în țesutul osos, încă strălucitor. Dar Georges Alby nu pățise nimic de genul acesta...

Fusese savurat cu rafinată migală, cu atenție parcă pentru a nu-i deranja ultima poziție. Ce să mai înțeleagă? Că asasinul îl curățase răbdător cu ajutorul unui scalpel cum se curăță oasele de iepure? Ce măcelar meticulos era atât de erudit în anatomie pentru a lucra fără să zgârie măcar un os? Un profesionist în felul său...

O sudoare rece îi acoperi fața din nou.

Un profesionist? Un chirurg, un doctor...

Un profesor?

Se îndreptă dintr-un salt. Iată că era pe cale să înnebunească! Ce încerca să imagineze? În curând îl va vedea pe Minsky sub formă de vârcolac în halat alb, traversând câmpia, cu un revolver într-o mână și un bisturiu în cealaltă... Începea să delireze. „Și în definitiv, de ce nu?” îi șopti o voce insinuantă. Nu era profesorul clădit ca un uriaș? Ca un... Yeti? Avea, fără îndoială, o forță ieșită din comun, în ciuda începutului de obezitate. Cufundat de prea multă vreme în cercetări zadarnice n-a fost oare victima unui acces de febră cerebrală care i-a furat mințile?

David se aplecă să-și ridice bicicleta. Gestul îi salvă probabil viața, căci în același moment auzi mieunatul ascuțit al unui glonte ricoșând în piatră! Cineva trăgea

asupra lui! Avu reflexul de a înșfăca bicicleta și se retrase alergând în zig-zag printre tufele de arbuști spinoși. Încă două proiectile sfâșiară pâcla în apropierea capului său. Lipsa detunăturii îl convinse că vânătorul folosea o armă cu amortizor.

Gonind nebunește, David se bălăbăni până la drum și se aruncă în șanț.

I se păru că vântul aduce un parfum ciudat de plăcut. O miasmă purtând amprenta unei mari case de parfumuri. Era sfidător, surprinzător. Ucigașul era un dandy în smoching, îmbibat cu after shave, care vâna cu un .45 într-o mână și briciul în cealaltă?

David îndrăzni să arunce o privire în jur. Câmpul părea pustiu până în depărtare. Tânărul se ridică, sări pe șa și porni spre Saint-Alex, profitând de drumul ce-l ducea la vale. Alte proiectile nu-i mai șuierară pe la ureche.

Ajunse la periferia stațiunii în mai puțin de douăzeci de minute, cu hainele lipite de corp de transpirație. Abandonând bicicleta pe marginea plajei, se dezbrăcă și plonjă în valuri. Îi era cumplit de frică. Imaginea lui Georges Alby, descărnat cu un scalpel, îl chinuia. Nu exista niciun monstru în landă sau, cel puțin, nu un monstru în sensul obișnuit. Asasinul nu era un vârcolac sau o gorilă, ci un adevărat dandy spilcuit și parfumat ca o cocotă! Un maniac cu brici și arme de foc.

Ieși din apă și se uscă la soare. În mod normal trebuia să fi fugit la poliție, dar nu-l încânta ideea. În egală măsură cleptoman și criminal, se ferea de serviciile de pază. Știa că polițiștii vor scormoni și în trecutul lui.

Negreșit vor descoperi dosarul psihologic în arhiva agenției de plasare... Vor considera profilul lui mental drept puțin ortodox și ca atare... suspect.

Nu, nu! Nu putea aștepta nimic din partea asta! Mai bine să tacă, să nu dezgroape morții! De altfel, monstrul putea fi un grangur din Saint-Alex, nu putea ști! Parfumul costisitor pe care-l folosea sugera luxul,

cazinouri, mari hoteluri cu fațade somptuoase... Mai mult chiar, dacă ucigașul nu era complet idiot, la ora asta cadavrul era încărcat în portbagajul unei mașini și aruncat pe undeva în apele unui curent de coastă. David nu voia să se amestece în povestea asta. Cel puțin, nu direct. O scrisoare anonimă ar rezolva problema!

Se îmbrăcă și porni în direcția pontoanelor, preumblându-se aiurit printre șezlonguri și umbrele. În atmosfera aseptică a stațiunii, aventura proaspăt trăită i se părea de-a dreptul incredibilă! Un moment, se îndoi de realitatea întâmplării! Nu avea chef să povestească Mathildei și lui moș Louis. Se simțea culpabil, bătător la ochi, ca un evadat călare pe o iapă.

Mâncă într-un mic restaurant, mâncarea îi aluneca pe gât fără să simtă gustul alimentelor înghesuite în farfurie. Se târa prin oraș, îngrozit de ideea că era obligat să se întoarcă înainte de căderea nopții... pe același drum! Străbătând cheiul pescarilor, se întrebă dacă nu putea cumpăra serviciile unui vâslaș, să-l ducă până în apropierea institutului.

Satisfăcut de această stratagemă, bântui barurile din josul orașului, în căutarea unui „taxi”. Găsi cu greu un pescar care să accepte să-l transporte, cu bicicletă cu tot, într-o atât de scurtă călătorie de coastă. Cererea neobișnuită, părea să ascundă ceva! Nu avea încredere sau îl luau drept nebun. Trebui să plătească foarte scump escapada și numai către sfârșitul zilei se hotărî grosolanul marinar să-l debarce printre blocurile căzute din înălțimea falezei de cretă. Urcă poteca purtând bicicleta în cârcă. Era obosit și puțin amețit de multele pahare pe care le tot plătise. Se îndreptă către dușuri. Imaginea lui Georges Alby se desprinsese de înspăimântătoarea realitate, dar cea anonimă a ucigașului parfumat lua, paradoxal, tot mai multă consistență, pe măsură ce se scurgeau ceasurile unul după altul...

„Sunt un martor incomod, se gândi el. Teoretic, este

obligat să mă suprime! Dacă nu mai părăsesc institutul, va îndrăzni oare să vină aici?”

Își închipui asasinul fără față venind cu o salvare, deghizat în pacient, acoperit de proteze, în cârje, dar trădat de parfumul scump! Acest scenariu, deformat de beție, îi stârni o criză de râs isteric. Ascendența „romanelor de călătorie”, îl domina. „Nu mai lipsește decât doctor Schelet!” se bucură el. Apoi își aminti că numise monstrul din landă „asasinul fără față” și se gândi la statuia din grădina de la Deauville, la ucigașul Marelui Hannafosse. Va fi, la rândul lui, victima unui asasin-fantomă ce mânuia indiferent briciul și pistolul? Se reactualiza trecutul?

Coincidența îl tulbură și-l trezi. Când ieși de sub duș, nu mai avea deloc chef de râs. Se simțea vulnerabil, trebuia neapărat să uite această poveste, înainte de a înnebuni de tot. David era prea fragil pentru a-și permite luxul de a se lăsa descoperit în fața fobiilor obsesive. Trecu în vestiar și-și reluă ținuta de infirmier. Jură să fie vigilent și să nu mai coboare în Saint-Alex.

O găsi pe Julie în sala de mese, bosumflată, cu căștile pe urechi. Nu încercă să înnoade o conversație, bău trei cafele mari și plecă să-și facă rondul. Se foi printre paturi, verifică buteliile de perfuzii, tamponă fruntea bolnavilor indiferenți. „Și-acum, se gândi, trebuie să uit tot. Un individ de teapa mea nu trebuie să-și facă probleme cu crimele altuia.” Dar nu era pe deplin convins.

Odată rondul efectuat, luă ascensorul și se căță pe acoperișul clădirii. Era un fel de terasă pe care zăceau dezmembrate câteva șezlonguri. De la înălțimea acestui observator inspectă întinderea câmpiei. Noaptea o învăluia, înecând menhirele ca fluxul unei mări de cerneală. Așteptă multă vreme, în vântul de gheață venit din larg, obosindu-și ochii în încercarea de a deslușii umbrele. Deodată, când tocmai voia să se îndepărteze de balustradă, avu impresia că zărește o siluetă înaltă,

cu craniul dezgolit ca de mort. Umbra se ivi din beznă și dispăru în interiorul institutului, printr-o ușă secretă. Fără să-și poată explica de ce, o frază îi reveni în minte, nu mai știa de unde: „*Ira Melanox*, furia tenebrelor…”

Împietrit de spaimă pentru moment, își veni repede în fire, hotărât să înfrunte ființa răsărită din noapte. În timp ce cobora, diseca imaginea colosului sumbru, cu craniul hipertrofiat, pe care îl văzuse prelingându-se de-a lungul zidurilor. Nu visase. Arătarea tatonase întunericul cu corpul aplecat înainte. Fața îi rămăsese ascunsă, dar David nu avea să uite prea curând țeasta jupuită de piele, bila de os cu reflexe metalice.

Țâșni afară, cu o bară de fier fluturând în mână și traversă peluza în fugă.

Dar nu întâlni pe nimeni. Urmărind zidul de incintă, descoperi o mică ușă cu balamalele bine unse, încuiată, dar nici urmă de monstru. Patrulă cam douăzeci de minute, tremurând și furios în același timp, dar „fiara” nu catadicsi să vină să-l înfrunte. Se hotărî să se întoarcă, nu mai vedea nimic. Unde era „ființa”? În interiorul unui pavilion? În patul unui așa-zis bolnav? Măcar, exista în realitate?

Intră în sufragerie, înghețat și nemulțumit. În ciuda tuturor emoțiilor din ultima vreme, nu se mai gândea la Georges Alby.

XI

A doua zi, în timp ce se plimba la baza falezei, David se întâlni cu Minsky. Profesorul pășea pe malul mării, la limita valurilor, indiferent față de spuma ce-i umezea încălțările. Studia, cu grumazul îndoit, manejul minusculelor animale marine care țopăiau în scobiturile stâncilor din apă.

Tânărul se gândi că ar fi fost necuviincios să încerce să-l evite, astfel încât, se îndreptă spre el. Nu reuși să-și înfrângă, totuși, un obscur sentiment de stânjeneală.

Minsky strivi un crevete albastru sub talpă.

— Acum câtva timp am izolat o larvă, începu el pe un ton somnambulic, parcă urmărind cu voce tare un monolog interior. O larvă foarte mare, de un metru lungime. Avea forma unei păstăi verzi și fibroase. Expusă la căldură, din ea a ieșit o insectă cu motricitate evolutivă: în prima săptămână mergea, în a doua alerga, în a treia și-a luat zborul...

— Și în a patra? întrebă politicos David.

— S-a sublimat. Vreau să spun că s-a dizolvat în atmosferă. În totalitate. Sub formă gazoasă, pulverizând o mulțime de spori care, la rândul lor, dau naștere altor larve. Și, ce e mai caraghios, am aflat că pe planeta Desder 3 aceste coleoptere gigantice sunt folosite pentru transportul în comun. Sunt închiriate călătorilor, care se instalează în cârca lor. Sunt animale foarte puternice și foarte rapide. Cel care le folosește trebuie să dețină o evidență exactă a „vârstei” lor, dacă nu vrea să-și vadă calul zburător dizolvându-i-se subit între coapse, în timp ce zboară la treizeci-patruzeci de metri

deasupra solului! După cât se pare, se mai întâmplă și chestia asta câteodată. O eroare de calendar și hop! Animalul încălecat se pulverizează ca o fantomă! Insectele sunt niște ființe tare ciudate. Nu ne prea interesăm noi de multiplele lor posibilități. Cred că...

Tăcu. Ridică fruntea, de parcă abia atunci realiza că alunecase pe panta confidențelor disproporționate. Schiță o grimasă.

— Bat câmpii! conchise brusc. Insectele nu mai pasionează pe nimeni în ziua de azi!

Îi întoarse spatele și se îndepărtă, bălăcindu-se în spumă. David îl privi mergând de-a lungul plajei, cu pasul greoi care-l făcea să semene cu un urs împopoțonat cu halat alb. Minsky și ideea lui fixă cu entomologia! Nu era oare o fațadă? Un accesoriu pentru a-și lua o mutră de savant distrat și inofensiv, un om de știință absorbit de manii savante!

Este adevărat, cu greu îți puteai imagina un asemenea colos înțepând fluturi pe o bucată de plută în insectar! Îl vedeai mai degrabă vânând cu mâna goală fiare sălbatice, răsturnând în țărână tauri apucați de coarne...

David ridică din umeri. Se întoarse să-și reia serviciul. La sfârșitul zilei, Julie îl târî pe plajă. Făcură dragoste pe nisipul umed și băură bere neagră. N-au schimbat niciun cuvânt înainte de a se înălța luna. În acel moment, fata începu să plângă, cu privirea îndreptată către cer. Hohotele ei nu aveau nimic emoțional. Erau lacrimi de furie, exteriorizarea unei energii întunecate. O explozie rece, devastatoare.

— Trebuie să te hotărăști! spuse ea în sfârșit, spărgând gheața.

— La ce te referi? întrebă David, simțind cum i se chircește penisul.

— La crimă! făcu Julie. La crima pe care va trebui s-o facem. Suntem predestinați pentru asta, știi prea bine! Atunci, de ce să mai așteptăm?

Tânărul se ridică într-un cot, alarmat. Totuși, nu era

chiar surprins.

— Port ca și tine amprenta crimei, șuieră ea, la ce bun să neg? Trebuie să ne sfâșiem crisalidele, să ne spargem cochiliile pentru a ne împlini destinul. Dacă nu o facem acum, posibilitățile nerealizate ne vor sufoca, asemenea bulelor osoase ale nevrozaților din pavilionul 2! Simt asta, David! Trebuie să acționăm, am înțeles privindu-i pe prăpădiții ăștia, care se înfășoară în propria lor frică! Acum sau niciodată! Dacă mai așteptăm, dacă ne mulțumim cu substituiri, cu fetișuri, refularea va genera sindromul de fragilitate. Tu nu poți rămâne veșnic cleptoman, eu nu pot asculta muzică până la sfârșitul zilelor!

— Ce-ai vrea să faci? întrebă încetișor tânărul.

— Nu știu. Mi-am spus că am putea câștiga o groază de bani parazitându-l pe Minsky și cercetările lui asupra limbajului insectelor. M-am convins că am putea să le valorificăm într-un mod original, să punem pe picioare o afacere destrăbălată în stilul... tatălui meu.

— Și eu ce rol am?

— Să-l ucizi pe Minsky... Îți va fi ușor, ai omorât deja mii de oameni cu ajutorul prietenului tău porcul...

Dintr-un salt David fu în picioare.

— A fost un accident! răcni. Trebuie să-ți repet de o mie de ori?

— Bine, bine... suspină Julie. Un motiv în plus să-ți urmezi destinul. Fii, deci, demn de rolul ce ți s-a oferit: ucide cu sânge rece, conștient, fără a-ți mai inventa scuze! Mai devreme sau mai târziu o vei face, este inevitabil. Măcar s-o faci pentru ceva ce merită. Presupun că descoperirile profesorului ne pot face bogați... Dacă ai bani, nu va mai trebui să muncești, îți vei consacra tot timpul colecționării de obiecte furate...

Se strâmbă înainte de a mai adăuga:

— Glumesc, bineînțeles! Cred că sunt un pic cam pilită.

David simulă un hohot de râs, dar știa foarte bine că

Julie nu era beată. Tocmai îl supusese unui nou test, parte din jocul ei ascuns. Ce era mai rău, nimerise în plin! Tânărul visa dintotdeauna la crimă ca la o etapă inițiatică. Nu putea spune de ce, dar continua să creadă că un colecționar rămâne un criminal nepedepsit, un mânuitor de secrete ce atingea ordinea lumii, un ginecolog al universului care-și scufundă degetele în pântecele creației. Un astfel de om nu poate selecta simbolurile reprezentative pentru cosmos și viață fără a avea în prealabil cunoașterea intimă a morții. Făcea parte din faza de instruire, precum disecțiile ce-i ajută pe viitorii chirurgi.

Julie știa să acționeze perfect, era de o abilitate diabolică. De unde aflase de cercetările lui Minsky? Marota[6] entomologică ascundea într-adevăr o activitate de studiu, sau era doar încă o momeală a infirmierei?

— Tata Minsky, atacă el, e curat?

Julie se strâmbă.

— Ce înțelegi tu prin „curat”? Vrei să spui că e țicnit?

— Da, mormăi David. Dacă tot vorbești mereu de crimă, știi ce se întâmplă în câmp?

Infirmiera întoarse brusc capul.

— Ascultă, urlă David, vreau să știu dacă Minsky are vreun amestec în povestea asta! Dacă este responsabil de tot ce se petrece!

Julie părea îngrozită. Își strânse hainele în grabă. Tânărul o apucă de încheietura mâinii.

— Nu pot vorbi despre asta, șopti fata, e prea periculos! Dar ai dreptate, el este de vină! Dacă ar fi vorbit, s-ar fi putut împiedica măcelul...

Se smulse și fugi către poteca ce urca către institut. David înjură de necaz. Se simțea manevrat. Julie îi propunea, una peste alta: un sacrificiu ritual, o crimă deșănțată, o posibilitate de defulare a dorințelor,

---

6 Preocupare excesivă (uneori obsedantă) pentru un anumit lucru, idee fixă.

permițându-i să scape de sindromul de fragilitate, și un mijloc de a face societății un serviciu, debarasând-o de un savant iresponsabil! Era prea mult! Sau infirmiera era absolut nebună de pe urma audițiilor de muzică dementă, sau..., dimpotrivă, era nemaipomenit de lucidă!

Se resemnă să se întoarcă fără a rezolva această enigmă primordială.

În ziua ce a urmat, îi ceru Juliei mănunchiul de chei de la sala ouălor de fildeș. Infirmiera ezită, apoi cedă aruncându-i o privire scrutătoare.

David trecu pragul criptei cu pietatea pătrunderii în biserică. Trebuia să mediteze și avea nevoie de liniște. Se plimba printre sferele osoase cu mâinile la spate. Trăgea din când în când câte un șut interogativ bilelor, dar nici măcar un freamăt nu-i răspundea. Simți că deține o definiție: un obiect demn de a figura într-o colecție era dator să fie asemeni bilelor de fildeș din fața lui. În egală măsură inert și viu, palpitând de o viață invizibilă, ascunsă în interior ca un miez. Da, asta era! Furând valize pe care nu le deschidea niciodată, încerca să imite aceste obiecte-germen, obiecte-semințe! Să obțină un acord imposibil din start, între însuflețit și neînsuflețit! Între ceea ce este și ceea ce va fi. Bulgării de os erau fie bilele de cristal în care-și întrezărea viitorul, fie borne de reper, balize cosmice, transmițând în eter mesaje intersiderale.

Începu să le mângâie, tremurând de fericire, într-o stare vecină cu extazul mistic.

— Cine va permis să intrați? răcni vocea lui Minsky în spatele lui. Nu sunteți decât un ajutor, nu aveți acces în această parte a spitalului. Ce faceți aici?

Păși înbătat de furie și de frică. „Ca un criminal surprins”, gândi David. Dar uriașul îl apucase deja de reverele halatului și-l scutura cu ură.

— Derbedeule, urlă el în timp ce balele-i împroșcau mustața, ai tot interesul să uiți ce-ai văzut acum aici,

altfel...

Cu o răsucire violentă a bustului, îl aruncă pe David în culoar, recuperă cheile și încuie ușa. Tânărul îl privi îndepărtându-se cu mersul său de urs, bombănind și gesticulând ca un bețiv. Se ridică abia după ce profesorul părăsi clădirea.

Picioarele abia-l mai țineau, nu numai din cauza altercației... În timpul scandalului înregistrase un amănunt tulburător.

Halatul lui Minsky împrăștia parfumul. Parfumul care semăna până la identificare cu cel al asasinului din landă...

XII

Această descoperire îl îngrozi, fără să-l mire totuși. De mai multă vreme îl așezase pe Minsky în categoria suspecților. Ce ritual practica ciudatul savant? Ce obsesie îl împingea să iasă în câmp, pentru a se juca de-a vârcolacii parfumați?

David își amintea acum silueta înaltă întrevăzută în apusul soarelui, acea umbră de uriaș încoronat cu un craniu hipertrofiat. Trebuia să admită că profesorul suferea transformări îngrozitoare, sau pur și simplu se deghiza pentru a-și îndeplini mârșăviile? A doua soluție, ce-i drept mai puțin pitorească, era cu siguranță cea corectă. Cel puțin așa spera David.

Pradă gândurilor năvalnice, măsura parcul cu pași mari, indiferent la briza ce sufla din larg. Se întrebă dacă n-ar fi mai bine s-o șteargă imediat, apoi se gândi din nou la parfum. Cum se făcea că nu-l simțise niciodată înainte la Minsky?

— O greșeală, murmură nervos. Toți sfârșesc prin a face un pas greșit într-o zi. De data asta a uitat să se spele pe mâini sau să se șteargă pe față...

Forța fizică a lui Minsky îl speria. Cum putea un om dezarmat să înfrunte un colos atât de greu, cu forțele înzecite de demență? Mai mult, Minsky avea și un revolver! David își aminti de urmele impactului ce găurise cutiile craniene împrăștiate în osuarul dintre stânci. Gregoire Alexandre Minsky își aranja oare unul lângă altul, în valijoară, instrumentele din inventarul monstrului: arme de foc, flaconul de parfum, scalpelul pentru descărnat cadavre? Iată o pradă excepțională pe

care David ar fi șutit-o cu o imensă fericire! Era oare posibil să fie făcut inofensiv, lipsindu-l de atributele nebuniei lui?

Tânărul medită îndelung la această stratagemă. Familiarizat cu psihologia idolatrului, era convins că substituirea uneltelor de sacrificiu era suficientă pentru a-l „dezactiva” pe Minsky, aruncându-l într-o confuzie totală. Pierderea panopliei ar declanșa un proces de inhibare care l-ar lăsa pe profesor descumpănit ca un copil! Dar, pentru a sustrage această trusă, mai trebuia să și pătrundă în apartamentele profesorului. De aceea trebuia să-l spioneze în toate deplasările.

Această perspectivă nu-l descurajă pe David, dar, neavând fire de erou, era conștient de originea dubioasă a forțelor care-l împingeau să acționeze. Nu-și făcea iluzii în privința dorinței de a trece la fapte: îl tenta valijoara imaginară! Se gândea la ea ca la un cadou de Crăciun, o încoronare a carierei sale de cleptoman! Și-o închipuia atârnându-i în mână, grea, blindată, încărcată de închizători inviolabile…

Adânc tulburat de aceste gânduri, se ascunse la pândă în desișul de lângă clădirea rezervată. Dârdâia de frig. Încercă să se apere de vânt lipindu-se de soclul unei statui. Crengile țepoase, legănate de rafale, îi zgâriau fața și dosul palmelor.

Trecu o oră. Umbra lui Minsky se plimba de colo-colo, în spatele ferestrelor cu geamurile opacizate. Profesorul ieși înainte de prânz să facă un tur de plajă. David constată că încuie ușa blindată a pavilionului și-și agață cheia de gât.

Se hotărî să-l urmărească de departe. De fapt, valiza putea fi ascunsă undeva în afara institutului, la baza unui menhir, de exemplu.

Ascunzându-se după stânci, David îi însoți pe savant de-a lungul hoinărelii acestuia. Degeaba. Se simțea obosit și făcea tot mai multe stângăcii. Pietricelele se rostogoleau sub tălpile lui, își suci glezna și se juli în

ieșiturile blocurilor de granit.

Minsky urcă în sfârșit spre institut, fără să dea semne că ar vrea să devină „vârcolac”. Prânzi singur în sufragerie, pescuind în gamele fără mare eleganță. Apoi se ridică și porni spre pavilionul bilelor de fildeș...

Inima lui David își pierdu ritmul. Se gândi deodată la furia savantului, chiar în aceeași dimineață. De ce avusese această reacție anormală? Pentru că nu suporta să vadă dovezile eșecului său contemplate de un al treilea..., sau pentru că se temea să nu descopere un obiect de importanță capitală? Un lucru secret, otrăvit și revelator. Un lucru capabil să-l acuze... O valijoară, de exemplu!

Tânărul se grăbi, se precipită în clădire, încercând să înăbușe zgomotul pașilor. De data asta va afla.

Pitit după un dulap, îl văzu pe profesor introducând o cheie în broasca ușii ce ascundea sipetele osificate.

— Ah, nu! urlă deodată Minsky întorcându-se. Ajunge! Mă urmăriți de azi dimineață! Vă credeți invizibil probabil, dar v-am simțit permanent în urma mea! Dacă aveți chef de chelfăneală, poftim, veți fi servit! N-am de gând să mă las sâcâit!

Ușa metalică lovi lateral peretele. Minsky părea beat de furie. Avea fața violacee, agita brațele și scuipa sudălmi.

David văzu cu groază cum acest munte se pune în mișcare în direcția lui. Panica îl țintui în loc.

— Secătură! răcni savantul, iese din magazia de șomeri și vrea să conducă!

Uluit și înspăimântat, David apucă un scaun și încercă să-și facă o pavăză, dar Minsky îl apucase deja de braț.

Urmă o încăierare confuză, care-i aruncă din perete în perete. Fiecare încerca în zadar să-și imobilizeze adversarul. Sprijinindu-se de perete tânărul îi dădu profesorului un brânci puternic cu piciorul, aruncându-l în interiorul criptei. Dezechilibrat, proful căzu pe spate, izbind unul din ouăle de fildeș, care se rostogoli până îl

lovi pe cel de lângă el. Sunete de cavernă răsunară sub arcade.

Rupându-și tuburile de alimentare, sondele, sfărâmând buteliile de aer, ouăle se loveau între ele ca bilele într-un joc de biliard. Se rostogoleau cu bubuituri de tunet, ciocnindu-se de ziduri luând viteză cu fiecare ricoșeu.

David avu reflexul de a nu trece pragul să-l salveze pe Minsky. În momentul în care trânti ușa blindată, avu o scurtă viziune cu Minsky îngenuncheat, agitându-și brațele într-un gest de protest copilăresc. Un ou îl lovi atunci în plină figură... David întoarse spatele. Inima-i bătea să-i spargă pieptul. Așteptă ca ouăle să se oprească în sfârșit din rostogolire.

Când se reinstală liniștea, răsuci mânerul și aruncă o privire prin ușa întredeschisă. Profesorul zăcea între sferele albe care-l înconjurau ca o grămadă de perle gigantice. Nu mai avea cap, iar jumătatea inferioară a cadavrului părea turtită de buldozer. David vomită la intrarea în temniță. Părăsi pavilionul împleticindu-se.

Când o întâlni pe Julie îl spuse cu o voce palidă:

— Gata... l-am omorât pe Minsky.

— În sfârșit! suspină femeia. Am crezut că nu te mai hotărăști vreodată. Acum poate începe...

Îl sărută pe obraji ca la o aniversare.

XIII

Imediat ce află de moartea profesorului, Julie ferecă sala bulgărilor de fildeș, scoase cheia de pe inel și o aruncă în mare de la înălțimea falezei.

— Partea aceasta de coastă se va prăbuși oricum în curând, încheie ea în loc de discurs funebru. Minsky și monștrii lui vor dispărea în valuri și nimeni nu-i va regreta.

David era încă șocat. Cu degetele crispate pe o cană de cafea, îngăima o poveste lungă cu vârcolaci, briciuri și vânători nebuni. Julie se holba, cu ochii dilatați de surpriză. Îi întrerupse cu un gest tăios.

— Doamne, făcu ea iritată, dar ce înseamnă bazaconiile astea? Ai înțeles totul aiurea, bietul meu David... Minsky nu era un maniac, sau cel puțin nu cel pe care-l credeai tu... A ucis doar indirect, prin tăcerea lui. Of, toate astea-s foarte complicate! Ți-am oferit câteva indicii, speram să înțelegi singur, nu puteam să mă deconspir.

David era convins că fata mințea. Crezuse exact ceea ce dorise ea să creadă! Se bazase pe reacțiile lui. Mai rău chiar, le planificase.

— Te-am ales, e adevărat, acceptă ea. Dosarul tău era comentat defavorabil. Era ceea ce căutam de luni în șir. Aveai structura necesară, îmi semănai!

— Dar parfumul, se ambală David, împușcăturile, scheletele descărnate? Am văzut urmele impactului, craniile străpunse, oasele curățate... Și silueta de pe câmp, de ce se deghiza? Pentru a nu fi recunoscut?

— Calmează-te! se înmuie Julie. Se poate explica totul

altfel. Te-ai lăsat impresionat de poveștile dobitocilor din Saint-Alex, ai țesut un roman în jurul acestei legende... Dacă m-aș fi gândit măcar o clipă...

„Te-ai gândit! urlă David în sinea lui, furios. Te-ai gândit numai la asta. Te-ai mulțumit să mă îndrepți cu grijă pe o pistă falsă, să ajung să-mi fie groaza de Minsky... Îmi trebuia o motivație, bineînțeles!”

Dar nu-și exprimă reproșurile cu glas tare. Julie îl domina prea puternic.

— Îți voi arăta, continuă fata.

Rămaseră multă vreme în salonaș, tăcuți, ascultând zgomotul valurilor. Rememorau fiecare etapă a crimei: fără martori, fără arme... În privința cadavrului, nu era niciun pericol să fie descoperit. Paznicul senil și bucătăreasa ursuză nu intrau niciodată în pavilioane. Aspectul ciudat al bolnavilor îi îngrozea peste măsură. Considerau fracturile spontane o maladie mai mult sau mai puțin contagioasă, față de care cel mai bine e să te ții la distanță. Julie nu încercase să-i convingă de contrariu. Această precauție o avantaja astăzi.

— Minsky era o fantoma, zise ea, nimeni nu se va mira că nu mai apare. Se va crede că s-a înfundat în laboratorul lui.

— Laboratorul te interesează, nu-i așa? De la început te-a fascinat povestea cu insectele, simțeam eu! Hai, recunoaște!

— Totul se află acolo sus, fu de acord infirmiera. Așa este. O escrocherie magnifică. O crimă de lezmajestate ce va da o superbă palmă societății care l-a condamnat pe tata. Poți câștiga din afacerea asta, și încă mult! Vei avea nevoie de biștari, nu uita! Nu poți fura totul cu mâna ta. Un mare colecționar e dator să fie bogat. Dacă vrei să abandonezi, mai ai încă timp. Dar mi-ar părea rău.

David nici nu visa să renunțe.

Cu o înclinare a capului, își dădu consimțământul. Julie îl sărută prelung, într-o manieră ceremonioasă,

rituală, fără dorință fizică. Pactul era pecetluit.

Intrară în pavilionul lui Minsky ca în labirintul de apărare al unei piramide. Cimentul suna sub tălpile lor, fiecare pas producea sub arcade o mică detonare seacă de pistol cu capse. Traversară mai multe saloane mobilate cu paturi prăfuite, apoi spațiile cu aspect de spital părăsit se gâtuiră într-un lung culoar. Ajunseră într-o cameră strâmtă, luminată de o singură fereastră pe ochiurile căreia fusese lipită hârtie de calculator.

O mare planșă entomologică atârna de perete. Reprezenta o specie de lăcustă neagră cu picioare gigantice.

Această viziune produse asupra lui David o reacție ciudată, de stânjeneală. Insecta avea un aspect strălucitor, metalic, care o făcea să semene cu un glonte de calibru mare. Mai exact un proiectil de pușcă mitralieră. Un proiectil montat pe o îngrămădeală de labe cu pinteni zburliți. Capul, foarte alungit, semăna cu vârful unei săgeți. Corpul, spre deosebire de al altor insecte, nu era format dintr-o suprapunere de plăci, pelicule sau elitre articulate într-o armură complexă. Nu. De la capătul ascuțit până la vârful cozii, animalul era un bloc compact. Un container etanș, o capsulă fără îmbinări. Coapsele păreau complet disproporționate cu dimensiunea acestei ființe. Semăna în egală măsură cu un vinci, o grindă de susținere, o catapultă și o scară de incendiu. La vederea lor, te gândeai imediat la o greșeală de asamblare, o aberație mecanică, asemeni unui motor de Formula 2 grefat pe un kart sau pe o mașinuță cu pedale.

David se strâmbă; insecta trezea în el o repulsie profundă. Caroseria ei, cel puțin surprinzătoare, o situa în categoria vânătorilor din zbor. Lipsa unei carapace sau a unei căști de cheratină o deosebea de rubedeniile din regnul lor. Nu încerca să-și compună un aspect de cavaler îngreunat de harnașamente. Își construise un profil de torpilă, de harpon. Inspira frică.

Deasupra desenului se afla un nume scris cu majuscule negre: „*Ira Melanox*”.

David zări un costum agățat în cuier, umplut cu câlți, pe care-l bănui folosit inițial pentru dresura câinilor. Apropiindu-se, constată însă că veșmântul era croit dintr-un nylon blindat. Același nylon folosit de poliție la confecționarea vestelor antiglonț.

Combinezonul, foarte amplu, corespundea clar măsurii profesorului. O cască blindată, enormă, trona pe o etajeră. Grija pentru apărare o transformase într-o bilă compactă, în care era practicată o mică fantă acoperită cu plexiglas în dreptul ochilor. Un astfel de scafandru putea să reziste unei salve de mitraliere, fără a suferi nici măcar o zgârietură. David îl recunoscu imediat: era silueta zărită în câmp... Silueta monstrului!

Trei-patru mese ocupau spațiul, acoperite toate cu foi împrăștiate, scrise cu o caligrafie indescifrabilă. Un mic casetofon se odihnea pe o măsuță. Julie apăsă butonul de redare. Vocea lui Minsky se făcu auzită, deformată de boxa minusculă:

„Se constată, chiar, absența organelor de târâit, nu există zimți pe fața interioară a pulpelor, spre deosebite de lăcusta de câmp. Nu are nici organe auditive, din moment ce abdomenul nu prezintă orificiile obișnuite în primul segment. A fost căutată în zadar urechea pe tibie, ca la lăcustele arboricole. *Ira Melanox* este surdă și mută. Sau cel puțin în sensul clasic acceptat de noi. Vreau să spun prin asta că nu emite sunete specifice și nici nu recepționează vreunul. Nu pare să fie supusă unui tropism[7] particular. Un dimorfism[8] sezonier o colorează toamna în roșu. Nu am putut constata un dimorfism sexual foarte clar. Coapsele sale hipertrofiate

---

7 Tendință de orientare a organismelor vii în funcție de un agent fizico-chimic.

8 Existența la aceeași specie animală sau vegetală a două forme specifice distincte.

au putere s-o propulseze cu o viteză de 894 m/s, adică tot atât de rapid ca proiectilele de .50 ce deservesc mitralierele tip Browning M2. Ovipozitorul, extrem de alungit, se conturează…”

Julie atinse butonul de ejecție. Caseta sări pe masă.

— Ce înseamnă asta? întrebă David, din ce în ce mai nedumerit.

— Tot n-ai înțeles încă? se enervă Julie. *Ira Melanox* este o lăcustă de pradă teribil de agresivă. Doboară vânat de o mie de ori mai mare decât ea. Nu atacă în roi, ci singură, cu o deosebită precizie. *Ira Melanox* este un glonte viu. Dintr-un salt poate lovi o pasăre în zbor, străpungând-o asemeni unui proiectil blindat. Nu-i este frică de nimic pentru că știe că poate doborî orice animal: câini, pisici, cai. E de ajuns să se arunce înainte pe o traiectorie rectilinie, pentru a arunca în aer orice țeastă. E simplu, eficient, silențios, continuă ea. Fără colcăială, fără roiuri reperabile de la un kilometru. Fără țârâiala celorlalte familii de lăcuste. O armă eficace, capabilă de performanțe incredibile. Aici, pe malul mării, ținta lor predilectă sunt bineînțeles pescărușii, care mișună peste tot. Îi doboară cu precizie și se năpustesc asupra cadavrului îndată ce a căzut pe pământ. Sunt foarte vorace, înghit cantități imense de carne crudă. Minsky le-a descoperit în câmp, undeva în spatele institutului. Una dintre ele a sărit asupra lui și i-a găurit umărul. A rămas în interiorul rănii și a trebuit să o extrag eu cu o pensetă, ca pe un glonte de .38. Îmi amintesc, era încă vie și se zbătea în vârful cleștișorului. Era oribil. Minsky uitase de sângele ce se scurgea, privea micul monstru agitat și-mi urla să nu-l omor. Am închis-o într-o cutie metalică, dar a sărit prin capac! În sfârșit, profesorul a vârât-o într-o casă de bani. O auzeam ricoșând în pereți. Eram verde de frică. Minsky mi-a ordonat să nu vorbesc nimănui despre această aventură. L-am ascultat.

David pălise. Cu coada ochiului spiona planșa fixată

pe perete. Numele îl atrăgea „*Ira Melanox*”.

— Spui că trăiesc în landă? bâigui el. În spatele institutului?

— Da, nu trece nimeni prin zona aceea. Reputația noastră, faleza care se prăbușește, țin oamenii la distanță. Lăcustele locuiesc într-un soi de lighean, străpuns de multe găuri. E cartierul lor general; Minsky îl numea „arsenal”. În timpul zilei se răspândesc prin jur, se cațără pe arbuști, se așază la pândă pentru a-și surprinde victimele.

— Sunt mari?

— Doi-trei centimetri. Uneori patru. Nu se reproduc prea ușor, ceea ce le împiedică să se înmulțească peste măsură, și în același timp le asigură o existență secretă. Ferite de represalii. „Arsenalul” nu are niciodată mai mult de trei mii de indivizi. Minsky le-a studiat încotoșmănat în costumul antiglonț. Parcă le aud scrâșnind, ricoșând pe pietre. Doboară în medie trei-patru pescăruși pe zi. Practic neglijabil și nu riscă să fie reperate. De două sau trei ori au vânat câini vagabonzi care se apropiaseră de stup. În general, vizează capul, între ochi.

— Izbiturile nu le dăunează?

— Ba da, câteodată, dar sunt robuste și se refac repede. Ochii, minusculi, sunt situați pe spate, ca o lunetă în infraroșu. Vârful de atac este capabil de adevărate acte de curaj. Minsky se distra pe seama lor, punându-le să treacă prin ecrane din ce în ce mai groase. Când își iau avânt, puține lucruri sunt în stare să le oprească.

David dădu din cap.

— Nu mai înțeleg nimic, mormăi el. Cum vrei să facem avere pe seama acestor gângănii? Vrei să faci din ele animale de circ? Să montezi un spectacol?

— Nu fi tâmpit! Nu mă interesează aspectul lor spectaculos. Nu devii bogat descoperind o specie necunoscută, oricât de ciudată ar fi ea!

— Atunci? fierbea David.

— Calmează-te! șuieră infirmiera. Ai auzit ce spunea Minsky. Sunt surde și mute. Nu emit și nu aud niciun zgomot. Și totuși, comunică.

— Prin telepatie...?

— Imbecilule! Crezi că vreau să montez un număr de senzație? „Lăcustele extra-lucide”?

— Nu văd atunci, capitulă David, jignit.

— Câțiva savanți cred că furnicile comunică între ele cu ajutorul a șase glande, fiecare putând emana un iz diferit, net identificabil. Fiecare parfum corespunde unui ordin sau unei informații precise. Vaporii emiși în atmosferă vehiculează un vocabular al supraviețuirii foarte redus, compus în principal din mesaje de alarmă. Furnicile sunt singurele care percep aceste mirosuri. Lucrurile se petrec întocmai la *Ira Melanox*.

— Vrei să spui că...

— Exact. Lăcusta neagră conversează degajând valuri de mirosuri extrem de parfumate. O picătură de mărimea unei gămălii de ac din această secreție emană un halou perceptibil de om pe o rază de 4-5 metri. Insectele, însă, sunt capabile să recepționeze mesajele transmise astfel la o distanță de douăzeci de ori mai mare. Aceste miasme plăcute, foarte concentrate, vehiculează ca în cazul furnicilor, mesaje fundamentale, ca de exemplu: „țintă văzută la zece metri”, „formație de luptă”, „poziție de tir”, „la comanda mea, foc!”, „obiectivul atins”... și așa mai departe. Bineînțeles că schematizez. Dar aș vrea să înțelegi că fiarele tăcute își vorbesc tăcut. Este un limbaj de comando, superior transmiterii prin semne. Se poate discuta multă vreme, fără teama că păsările aflate în zbor le vor repera cu simțurile lor caracteristice: văzul și auzul.

— Dar aceste mirosuri... cu ce seamănă? Put?

Julie izbucni în râs și împinse o ușă pe care David n-o văzuse până atunci. Crăpătura lăsa să se ghicească o sală lungă, îngustă, ocupată de o interminabilă masă

acoperită cu plăci de faianță. Masa era plină cu sticlărie de laborator; erau acolo sute de flacoane și tuburi de eșantioane acoperite la gură. Bucățele mici de hârtie fixate pe „evantaie” aminteau de uneltele parfumierilor. Pe peretele din dreapta erau instalate cuști din sticlă armată cu fire de oțel. În ele erau ținute prizoniere lăcustele negre, iar săriturile lor de protest crăpaseră majoritatea pereților de sticlă și deformaseră mantaua de fier, producând mici protuberanțe.

David tresări auzind zgomotele seci ale impactelor.

— E sticlă blindată, comentă Julie, pentru parbriz de submarin. Minsky lucra aici numai îmbrăcat în combinezonul antiglonț. Îi era frică de accidente, dar curiozitatea științifică era mai tare decât teama.

— Ce încerca să facă?

— Să descifreze limbajul lăcustelor negre! Ca orice savant care se respectă! Voia să identifice parfumurile unul după altul, să inițieze un soi de dicționar olfactiv al limbii folosite de *Ira Melanox*. Era o muncă de titan, fiindcă lăcusta neagră, spre deosebire de furnici, posedă mai bine de cincizeci de glande cu mirosuri! Înseamnă că vocabularul e foarte extins, nu?

— Cum proceda?

— Prin încercări succesive și deducții. Preleva de la o gânganie dată un strop de parfum concentrat și producea o soluție pe care o stoca într-un pulverizator. Se ducea în câmp cu atomizorul după el și împroșca „arsenalul” cu câteva porții de secreții diluate. Apoi studia comportamentul insectelor cu ajutorul unui binoclu special pe care și l-a construit singur. Încerca să ghicească sensul mesajului lansat.

Era într-adevăr nebun. Câteodată lipsea toată ziua, bătând câmpia în lung și-n lat în costumul de scafandru. Transpira sânge cu apă când soarele ardea mai tare. Într-o zi l-a văzut un puști din sat și a alergat să povestească peste tot că Yeti locuiește la marginea falezei. A doua zi numai era nici măcar o pisică prin

împrejurimi.

Pleca însoțit de cutiuța cu flacoane, continuă Julie, ca un reprezentant al unei firme de cosmetice... sau vânzător ambulant de enciclopedii, nu știu ce comparație i se potrivea mai bine. Ajuns aproape de „arsenal”, se întindea pe jos și lansa unul sau două valuri de parfum. Ca un ritual. Câteodată, lăcustele îl vedeau apropiindu-se și-l întâmpinau cu o salvă puternică în torace, ce-l trimitea la pământ, în fund. M-a chemat la el într-o seară. Era în camera lui, cu pieptul gol, toracele îi era pestriț de hematoame. Avea trei coaste rupte. M-a pus să-l bandajez și să-i fac o injecție calmantă.

După un an, pretindea că a identificat zece cuvinte elementare, dar cred că-și făcea iluzii. Fabricase o capcană blindată de care se folosea la capturarea de noi exemplare, cele pe care le poți vedea de-a lungul zidurilor. Își asuma riscuri idioate. Era ca o plimbare sub o grindină de gloanțe drumul până la „arsenal”. Cred că, oricum, ar fi mierlit-o acolo.

— Bine, dar tu? i-o tăie David. Care este interesul tău aici? Vrei să dialoghezi cu lăcusta neagră?

Julie ridică din umeri.

— Mi se rupe de *Ira Melanox*, scuipă ea. Ce mă interesează pe mine e asta!

Apucă un flacon de sticlă groasă umplut cu un lichid galben. O etichetă îmbrăca sticla: „Vezicula posterioară, stânga. (Numărătoarea se face în funcție de ovipozitor). Glanda numărul patru. Mesaj Presupus: Dușman! (vizitatori nocivi?), în apropiere rapidă, în trei ore.”

Cu un creion fin fusese tăiată această definiție pentru a scrie printre rânduri: „Pericol, un sfert nord-est”.

— Minsky a realizat acest flacon dintr-o singură picătură prelevată, explică Julie. Diluția este cea normală, folosită în parfumerie. Miroase!

Deșurubă capacul gros și-l șterse pe mâna tânărului. David simți urcându-i spre nări un efluviu straniu, fără

echivalent. Un val de mister, care reducea la zero toată alchimia producătorilor de parfumuri! Avu o clipă o stare de amețeală. Mireasma punea stăpânire pe el, aprinzându-i în mucoasele nazale o lăcomie de neînfrânt, o foame olfactivă pe care n-o mai cunoscuse.

Își lipi strâns mâna sub nas. Efluviul aromat îl înnebunea. Era un drog, o îmbiere la supradoză, un flux halucinant care-i dezlănțuia toate simțurile. Dorea să nu se mai sfârșească niciodată această minunată senzație. I se părea că inspiră paradisul, că percepe mirosul precis al unor idei. Dansau în jurul lui figuri abstracte, fiecare cu un parfum distinct. Limbajul lăcustelor depășea tot ce fusese inventat până atunci în domeniul parfumurilor. Descoperea cea mai pură operă de artă, se dizolva în atmosfera aburilor necunoscuți, emanații fascinante și indescriptibile. După experiența asta, orice pradă din magazinele luxoase, toată chimia conținută de sticluțele răsucite împuțea aerul cu miros de sirop de banane.

„Pericol! Un sfert către nord-est”, trezea în nările omenești sensibilitatea animală, transformându-le în organe de plăcere sexuală.

Da, acesta era adevărul: până acum, David văzuse în nas doar un instrument informativ, astăzi îl descoperea drept o veritabilă unealtă a plăcerii. O unealtă a extazului rarisim. Adulmeca infinitul, percepea un miros urcând din altă lume.

Din primul moment știu că are în mână prima piesă din colecție.

Julie îl scutură puternic. Năuc, reveni cu greu la realitate.

— Ei? făcu triumfător infirmiera. Ai simțit? Bănuiești acum cum ne îmbogățim?

— Vrei... să vinzi parfumuri? bolborosi David.

— Bineînțeles. Vom lansa pe piață produse care vor depăși în putere de sugestie tot ce s-a inventat până acum. Nu va putea nimeni să ne concureze. Emanațiile Irei Melanox vor doborî cele mai mari mărci la stadiul

de deodorante pentru cățeluși! Vom vinde cuvintele lăcustelor! O bucățică de frază aici, un strigăt de alertă, dincolo, un ordin, o indicație topografică. E suficient să exploatăm colonia din „arsenal”, să ne pregătim pentru o creștere a producției.

— Dar vom fi singuri...

— Și ce dacă? Nu vom distila hectolitri de apă de colonie pentru prăvălii! Producția noastră va fi evident artizanală. Nu vom fabrica decât pentru clientela de lux. Bogată și gata să plătească din greu.

— Asta este deci escrocheria, se extazie David, crima de lezmajestate de care vorbeai! Vrei să-i faci pe bogătani să se parfumeze cu pârțuri de lăcustă!

— Exact! Asta va fi revanșa mea! Societatea noastră se va numi *Ira Melanox* Ltd. Minsky a inventat numele ăsta, nu reprezintă nimic pentru comunitatea științifică. Va fi emblema noastră, mărețul șut în fund. David, îi vom batjocori, îi vom mânji, îi vom ridiculiza și ei vor fi primii care să ne întindă mâna. La început, te vei familiariza cu aparatura de lucru, manevrele, apoi voi aduna eșantioanele și voi căuta un distribuitor. Va trebui să fiu foarte atentă, să înșel pe cei ce-mi vor lua urma, pe spionii industriali, dar mă descurc eu! A venit în sfârșit și ceasul nostru, David!

Tânărul aprobă cu un nod în gât. În jurul lor, lăcustele țăcăneau precum gloanțele pe blindajul unui tanc.

David își petrecu serile următoare în laboratorul strâmt ca un maț. Ghicea febra ce-l devorase pe Minsky. Turbarea căutării. Dorința de a colecta elementele răzlețe, dintr-o mulțime închisă, rotundă, ce se eschivează fără încetare. Profesorul smulsese cuvânt cu cuvânt secretul limbajului lăcustelor. A luptat împotriva dispersării, și-a riscat viața de mii de ori pentru a reuni fragmentele unei statui sparte.

Străbătea nervos sala îngustă, cu mâinile înnodate la spate. Fruntea îl ardea. Câteodată se oprea pentru a mângâia coperta pânzată a dicționarului neterminat.

Degetele-i umede întorceau foile febril. Descifra definiții, corecturi, ștersături.

Era indicat numărul flaconului, apoi localizarea secrețiilor. Poziția glandei, aspectul individului observat, dimensiuni, greutate. Urma o înșiruire de schițe, cu data prelevării eșantionului.

Minsky își îndeplinise munca urmărit de nevoia de precizie, corectând mereu, acumulând elementele contradictorii. Câteva pagini, anulate cu linii trasate în dușmănie, trădau disperarea, dar nu renunțase.

David avea ochii roșii și capul îi era de plumb din cauza oboselii, dar citea în continuare.

„Flacon 168, spunea manualul, a douăsprezecea glandă anterioară dreapta. Diluția normală. Parfum de lămâie sonoră, de cimbal îndulcit. Un pocnet de bronz, o aciditate proaspătă și persistentă. Un pistol de aur trăgând un glonte de strasuri și paiete ce pulverizează creierul. Eșantion din 12 ianuarie, anul Calului. Semnificații propuse «Atac vertical, obiectiv 15 metri». Varianta: «Pradă deasupra. De cinci ori înălțimea copacului». (De semnalat prezența unui copac în apropierea ligheanului-arsenal; lăcustele l-au luat drept etalon se pare.)

Ulterior, această încercare de explicație a fost ștearsă și scris deasupra cu o mână grăbită: „Insectele măsoară distanțele în unități de salt terestru. Saltul mediu efectuat pe sol în moment de repaus, echivalează cu aproape 3 metri. Saltul de luptă dovedește o forță înspăimântătoare. Animalele le limitează în scopul de a evita irosirea în mod inutil a energiei... De aici necesitatea indicațiilor de distanță”.

David nu știa ce să creadă în fața unor astfel de interpretări. I se păreau nebunești, fără nicio bază. Cele zece pagini îl convinseseră de demența lui Minsky.

— Nu mai pot eu de teoriile lui! strigase Julie. Ocupă-te doar de clasificarea parfumurilor, reține descrierea și numărul flaconului, ca și poziția anatomică a glandei

producătoare. Restul e literatură pentru șoarecii de bibliotecă.

Dar David nu se putea împiedica să nu devoreze rândurile întretăiate, supraîncărcate de adnotări. Flacoanele îl înconjurau în batalioane compacte. Dicționar lichid, manual de conversație în care frazele se măsurau în centilitri. Buteliile clipoceau de vorbe lăsate în așteptare. Vibrau din toate simbolurile încătușate. Erau scântei sustrase efemerului, scăpate din ordinea vremii. Suspendate!

„Atac general, scrisese Minsky, foc de voie.”

Mai departe, către sfârșitul caietului putea fi citită întrebarea:

„Lăcustele negre par a fi comandate de un număr oarecare de șefi. Ordinele emanate de acești comandanți au puterea de-a declanșa salvele masive?”

Și mai jos: „Cum pot fi identificați conducătorii, dacă niciun dimorfism nu-i distinge de ceilalți indivizi?”

Era evident că savantul reușise să descifreze în jur de 30 de ordine cu semnificații clare. Comenzile se refereau la atac sau apărare. Jucându-se cu pulverizatoarele, uzurpase postul comandantului de escadrilă și teleghida deplasarea unităților de luptă izolate, obligându-le să atace ținte aberante sau fără interes. Prelevarea la întâmplare a eșantioanelor, imposibilitatea identificării indivizilor selecționați făcea să planeze, totuși, o mare incertitudine asupra cercetărilor lui. David înțelese repede că ținea între degete o ciornă inutilizabilă. Renunță să mai înțeleagă și se apucă să selecționeze șase parfumuri sublime, care însă nu-i mai dădeau senzații halucinante. Semnificația lor era: „Totul e în regulă”, „căldură”, „frig”, „umezeală”, „iarbă alunecoasă”, „pământ bun pentru cuibărit”.

Odată hotărât, începu inițierea în recoltare. Era suficient să pulverizeze un somnifer în interiorul vivariumului. După ce adormeau, punea o lăcustă pe

platanul microscopului și apăsa delicat asupra glandei vizate, aflată într-unul din cele două șiraguri de sub abdomen. Nu era prea complicat, dar David se temea mereu ca nu cumva subiectul să se trezească în timpul operației.

Prepară astfel o sută de flacoane pe care Julie le așeză într-o valijoară de mostre.

XIV

Săptămâna următoare, Julie porni către oraș, unde stabilise deja niște contacte. Îi convinsese pe intermediari fără dificultate. Dacă apărea o problemă în tratative, era suficient să deșurubeze capacul unui flacon pentru a convinge întreaga lume de minunăția produselor sale.

Succesul a fost o chestiune doar de câteva săptămâni. Într-o lună casa *Ira Melanox* își atrase clientela din protipendadă. Minusculele flacoane de sticlă de laborator, fără niciun fason, valorau greutatea lor în aur.

Julie era în al nouălea cer. Își răzbuna tatăl, îi umilea pe granguri... Era atât de extaziată că David simți nevoia să-i administreze un duș rece.

„Să știi că niciodată produsele cosmetice n-au fost preparate din chestii prea plăcute. Ca să nu-ți mai vorbesc de ambră sau de mosc...”

Dar fata rămase insensibilă la astfel de argumente. Banii curgeau gârlă și David începu să strângă avere. La sfârșitul trimestrului, devenise foarte bogat și începea să se sature de munca de laborant la care-l condamnase Julie.

Nimic nu se schimbase. Dispariția lui Minsky nu mira pe nimeni. Bolnavii, după o primă fază de agresivitate benefică, intrară toți în criza de fragilitate. Unul după altul se închideau în sânul splendidelor cochilii osoase, puișori prizonieri urmând un drum involutiv.

David îl vedea din când în când, pentru a uita de țopăiala lăcustelor în spatele pereților blindați și de delirul olfactiv al parfumurilor care-l împietreau

câteodată în mijlocul unui gest o după-amiază întreagă, victimă căzută într-o prostrație odoriferă din care se smulgea cu greu.

Julie își asumase întreaga parte mondenă a afacerii. Își luase pseudonimul *Ira Melanox* și frecventa asiduu cocteiluri și cluburi la modă.

Acest aspect al lucrurilor îl lăsau rece pe infirmier. Se plictisea și visa să străbată lumea pentru a-și procura primele obiecte din ceea ce urma să constituie colecția lui. Uită în sfârșit de moartea lui Minsky.

Veni și vara. Julie hotărî că era timpul să înceapă o campanie de lansare a produselor în societatea cocteilurilor tropicale, a croazierelor de lux. Ceru partenerului să-i pregătească câteva sute de flacoane în care vor fi diluate informații banale, în stilul; „Căldură și odihnă”, „Nimic de semnalat”, „Constant”. Aceste parfumuri acide și proaspete, inhalații glaciare, ușurează capul de căldurile cele mai apăsătoare.

David le selecționase pentru folosința lui personală. I se întâmpla să le inspire ore întregi plimbând flacoanele prea sub nas, fără a se mai gândi la ceva, trăind doar pentru plăcerea olfactivă ce nu scădea nici din cauza obișnuinței. Cu mirosurile nu te deprinzi, își spunea. Bucuria, mereu la fel de vie, nu se tocea cu niciun chip. Creștea chiar cu esențele pure, până lua proporțiile unei preafericite come.

Tânărul realiză curând că această practică, chiar dacă nu avea consecințe neplăcute pentru organism, îl ducea către o stare de beatitudine detașată, o letargie intelectuală. Făcea din creierul său o bilă vidă.

Femeile descoperiră deodată, cam peste tot în lume, că nu se mai parfumau pentru a seduce ci din egoism, doar pentru ele însele. Bărbații începură să dorească atingerea lor, nu pentru frumusețea corpului, ci pentru a inspira efluviile de *Ira Melanox*, emanate de carnea lor.

Prețul flacoanelor de sticlă grosolană creștea

continuu.

Julie nu stătea mai mult de o zi, două, la centrul medical. Ajungea noaptea, după o cursă labirintică, menită să-i păcălească pe eventualii urmăritori. Timp de douăzeci și patru de ore se înfățișa bucătăresei, patrula pe alei îmbrăcată cu halatul de infirmieră, apoi se întâlnea cu David pentru a prelua comenzile.

Se schimbase mult. Părul părea mai strălucitor, pielea mai netedă, ochii mai adânci. Luxul o făcuse să înflorească.

— Răbdare! îi repeta tânărului. Doar câteva luni și apoi ne oprim. Va trebui să o ștergem de aici înainte ca cineva să se mire de tăcerea lui Minsky. Administrația e lentă în reacții, dar nu trebuie subestimată.

David era întru totul de acord, dar abuzul de parfumuri îi tocise hotărârea în luarea deciziilor. Condamnat la singurătate, nu făcea nimic altceva decât să inspire aburii evadați din eprubetele cu eșantioane.

Într-o zi, într-o criză de luciditate, încercă să scape de beția laboratorului. Se introduse în costumul vătuit al lui Minsky și ieși pe câmp cu scopul de a repera arsenalul.

Nu-i luă mult timp. Un șoc puternic în piept îl aruncă înapoi. Căzu pe spate și-și pierdu cunoștința. Când deschise ochii, o durere oribilă îl răscolea plexul. O lăcustă albăstruie și strălucitoare, ca un glonte de mitralieră, era așezată pe pieptul lui, emițând un mesaj complex din combinații parfumate amestecând diversele semnificații ale glandelor abdominale.

David, doborât pe miriștea arsă de soare, se simți inundat de valurile de parfum necunoscut ca de un anestezic pulverizat direct în figură. Era incapabil să se ridice în picioare. Prizonier al propriului său viciu, rămase întins la pământ, năuc, neîndrăznind să se rupă din vraja vaporilor amețitori.

Alte insecte se așezară pe el. Zece, douăzeci, treizeci... Începură să colcăie pe pieptul lui, iar piciorușele cu pintenii zburliți zgâriau nylonul

costumului de protecție. Aromele pătrundeau pe sub cască în rafale puternice. Se lăsă purtat.

Apoi, brusc, înțelese. Lăcustele crezându-l mort, încercau să-l devoreze! Fără protecția combinezonului antiglonț, i-ar fi ronțăit pielea acum! Aproape o sută de gângănii se plimbau pe el, căutând o breșă în întăritura veșmântului. David își aminti de manșetele prea largi, prost încheiate; de gulerul căscat.

Cu un efort de voință, se ridică într-o rână și mătură cu dosul mâinii insectele ce-l năpădiseră. Lăcustele nu reacționară imediat. David profită și o rupse la fugă în zig-zag. Auzi una sau două șuierături și ceva ricoșă pe suprafața lucioasă a căștii. Ajunse în sfârșit la centru fără alte probleme.

În timp ce se dezbrăca, văzu un enorm hematom care-i tatua pieptul, acolo unde glonțul de chitină îl lovise. Se întinsese pe pat, tremurând de o frică retrospectivă. Începând cu acea zi încetă să se mai dedea viciului paradisiac. Manipula flacoanele cu neîncredere. Își înfipsese în nas dopuri de ceară. Noua luciditate îl făcu să ia seama la singurătatea sa în mijlocul centrului medical fantomă, populat cu bolnavi în regresie constantă, în mare parte morți deja.

Într-o noapte, chinuit de insomnie crezu că aude zgomot de pași afară. Ridicând perdeaua cu grijă, văzu o siluetă îndepărtându-se cu pas greoi în direcția câmpului. Monstrul se întorsese!

Înțelese într-o clipă că umbra era îmbrăcată în combinezonul lui Minsky și-i purta și casca. Puțin mai târziu, descoperi și mașina Juliei parcată într-un boschet. Motorul era cald încă. Nu se mai îndoia asupra identității exploratorului nocturn. Constatarea îl aruncă într-o profundă perplexitate. De ce simțea nevoia tânăra infirmieră să meargă în miezul nopții pe teritoriul lăcustelor?

Cuprins de bănuială, făcu inventarul automobilului. În portbagaj descoperi trei valize mari, goale și foarte

grele.

Anormal de grele.

Îl durea încheietura mâinii. Erau blindate în întregime și dotate cu încuietori cu cifru. Crezu un moment că Julie vroia s-o șteargă cu agoniseala lor, dar ipoteza nu se potrivea deloc cu umbra în costum de scafandru ce se pierdea în noaptea câmpiei, înarmată doar cu o lanternă.

Renunță să încerce să mai înțeleagă ceva și se duse înapoi la culcare, dar de-acum trebuia să fie vigilent.

Noaptea de 20 iunie fu pentru David noaptea îndoielilor. Până-n zori rămase lungit în pat, rumegând ipoteze dintre cele mai sumbre. Începea să creadă că fusese din nou manevrat de Julie, dar nu prea îi vedea motivele.

Când se ridică soarele, tânărul își părăsi camera și coborî în parcare. Nu era nevoie să deschidă capacul portbagajului pentru a ghici ce se ascundea în fundul marilor valize blindate. Pocnetele surde percepute îi aminteau de niște zgomote familiare. Acelea ale lăcustelor din vivariu...

Își trecu mâna peste față. Se pregăti pentru înfruntare și porni s-o caute pe Julie.

O găsi dejunând liniștită la parterul pavilionului, în mica bucătărie improvizată de el. O cafetieră șuiera pe plita electrică. Julie scoase dintr-un dulăpior două căni enorme, țărănești, și o cutie cu zahăr pudră.

— Haide, spuse ea înainte ca David să deschidă gura, știu că m-ai văzut aseară! Și că ai atins valizele. Nu face mutra asta!

Tânărul se lăsă să cadă pe un scaun.

— M-ai avut! constată el. Dar nu înțeleg bine nici de ce, nici cum. Banii?

— Ești idiot!

— Atunci?

Julie își aprinse o țigară extrasă dintr-un port-țigaret din aur masiv. Scoase un norișor albăstrui, cu gura

rotunjită.

— Am contrafăcut dicționarul lui Minsky, spuse ea în sfârșit. Am rupt câteva pagini și am rescris definițiile falsificate, bineînțeles. „Cuvintele” pe care le-ai băgat în butelii nu erau cele pe care le bănuiai.

— „Căldură”, „constant”, „soare”... Erau false?

— Da. Erau de fapt emanații provenite de la un șef de escadrilă și comandau atacuri masive. Textul înseamnă în mare: „Tir grupat. Atac și repliere. Fără devorare”, este un ordin de bază, urmat de efect imediat. Singurul pe care Minsky l-a testat într-adevăr. Când îl primesc lăcustele se aruncă asupra victimei calculându-și forța de penetrare, astfel încât să traverseze ținta dintr-o parte în alta, și dispar în peisaj fără să mai întârzie în cadavru. Este un comportament de atac adoptat în fața animalelor mari ce pot amenința viața clanului. De exemplu, la apropierea unui cal care poate strivi sub copite roiul...

— Ai vândut deci ordine de distrugere imediată, da? Ordine pentru plutoane de execuție?

— Da. Exalațiile comandanților de escadron sunt foarte puternice, anulând toate celelalte ordine. Se impun ca o necesitate vitală. Șefii de escadrilă sunt într-un fel santinelele care veghează asupra comunității. Este de importanță capitală să fie ascultați.

— Și rostul valizelor?

— Conțin muniția. Le-am făcut pe cele mai frumoase femei din lumea bună să se parfumeze cu ordinul de tir grupat, pentru care tot ele vor fi, normal, și țintele. Le-am vândut sinucidere în atomizor! Acum trecem la partea a doua a planului. Să ducem la fața locului (în stațiunile balneare și termale simandicoase) agenții execuției. Adică niște escadrile de *Ira Melanox*.

David scoase un lung suspin.

— Chiar aveai nevoie de parfumuri? întrebă el. Puteai pleca acolo cu bocceluța de insecte și...

— Nu. Știi foarte bine că prindeam lăcustele la

întâmplare. Minsky n-a descoperit nimic, niciun element distinct care să-i permită identificarea rangului avut în ierarhia clanului. Fără șefii de escadron, *Ira Melanox* nu atacă ținte umane, dacă acestea din urmă sunt în număr mare. Mai mult, scoase din „arsenal”, suferă o mutație psihologică, devin timorate și se mulțumesc să vâneze animale micuțe. Rozătoare, în principal. Câteva devin vegetariene. Au nevoie de o coordonare viguroasă. Dacă m-aș fi mulțumit doar cu cooperarea lăcustelor, nu aș fi avut niciodată certitudinea că dețin un escadron dotat cu șef. În acest caz, parfumul va înlocui comandantul absent sau slăbit din cauza „dezrădăcinării”. Va scoate insectele din torpoarea lor și le va determina să acționeze.

— Nu te poți mulțumi cu crima de lezmajestate, nu-i așa? Escrocheria era o răzbunare nesemnificativă...

— Da, după umilirea secretă, vreau să aduc moarte! Nu te încântă ideea? Le-am vândut parfumul morții, parfumul morții lor! Crima, David! Gândește-te că ești născut pentru crimă, ca și mine! Suntem predestinați! Am construit această execuție ca pe o operă de artă. Trebuie să vii cu mine pentru spectacolul final!

David schiță o mișcare de evadare. Fata îl reținu, înfigându-i unghiile înroșite în carnea antebrațului.

— Ești dator să vii! șuieră ea. Ăsta-i destinul! E în ordinea firii, David. În ordinea firii.

Se reașeză, palid și cu respirația sacadată. Știa că se va conforma. Julie era șeful lui de escadron, emitea ordine care depășeau liberul lui arbitru. Ordine pe care era incapabil să le neglijeze.

Urcă la etaj și-și adună câteva haine.

După două ore, părăsiră institutul. Nu lăsară nimic în urma lor care să-i trădeze. Julie arse notele lui Minsky și goli flacoanele în chiuveta laboratorului. După care anestezie lăcustele din vivariu și le aruncă în W.C.

La plecarea lor din institut, munca profesorului nu mai exista.

— Nu ne mai întoarcem aici, explică Julie. Am cumpărat acte false pentru amândoi. O dată împlinită și a doua parte a planului, o ștergem în altă țară. Banii nu ne strică.

David înțelese că fata avea dreptate. Pe măsură ce se îndepărtau de centrul medical, insectele pierzând orice contact cu „arsenalul” încetară să ciocănească pereții valizelor.

— Se calmează, observă infirmiera; sunt debusolate. Efluviile roiului nu mai ajung până la ele. Nu mai știu ce au de făcut. Înțelegi de ce am avut nevoie de parfumuri?

David încuviință, zăpăcit.

Ajunseră către prânz la Saint Euphrate, orașul cel mai simandicos de pe coastă.

— Trebuie s-o facem repede! murmură Julie. Străduiește-te să fii discret. Vreau un pumn de lăcuste în fiecare din punctele următoare: parcul cazinoului de vară, grădina hotelului Van Schul, oaza artificială din Palatul Albastru și grădina tropicală. În aceste zone au loc cocktailuri care reunesc înalta societate, și deci și pe clienții noștri! Vom arunca insectele în mijlocul vegetației. Zăpăcite, vor fugi să se ascundă, și vor duce o viață larvară până în momentul în care efluviile condamnărilor la moarte le vor trezi. Din acel moment, vom foarte atenți la mirosurile care ne înconjoară! Îți dai seama că nici nu poate fi vorba să ne plimbăm prin oraș îmbrăcați în costum de scafandru. Uniforma ta va fi smochingul și nu vei transporta decât o cutie metalică. Îți vei ascunde o duzină de lăcuste într-un port-țigaret înainte de a te deplasa spre locurile indicate. Este singurul bagaj pe care-l vei purta. Ai grijă să nu te fâțâi pe lângă vreo tipă mirosind a *Ira Melanox*. Vei fi și tu urcat în căruța condamnaților la moarte!

David bălăbănea mecanic din cap, depășit de atâtea recomandări.

Traseră la un hotel banal, unde nu riscau să întâlnească vreo clientă. Se săpuniră îndelung sub duș,

pentru a îndepărta mirosurile impregnate în piele.

Când Julie deschise prima valiză, David era gata să sară pe fereastră și s-o șteargă pe scara de incendiu. Dar insectele stăteau cuminți pe fundul bagajului. Un moment chiar, tânărul le crezu moarte. Fata apucă una cu grijă. Oribila gânganie lunguiață nu făcu nicio mișcare de apărare.

— Sunt stresate, diagnostică Julie. Vor rămâne liniștite atâta vreme cât nu recepționează nicio comandă. Amintește-ți bine tot ce ți-am spus! Nu te freca pe lângă păpușelele pictate ce se ondulează prin saloane. Sunt toate îmbibate cu „creațiile” noastre. Parfumurile provin din esențele foarte diluate, dar mesajul rămâne perceptibil pe-o rază de douăzeci de metri. E mult. Noi ne vom deplasa doar când toată lumea va fi ocupată să se sărute și să se încalece pe plajele private. Dar rămâne, în continuare, riscul întâlnirilor...

Femeia scoase din poșetă două port-țigarete din argint masiv, le săltă capacul și începu să așeze pe fundul fiecăreia, lăcustele, una lângă alta. Nici nu mișcau.

Când încărcă cele două cutiuțe, le închise cu grijă și întinse una lui David.

— Atenție! E o bombă! O bombă vie cu fragmentare, reutilizabilă.

— Reutilizabilă?

— Sigur. Insectele nu rămân în cadavru. Îl traversează și fug să se ascundă. Nedescoperind nici urmă de proiectil, poliția își va smulge părul din cap. Între timp, lăcustele vor continua să le găurească pe cele care le vor ademeni cu vapori-comandă. De aceea vorbesc de bombă reutilizabilă. Acum trebuie să te îmbraci, pune-ți smochingul. Vom merge împreună să vizităm oaza din Palatul Albastru.

David deznodă cordonul halatului de baie și începu să se îmbrace fără convingere.

Circulau cu geamurile ridicate, astfel ca valurile parfumate provenite dintr-o eventuală mașină decapotată să nu-i inunde cu flacăra lor roșie.

Suportul de argint cântărea o tonă în buzunarul lui David. Pentru a-și uita frica, simula interesul pentru mulțimea de pe stradă. Era un oraș al luxului și snobismului strigător la cer, în care oamenii arborau toalete de seară ziua-n amiaza mare. Mare parte dintre ei aveau ochii ceacâri, după ultimul strigăt al modei, iar femeile își tatuaseră enorme *grains de beauté* în culorile curcubeului. Arhitectura megalomană era înăbușită de danteluri și colonade. Bulevardele șerpuiau pe sub fațadele ca niște enorme prăjituri solidificate. Căldura aprindea fulgere strălucitoare peste peisajul de zăpadă zaharisită.

David clipea des, încercând să alunge durerea ce-i sfredelea retina de când părăsise hotelul.

— Acolo e, spuse deodată Julie frânând. Vezi că are portar. Ignoră-l și traversează holul. Grădina este în fund. Privește-ți ceasul, ca și cum ai avea întâlnire, și aruncă lăcustele între pietre, întoarce-te imediat, ia-ți un aer de domn căruia i s-a tras clapa. Atenție la femeile parfumate!

David ieși din mașină. Picioarele-i erau de cârpă. Nu știa nici măcar de ce o ascultă. Fascinația crimei? Poate, dar nu numai... Ce altceva atunci? O condiționare asemănătoare lăcustelor sale? Nu era departe să creadă asta.

Înaintă pe trotuarul moale, ce i se lipea de tălpi. Dezastrul dormea în buzunarul său, escadrila ațipită pe fundul unui etui de argint. „Douăsprezece gloanțe vii”, gândi el. Douăsprezece minitorpile care vor lovi și apoi vor dispărea fără urmă de la locul impactului. Se cutremură și examină îndelung perspectiva bulevardului. La ora asta era pustiu, mulțimea se înghesuia pe marginea plajelor private. Nu vor invada clădirile plăcerii decât după apusul soarelui.

David trecu prin fața portarului; holul era gol, grădina la fel. Scoase un oftat de ușurare. Văzu un buchet multicolor, un amalgam de pietre încoronat cu plante grăsoase. Mâna îi căuta deja tabachera. Se opri înghețat să miroasă aerul. Prea obișnuit cu esențele tari, se îndoia că va fi în stare să detecteze un simplu parfum diluat de o mie de ori. Vechiul viciu îl punea în primejdie acum. Cu mâinile tremurânde scoase port-țigaretul de argint, îl deschise și-l scutură febril, insectele se agățau, refuzând să cadă. Trebui să le înlături cu dosul palmei.

Lăcustele se rostogoliră pe bolovani, se scuturară și dispărură într-o crăpătură. Tânărul se dădu înapoi, cu tabachera goală în vârful degetelor. Nu se mai gândea decât cum s-o șteargă mai repede, fără să atragă atenția, întoarse spatele și se abținu cu greu să n-o rupă la fugă.

— Ești plin de transpirație, constată Julie când îl văzu din nou în mașină. Te-am observat, gesticulai ca un dement. Vrei să ne prindă? Trebuie să te stăpânești, drăgălașule!

În grădina hotelului Van Schul îi arătă ea cum să procedeze. Era calmă, nonșalantă, și totuși ochii cercetau fără încetare împrejurimile.

— De ce nu acționăm mai bine seara? întrebă David.

— Idiotule! înjură ea. Seara e momentul cel mai periculos. Femeile se parfumează pentru a ieși în lume, se fâțâie prin grădini să se răcorească. La prânz nu e nimeni, e prea cald. Și-apoi, ele se parfumează rareori pentru plajă, sau cel puțin folosesc un produs mai ieftin. Seara scot artileria grea, din care fac parte și pulverizatoarele noastre!

Spunând acestea, deșertă conținutul tabacherei sale într-un grup de cactuși.

Lucrară astfel până la cinci după-masă, împrăștiindu-și muniția în mijlocul florilor celor mai frumoase. David inhala aerul spasmodic, exersând în van detectarea unei turiste estivale învăluite în miasme de moarte. Nu

simțea nimic. Receptoarele olfactive îi fuseseră afectate de abuzul de esențe pure. Nu se mai putea baza pe ele.

Se schimbară într-o parcare și se întoarseră la hotel.

Julie nu coborî la masă. Se instală pe balcon, cu o sticlă de vodcă la îndemână, și-și lăsă privirea să hoinărească peste plajă, peste portul turistic. Noaptea căzu fără ca fata să iasă din imobilitate. David se așezase în întuneric, neîndrăznind să aprindă veioza.

Către ora unu, un concert de sirene urcă spre cer, amestecând timbrul mașinilor de poliție cu cel al diverselor servicii de salvare. O agitație extremă cuprinse bulevardele. Nu se mai auzea decât scrâșnetul pneurilor, ordine sau țipete îngrozite.

Julie începu să râdă, tăcută. Girofarurile aruncau lumini alarmate pe fațadele ca de frișcă ale hotelurilor și cazinourilor. Era cald, dar David dârdâia. Astfel îi apucară zorii.

Când Julie se hotărî, în sfârșit, să deschidă radioul, îl auziră pe crainic vorbind gâfâit despre ucigași invizibili, atentate odioase având ca țintă personalități înalte din viața orașului.

„Douăzeci și șapte de victime, bolborosi el, toate doborâte cu ajutorul unor proiectile cărora nu li s-au găsit resturile. Douăzeci și una de femei și șase bărbați aparținând lumii teatrului și a finanțelor. Serviciile de securitate nu înțeleg cum au putut opera teroriștii fără a fi văzuți. Se lansează presupuneri...”

Julie stinse receptorul.

— A început, spuse ea încetișor. Va dura atâta vreme cât lăcustele vor fi în viață și puicuțele astea de lux se vor stropi cu parfumul nostru. Am câștigat, David! Am câștigat!

Când tânărul coborî să cumpere ziarele, văzu că întreaga presă vorbea numai despre „ucigași invizibili” și „comando-fantomă”. Victimele, se spunea, se prăbușiseră subit, străpunse de gloanțe de calibru mare, care le-a produs ravagii în organism. Urmau fotografii

din diferite grădini pe care le vizitase David în ajun. Se vedeau bălți mari de sânge printre cactuși, siluete albe conturate pe fundalul de marmură ca niște fantome scobite, îmbrățișând pavajul din dale. David bătu în retragere, stomacul îi era făcut ghem. Julie își reluase locul în balcon. Nu catadicsi să arunce măcar o privire prin ziare.

În seara următoare mai căzură douăsprezece victime. A doua zi orașul se golea, în câteva ore, toți grangurii veniți în vacanță la Saint Euphrate se năpustiră în mașini, fugind din acest câmp de măcel. Julie se îmbrăcă și-și făcu bagajele.

— Plecăm? îngăimă David.

— Plec, îl corectă ea. Nu te urmez. Mai am încă două valize cu lăcuste, merită distracția... Cred că e mai bine să ne despărțim aici. Nu ai stofă! Du-te și te ocupă de colecția ta de valize! Acum ești bogat, te poți consacra în întregime cleptomaniei!

Își bătea joc, David simțea asta. Se clătină neștiind ce atitudine să adopte. În adâncul sufletului, știa că fata avea dreptate.

Julie îl sărută pe obraji, ca o verișoară îndepărtată, luându-și rămas bun, și părăsind camera cu valizele asasine în mâini.

David se întinse pe pat. Își astupă urechile, să nu audă mașina fetei cum o ia din loc. Era singur acum!

XV

A doua zi, David plăti camera și se îndreptă către gară. Orașul suna a pustiu, ca un decor abandonat. Kilometri de trotuar ofereau imaginea unui velodrom părăsit. Tânărul trecea printre fațadele albe, fără viață, ca un călător într-un defileu de cretă, în care fiecare zgomot ricoșează din perete în perete, pentru a exploda în ecouri prolifice.

Privea adesea peste umăr. Avea impresia că s-a rătăcit pe o autostradă sau că se deplasează în mod fraudulos pe pista unui mare circuit automobilistic. Se aștepta să vadă răsărind, dintr-o clipă în alta, botul unui bolid țeșit, gonind cu burta lipită de asfalt, într-un urlet infernal. Dar nici urmă de mașină care să-l oblige să urce pe trotuar. Nu întâlni niciun prăpădit, înainte de a ajunge la gara centrală. Aici, mulțimea era ca o baltă uriașă, colcăind de voci și bagaje de forme nehotărâte.

— Curcanii au blocat trenurile! urlă unul. Aeroportul este închis. Sunt baraje pe toate șoselele! Orașul e încercuit, nu se mai poate ieși sau intra!

David fu năpădit de un presentiment rău. Părăsi gara și urcă grăbit bulevardul, în direcția șoselei de centură de pe faleză, una din principalele căi de acces în oraș.

După câteva minute constată că strada era sugrumată de vehicule oprite, care formaseră o coadă interminabilă de capote multicolore. Mare parte dintre mașini fuseseră abandonate de proprietarii lor, cu ușile deschise și cheile în bord... Înghesuiala de caroserii umplea șoseaua, revărsându-se uneori și pe trotuar. O călăreală de piese de domino metalice, montate pe patru

roți. Te făcea să te gândești la o deraiere gigantescă.

În capăt, barând orizontul, se ridica un gard de sârmă ghimpată. Baricada era flancată de două turnuri de observație echipate cu soldați înarmați cu mitraliere ușoare, era un baraj inexpugnabil. David văzuse adesea la televizor astfel de baricade. O barieră construită din bare de fier, solide, plantată în mijlocul șoselei, bloca accesul. Scripeți sprijiniți pe fațadele din apropiere făceau din această unitate mobilă o adevărată zidărie portabilă. Era clar că valul de mașini se strivise de baraj. Puținele mașini care încercaseră să spargă blocada își sfârșiseră cursa în șanțul drumului, înțesate de gloanțe și cu motorul dislocat.

— Ascundeți-vă! șopti o voce de femeie în apropiere. Vreți s-o mierliți? Sunt obosiți morți, sunt aici dinainte de răsăritul soarelui.

Tânărul se lăsă pe vine fără să se gândească. Zări o femeie tânără cu părul oxigenat, pieptănat în coadă de cal, care se ascunsese de bine, de rău, în spatele unei portiere deschise. Avea pomeții ieșiți mult în afară și nasul lung, cu nări fremătătoare. Purta o rochie albă foarte decoltată, pe care o suflecase peste coapse, pentru a îngenunchea mai ușor.

— E îngrozitor! gâfâi ea. Au făcut un cordon sanitar în jurul orașului. Imposibil să treci fără să te radă imediat! Se spune că vor să-i blocheze pe teroriști în oraș. Saint-Euphrate va rămâne izolat până vor pune mâna pe el.

Transpirase, fața îi lucea în soare. David rumegă știrea.

— E aberant! făcu el într-un târziu.

— Deloc! șuieră blonda cu mutră de starletă. Au fost prea multe victime noaptea trecută. Prea multe personalități masacrate. Li s-a dat ordin de sus. Se pare că toate operațiunile de pază sunt preluate de brigăzile de elită, de soldații în negru.

— N-a putut pleca nimeni?

— Ba da, bineînțeles! fornăi ea cu un ton înțepat. I-au

lăsat să treacă pe barosani. Eram acolo, i-am văzut. Indivizii cu lovele, mătușicile cu cățeluși și diamante! P-ăștia chiar i-au salutat cu mâna la chipiu. Doar trebuie să-i protejeze, nu? Ceilalți, însă...

David nu mai asculta. Era sigur că Julie, asimilată de mai multă vreme de înalta societate, putuse s-o șteargă. Poate chiar prevăzuse această reacție de plecase atât de precipitat. Înjură printre dinți. Blonda aprobă.

— Așa-i, aveți dreptate! fonfăi ea cu o grimasă snoabă, stângace. Suntem în rahat! Dacă se decretează legea marțială, ne ia dracu'!

Transpira din ce în ce mai tare. Bretonul decolorat i se lipea de frunte. Se chinuia să-și scoată pantofii.

— Am fost la o petrecere, explică ea. Am auzit zvonuri despre încercuire și speram să mă amestec în puhoiul de granguri la ieșirea din Saint Euphrate. De fapt, sunt coafeză. Numele meu e Martine, dar mi se spune Fabia. Drăguț, nu?

— Voiați să treceți..., o întrerupse David.

— Da. Dar, ghinion! La baraj controlau actele, aveau liste făcute după registrele mondene, ca atare... Eu lucrez la „Clio”, spre faleză...

Tăcu, aproape sufocată. Caroseriile supraîncălzite răspândeau o duhoare de furnal. David era convins că Julie trecuse. Îl abandonase pe câmpul de bătaie, pradă ultimelor zvârcoliri ale unei lupte de ariergardă.

— Trebuie să ne cărăm! spuse deodată Martine-Fabia. Dacă rămânem prea mult înțepeniți aici, ne vor găuri! Haideți, vom coborî către plajă...

Îl apucă de mână și-l trase după ea. Avea degete prelungi cu unghii interminabile. Sudoarea i se prelingea șiroaie între sâni. David o urmă pe promenadă. Întoarse capul, soarele juca pe capotele mașinilor moarte, irizând reflexe ce mascau baricada și turnurile mobile. Martine mergea precipitată, cu pantofii aurii aruncați pe umăr. Avea mai mult ca oricând un aer de vedetă în mizerie.

Vorbea fără să-și tragă răsuflarea, iar vocea necontrolată trecea indiferentă de la tonul snob la inflexiunile populare. Din străzile învecinate se scurgea mulțimea buimacă, încărcată cu valize și baloturi. O mulțime în derută, al cărui elan murea călcat în picioare pe malul oceanului.

— Orașul este încercuit, murmură unul, cu ochii plecați. Baraje peste tot. Sunt chiar și elicoptere. Și vedete rapide care patrulează de-a lungul coastei!

— Se spune că vor să pună mine în larg! observă Fabla, agățându-se de brațul lui David. Mă întreb cum o să se termine...

Magazinele erau închise în cea mai mare parte, străzi întregi ofereau privirii un decor de obloane metalice trase. Cei care vruseseră să fugă ezitau acum să se întoarcă acasă. Cocoșați, poticnindu-se se încăpățânau să tragă după ei valize mult prea grele. Mormanul de bagaje începea de altfel să-l fascineze pe tânăr. Se simțea ca un pește care vedea agitându-i-se sub nas o momeală miraculoasă. Cleptomania se trezi brusc în el, ațâțată de atmosfera stranie din orașul prizonier. I se învălmășeau în creier imagini de jaf.

— Cum va merge comerțul, acum, că toată clientela cu bișitari a șters-o?! mormăi Martine. La „Clio” nu coafăm țopârlance!

David n-o asculta. Un jeep urca strada. Ocupanții, îmbrăcați în piele în pofida căldurii toride purtau căști incasabile și-n mâini aveau automate grele. O portavoce împrăștia apeluri la prudență, încuraja denunțurile și anunța ora de stingere. Studiind arhitectura barocă a cazinoului, tânărul o găsi asemănătoare unei măști mortuare, proaspăt scoasă din mulaje. Fuseseră de ajuns două nopți de coșmar pentru a schimba fizionomia orașului.

— Totul va fi trecut prin sită, îi comunică doct Martine. Se vor face percheziții-surpriză, se vor pune sub urmărire toate telefoanele. Se vor pune microfoane

probabil și prin magazine și cafenele…

Părea s-o distreze situația generală amenințătoare, deși cu trei ore în urmă încercase să se amestece printre paraziți, în coloana de fugari auriți. Se pare că-și schimba părerea de la o oră la alta. David ar fi vrut să se debaraseze de ea fără s-o vexeze. Nu avea nevoie de dușmani într-un oraș în care poștașii aveau să se prăbușească sub greutatea scrisorilor anonime. Martine se lăsase greu pe brațul lui. Șuvițele decolorate contrastau puternic cu pielea bronzată. Din profil avea mutra unei puștoaice care se joacă de-a învățătoarea.

În fața unui chioșc, un ziar local prezenta fotografii ale cadavrelor. „Serata sângeroasă de la Palatul albastru”! Anunța titlul. „Plutonul de execuție fantomă folosește un tip de muniție totalmente necunoscut de serviciile balistice”.

— Dimineață un profesor anunța la radio că s-ar putea să fie o rază invizibilă…, observă Martine.

David contempla fotografiile. Femei, în rochii de mătase, căzute pe dalele de marmură. Mătăsurile ridicate ofereau privirii picioare sexy în ciorapi negri, chiloți fremătători din dantelă. Sângele inundase podoaba capilară a victimelor, mai roșu decât fardul de buze. Înainte de a se coagula, îmbrăcase colierele doamnelor în perle de cheaguri rubiconde. Toate capetele purtau urmele impactului. Mari negi, negri și scobiți, străbăteau frunțile drăgălașe, mingile catifelate ale sânilor. Bărbații, îmbrăcați și ei de gală, erau cadavre mai puțin interesante. Câțiva servitori, aflați din nefericire în calea tirului, erau doborâți cu nasul în tăvile cu pahare de șampanie. Alunecaseră pe acest câmp de luptă, căptușit cu mătase, presărat cu perle căzute din coliere rupte.

„*Ira Melanox*…” gândi sumbru David.

— Ce insinuați? întrebă Martine cu nasul încrețit de nedumerire.

Tânărul înțelese că vorbise cu glas tare. Tulburat de

neistovitul balet al valizelor, își pierdu cumpătul.

— Trebuie să merg la hotel, am de încheiat niște afaceri...

Martine păru dezamăgită.

— Bancuri! făcu ea. Dacă plecați, nu mai am niciun motiv să nu mă duc la lucru...

Se sprijini de un gard, pentru a-și încălța pantofii. I se dusese un fir la ciorap, trăgând o linie mai palidă la baza coapsei.

— Dacă vă plictisiți, căutați-mă la „Clio”, aruncă ea îndepărtându-se. Vacanțele cu „stingere” nu sunt prea vesele!

David dădu mecanic din cap. Cu un efort de voință, își fixă privirea pe fesele fetei, să nu mai vadă valizele... O apucă în direcția hotelului său, străduindu-se să nu se uite decât la picioarele femeilor.

XVI

David nu mai părăsi hotelul. O atmosferă de lovitură de stat plana peste oraș. Neliniștitoare mașini patrulau pe deasupra străzilor, precum gândacii de bucătărie, ieșiți din crăpături urmărind traseul rectiliniu al pardoselii. Rulau încet, se opreau în dreptul plimbăreților solitari, ca ulii ce localizează prada târându-se pe sol. Prezența lor bănuitoare stânjenea gesturile celor câțiva gură-cască. Simțindu-se observat fiecare își compunea o atitudine de împrumut. Ființele cele mai inofensive adoptau un comportament suspect de un „normal” teatral. Pentru a-și arăta nevinovăția jucau rolul omului onest, amplificând până la grotesc gesturile dezinvolte. De la fereastra camerei, David observa ciudatele numere de pantomimă. Avea impresia că strada devenise o scenă pe care se întâlneau sute de actori pentru o misterioasă audiție.

Din când în când, o dubă oprea în fața unui imobil, scuipând detașamentul de percheziție. Apărați de veste antiglonț echipați cu arme și truse de spărgător, năvăleau imediat în clădire, lovind și sunând la toate ușile. Dacă nu li se deschidea, spărgeau ușa fie cu piciorul, fie cu ajutorul explozibilului. După trecerea lor nu mai rămânea nimic întreg. În douăzeci de minute erau sondați pereții, mobilele golite și răsturnate, mochetele smulse.

Nimeni nu îndrăznea să protesteze. Furia căștilor mute descuraja și cea mai mică dovadă de nesupunere. Orice obstacol, cât de mic, în calea lor ar fi preschimbat energia sumbră care-i anima într-o explozie mortală.

Detașamentul de percheziție se deplasa de la o casă la alta, fără a descoperi vreodată ceva. Eșecurile repetate sporiră indispoziția polițiștilor. Speraseră în rezultate rapide și se poticneau în găinării cărora nici nu le dădeau atenție. Trecuseră astfel prin case de joc clandestine, bordeluri de copii, laboratoare de droguri, studiouri cinematografice specializate în baby-porno... Nici nu le luară măcar în seamă. Conta doar descoperirea teroriștilor-fantomă, a ucigașilor invizibili, ce foloseau arme necunoscute. Proiectilele care omorau fără a lăsa în urma lor nici cartușe, nici plumbi, îi scoteau din minți. Clădeau scenarii incredibile, vorbeau despre „gloanțe solubile”, jeturi de gaze de mare presiune, „raze invizibile”...

Eșecul investigărilor balistice debusolă total forțele de ordine. Erau incapabili să-și imagineze arma crimei, pentru prima oară de la facerea lumii! O asemenea aberație înfierbânta și mințile cele mai raționale.

Legea marțială interzicea locuitorilor din Saint-Euphrate să tragă perdele și chiar să stingă lumina! Fiecare fereastră trebuia să fie o vitrină, atât ziua, cât și noaptea. O proclamație ordona ca storurile și jaluzelele să fie scoase cât mai repede. Apartamentele se transformau în acvarii și-n același timp în scene de teatru. Renunțai la intimitate; te rezumai să trăiești la vedere, spionat. Observatorii, postați pe acoperișuri, echipați cu binocluri puternice, inspectau apartamentele dezvăluite, administrând mustrări severe recalcitranților care mai păstrau câte un colțișor de umbră în camere.

Pentru a scruta toate cotloanele, poliția rechiziționă atât mașinile pompierilor, ce patrulau cu scara înălțată prin oraș, cât și vehiculele de întreținere a iluminatului public.

Un straniu balet suprarealist împânzea străzile cu o cohortă de camioane cu scările telescopice desfășurate, pe care călăreau, ciorchine, polițiștii supraveghetori, echipați cu enorme binocluri. Curând, nimeni nu mai

îndrăznea să se dezbrace pentru duș sau pentru culcare. Cu atât mai puțin să facă dragoste. Stăteau înțepeniți în fotolii, eventual cu câte o revistă în mână, ca în sala de așteptare la dentist. David era crispat și el ca toți ceilalți, ezitând să se miște, întrebându-se dacă gestul pe care urma să-l facă nu avea cumva vreo interpretare suspectă.

Noaptea, un halou sângeriu, produs de lămpile lăsate aprinse, îi pătrundea sub pleoape, stricându-i somnul. Ziua, privirile supraveghetorilor alunecau asupra lui ca o atingere slinoasă, care zbârlește epiderma. Orașul întreg îndura scotoceala indiscretă, atingerea rectală care-l lăsa rușinat și descumpănit.

Haita de polițiști scormonea de asemenea și acoperișurile. Patrule de cățărători bântuiau în toate direcțiile printre coșuri, coborau în rapel de-a lungul fațadelor, escaladau pantele de ardezie, versanții de țiglă... Colcăiau ca păduchii pe capul orașului. Luminatoarele sparte lăsau să se scurgă în camerele pentru bone și studenți, indivizi mascați sub căști. Au apărut chiar și zvonuri despre violuri și cotonogeli.

Ucigașii-fantomă nu mai făcură victime. Frica inspirată de teroriști fu înlocuită treptat cu cea față de polițiștii de elită. Au fost uitați bandiții invizibili; nu se mai gândeau decât la hoardele barbare care bântuiau prin oraș. Perchezițiile, spionajul constant, teama interceptărilor telefonice, microfoanele ascunse în cafenele, săli de așteptare contribuiră la instalarea unui sentiment de neliniște și nesiguranță.

Lumea începea să vorbească despre jafuri, arestări la întâmplare, interogatorii sfârșite rău...

David era bolnav de nerăbdare. Știa că lăcustele nu vor mai ataca prea curând. Prețioasele mondene plecând din oraș, nu mai exista pericolul ca vreo țintă parfumată să provoace un nou tir. Insectele, dezorientate, se vor ascunde un timp până se vor aclimatiza și vor construi o altă colonie, în acest stadiu

era de așteptat desigur, o nouă hecatombă. Lăcustele vor începe să vâneze ca în landa de lângă institut, dar acest proces inevitabil avea nevoie de luni, poate chiar un an... Deocamdată, lipsite de șeful escadrilei și de ordine imperative, sufereau inhibarea generată de dezorganizare. Nu mai erau periculoase, pentru o vreme...

Câte zile se va încăpățâna poliția să mai caute teroriști-fantomă? Asta era cea mai mare necunoscută.

David se temea că șederea prelungită între patru pereți îl va face suspect. Se hotărî, deci, să iasă pentru o plimbare pe plajă, își înțelese îndată greșeala. Orașul își reluase rutina zilnică, dar indivizii care se fredonau pe aleile de lângă malul mării nu puteau fi decât niște trântori lefteri. Paraziți, marginalizați, pe care evadarea prea-bogaților lor protectori îi lăsase șomeri. Erau aici gigolo pentru doamnele bătrâne sau domnii mai ofiliți, atleți cu corpul suplu, unși ca niște unelte bine întreținute. Starlete ce păreau scăpate din magazinele pentru adulatorii sfântului Onan, improvizate deasupra raioanelor de librărie. Cântăreți de stradă sau de terasă. Un mic popor trăind din parazitism, asemeni acelor pești-pilot ce se hrănesc cu resturile căzute printre dinții rechinilor... Dar marii rechini ai finanțelor dispăruseră, uitând de efemerii lor servitori și complici în desfrâu.

Acum, tipii încercau să facă figură bună pentru a salva aparențele. Cei mai mulți, luați pe nepregătite, nu aveau nici cu ce să-și plătească o cameră de hotel. Cât despre prostituție, nu merita nicicum atenție în aceste vremuri de neîncredere și supraveghere. Cafenelele și barurile de noapte pustii nu erau locuri propice pentru vânătoare, iar agățatul la colț de stradă nu era posibil nici atât.

David înaintă până la mal, unde valurile mureau suspinând. Un tânăr hermafrodit, pletos, cu aparatul genital scos generos în evidență de pantalonul colant

leopard, îl testă cu o ocheadă, apoi renunță. Marea rostogolea spre țărm resturi de scoici fărâmate, amestecate în valurile de spumă. Geamandurile cu steguleț indicau poziția plasei ce închidea golful. Până și plaja era prizonieră. Tălpile lui David se îngropau în nisipul umed. Cât timp mai trebuia să suporte tirania cordonului sanitar? Cât timp va trece până ce polițaii vor ridica blocada?

Tânărul hermafrodit îl depăși în fugă, împroșcându-l cu apă, și se aruncă în valuri. David se scutură. „Fetițele” se holbau la el, nevenindu-le să-și creadă ochilor. Era o adevărată minune: un motan bezmetic, un străin buimac, un posibil client. Profesionistele dădură buzna dintre cabinele de baie. Erau cam ofilite. Delăsarea era trădată de starea jalnică în care se prezentau podoabele lor capilare, își udau frecvent părul, încercând să ascundă faptul că era cam slinos și să-l facă să stea mai înfoiat. David se opri în dreptul unei blonde cu sânii smochiniți de sarea marină, expuși fără jenă privitorilor. Când fata dădu să deschidă gura, o explozie puternică ridică un gheizer de spumă destul de aproape de mal.

— Minele! urlă careva. Au scăpat din filet!

David rămase țintuit locului, prostit, tetanizat, în timp ce valurile aduceau spre țărm informe hălci de carne sfâșiată.

— E Fabrice. La dracu'! șopti sugrumată blonda, ducându-și mâna la gură.

Marea avea acum o spumă roșie, cleioasă ca o vopsea. Jumătatea inferioară a corpului unui bărbat eșuă lângă o stâncă din apropiere. Rămășițele tipului, secționat deasupra buricului, păstrau încă, în mod curios, pantalonii colanți leopard intacți.

Lumea se retrăgea în panică. David sări câte două trepte odată pe scara ce ducea spre promenadă. O mașină-gândac se oprise deja pe faleză. Tânărul dădu buzna într-un bar și ceru un coniac. Cei cinci-șase

clienți, aflați lângă tejgheaua de zinc comentau accidentul, având grijă să sublinieze că fusese din vina mortului.

— Un bețiv! făcu unul.

— Sau una din târfulițele alea..., adăugă altul, în tot cazul, nu-i nicio pierdere.

— Coniacul dumneavoastră, domnule..., zise băiatul de la bar, ridicând un păhăruț pe tejghea.

Un pocnet scurt, sec dar voalat, înăbușit, se auzi, provenind ca din interiorul depărtat al unui lucru. Și deodată, David văzu încheietura mâinii barmanului înclinată într-un unghi ciudat, ilogic. Mâna care ținea sticla se desfăcu. Oasele proaspăt rupte înțepau pielea.

— Doamne, încă o fractură spontană! oftă unul din clienți. E a treia la care asist de azi-dimineață.

XVII

Percheziţiile se înmulţiră. Imobilele aveau, mai toate, uşile sparte, apartamentele răvăşite, devastate. Patrulele străbăteau în lung şi-n lat acoperişurile; aveau chiar tendinţa să tragă în orice umbră profilată printre coşurile caselor. Cu această ocazie căzură multe victime printre pisici, care putrezeau în jgheaburile de la streşini, blocând scurgerea apei. Din stradă, era suficient să ridici capul pentru a zări pe clădiri o mulţime agitată, siluete înarmate înghesuindu-se ca piraţii la un abordaj. Părea că un război bizar se ducea la treizeci de metri deasupra solului, într-un câmp de bătaie înţesat de coşuri şi antene de televiziune. Te aşteptai parcă să vezi prăvălindu-se din înalturi tunuri, cai în harnaşamente sau oameni încorsetaţi în armuri, ciuruiţi de săgeţi, agitând drapele în flăcări. Tot mai des, exploziile făceau să vibreze geamurile. Ţiglele, sfărâmate de tropăiala continuă, plângeau pe asfalt cu lacrimi de pudră roşie, ca de sânge uscat. De la un acoperiş la altul erau aruncate pasarele, scări de asediu, iar cohortele de supraveghetori blindaţi năvăleau scoţând ridicole strigăte de luptă. Colonizarea vârfurilor oraşului se dovedi curând un fiasco total. Încăpăţânată, însă, armata îşi făcu tabere în zonele cu pricina, aprinzând bivuacuri între lucarne, ridicând corturi pe suporturile antenelor de televiziune.

Situaţia părea că se eternizează şi David începu să resimtă efectele tensiunii nervoase. Trebuia să găsească un expedient, îşi aminti de tânăra cu plete oxigenate pe care o întâlnise în mijlocul maşinilor abandonate. Îi

spusese că o cheamă Martine, parcă, și că lucrează într-un salon de coafură numit „Clio”…

Cedând tentației, părăsi hotelul și porni din nou prin oraș. Salonul avea o vitrină imensă din sticlă fumurie pe care erau proiectate holograme reprezentând diverse stiluri de pieptănături. Capetele femeiești buclate, decolorate, rase se materializau astfel la un metru deasupra solului, ca ectoplasmele ieșite din gura unui medium în transă, pentru ca apoi să se dizolve în irizările vitrinei.

David găsi acest artificiu publicitar destul de sinistru. Fidelitatea reliefului tridimensional făcea impresia unei parade a capetelor tăiate. Era extrem de deprimant. Împinse ușa și pătrunse într-o sală întunecată, încărcată de fotolii și chiuvete. Un robinet picura undeva în întuneric. Nu văzu nicio clientă. Martine, îmbrăcată cu halat de nylon ce se termina la nivelul feselor își făcea unghiile fluierând. Ridică alene capul. Privirea îi prinse viață la vederea lui David.

— La te uită! Ce mică e lumea! spuse acesta.

Martine ridică din umeri.

— Hai, intră! Nu-i niciun pericol! Mamă, ce poveste! Patroana, madame Clio, a fost dusă adineaori la spital. A căzut cu nasul în casa de înregistrare; îi curgea sânge din nas și din urechi… Medicul a spus că e o fractură spontană. Se pare că de la proclamarea stării de urgență s-a produs o recrudescență a accidentelor osoase. Din cauza stresului… Le e groază de brigăzile de securitate. Se spune că ridică pe oricine… Mi-au distrus ușa de la garsonieră, nu mai am curajul să mă duc acasă; dorm deasupra prăvăliei, în tot cazul sunteți drăguț că ați venit să mă vedeți… Mă invitați la restaurant?

David acceptă. Martine se ridică fandosindu-se și plecă să se schimbe. Avu însă grijă să-și desfacă nasturii la halat până la brâu înainte de a ajunge la vestiar, avea sânii bronzați, cu vinișoare albăstrui.

Dejunară într-o braserie unde clienții șușoteau în mod dubios. Când și când, o mașină-gândac urca strada, conversațiile se întrerupeau ca la comandă, iar furculițele se opreau în aer, imobilizate la mijlocul drumului.

Martine perora cu o voce șuierătoare, colportând bârfele auzite de la ultimele sale cliente. David clătina din cap, amețit de această pălăvrăgeală continuă.

— Lumină în toate camerele, storurile ridicate, foarte practic, n-am ce spune! Nu poți să faci măcar un duș fără să te simți studiat! Vă spun, așa-zișii paznici ar trebui să se cam care de aici! Dacă vrei să te schimbi, trebuie să te bagi neapărat sub o cuvertură...

Golindu-și paharul, David constată că nu mai simțea nici buchetul vinului. Simțul mirosului, lezat de abuzurile de esențe, nu dădea semne de vindecare. Va rămâne un infirm până la sfârșitul zilelor? Plăti și ieșiră în strada inundată de soarele orbitor. Pe plajă, turiștii de nevoie stârneau mila. Martine țăcănea pe tocurile înalte; părea cam amețită.

— Să știți, lumina poate fi foarte excitantă, chicoti ea. Să faci dragoste sub reflectoare, cu ferestrele deschise... Mamă! Trebuie să te simți de parcă ai juca într-un film porno! Vi-i imaginați pe labagii ăia de polițiști cocoțați pe acoperișuri obligați să se masturbeze între două coșuri de fum?! Cred că mi-ar plăcea să încerc. Le-aș da cu tifla!...

Alunecă și căzu în genunchi. David se aplecă s-o ridice, un zgomot de parbriz spart se auzi în stânga lor. Întoarse capul și văzu vitrina unui magazin cu articole de fierărie brăzdată de o rețea de crăpături ce porneau dintr-o mică gaură centrală. O gaură mică și rotundă cum numai un glonte poate face, sau...

— Ați văzut, trag asupra noastră! urlă Martine arătând cu degetul orificiul din vitrină. Trag asupra noastră!

Țipetele ei stârniră panică printre trecători, se

produse o învălmășeală, câțiva fură călcați în picioare. David nu-și credea ochilor. Martine, înnebunită, îl strângea de braț. Îl trase după ea într-o lungă cursă bezmetică. Cu acest prilej își pierdu și pantofii.

Polițiștii, atrași de urlete descinseră dintr-o mașină neagră, cu automatele în mâini, și începură să tragă la întâmplare, pulverizând vitrine și parbrize. Martine și David scăpară ca prin minune din această canonadă și se adăpostiră în interiorul salonului de coafură.

— Au tras asupra noastră! sughiță încă odată tânăra, în pragul unei crize de nervi.

David o apucă de umeri, încercând s-o calmeze. Nu vedea decât o explicație a agresiune căreia tocmai îi fuseseră ținte: un glonte rătăcit scăpat din arma vreunui membru al brigăzii de pe acoperișuri. Nu întrevedea altă posibilitate.

Rămaseră astfel, ghemuiți unul în celălalt, până seară, îngenunchiați în spatele unul fotoliu dominat de casca de uscat părul. Către ora cinci Martine deschise radioul ce trona pe casa de marcat.

„Patru atentate mortale, fonfăi imediat vocea crainicului de la postul local. Vă reamintesc, patru femei au fost doborâte în cursul zilei de astăzi de detașamentul-fantomă, care răspândește teroarea în orașul nostru. Nu se pot explica motivațiile politice ale asasinilor, întrucât niciuna dintre victime nu aparține clasei privilegiate. Cele patru femei ucise în mod laș, erau de fapt modeste funcționare. Două dintre ele erau cameriste la hotelul Wagulesco. E greu de precizat ce plan criminal urmăresc asasinii și...”

Martine îl reduse la tăcere. Se auzea acum doar vacarmul din stradă, vuietul mașinilor-gândac ce urcau strada în plină viteză. Pneurile scrâșneau la virajul în intersecția Republicii, vitrina coaforului vibra încetișor sub asaltul sonor.

Pe acoperișuri, confuzia era totală. Se trăgea asupra tuturor coșurilor suficient de groase pentru a adăposti

un criminal; se lansau atacuri de cucerire asupra ornamentelor clădirilor... Câțiva polițiști alunecară pe panta unui acoperiș și se striviră de dalele din fața bisericii. Cam peste tot se trăgea la nimereală, proiectilele ricoșau pe fațadele caselor, mușcând bucăți mari din trupul acestora, pulverizând ferestrele luminate.

Martinei îi clănțăneau dinții. Căută o sticlă de rom în vestiar și confecționă un grog, amestecând tăria cu apă caldă de la robinet. David deschise din nou radioul. Buletinul de la ora șase nu aduse nimic nou. Se descria cu lux de amănunte identitatea victimelor, insistându-se asupra vieții lor modeste.

„Căpitanul Fangh de la brigada anti-teroristă presupune că este vorba de o manevră concentrată, conchise crainicul. Teroriștii sunt hotărâți să producă panică în rândurile populației, cu speranța că vor declanșa un asalt masiv asupra porților orașului. Un exod le-ar permite să se strecoare cu ușurință printre barajele răsturnate. Un singur lucru e sigur: N-a fost identificată arma de care se folosesc!”

David rămase perplex. De ce-și reluaseră lăcustele tirul ucigător? Era de neînțeles. Nu avuseseră timp să-și reconstituie clanul. Atunci? Să fie doar niște acte izolate, comise de specimene amenințate direct? Insecte pe cale să fie strivite din întâmplare sub călcâiul unui trecător, de exemplu... Amețiți de băutură, adormiră pe covor, cu un șervet făcut sul sub cap în loc de pernă. A doua zi, dimineață, erau treziți de tiruri sporadice de arme de foc, venite de pe acoperișuri, puțin mai târziu, radioul anunța că șase persoane au fost lovite de gloanțe rătăcite. Grupuri mari de locuitori înnebuniți luaseră cu asalt străzile îndreptându-se către barajele de la marginea orașului. Fuseseră respinși doar cu ajutorul gloanțelor de cauciuc. Temperatura creștea ușor. Nesiguranța declanșase un val epidemic de decalcifieri psihosomatice, iar medicii spitalului central

erau deja depășiți de evenimente.

— Nici nu poate fi vorba să scoți nasul afară! conchise Martine. Ne vom instala deasupra, frigiderul este plin. Alungă gândurile negre! Hai, vino!

Îl apucă de mână și-l trase după ea pe scări, la etaj. Era o încăpere de un prost gust strigător la cer, tapisată cu catifea de un albastru întunecat, din podea până în tavan, ca un cufăr. Oglinzi imense încadrau patul lipit de sol. Balconul, închis cu geamuri mari, dădea spre ocean. Martine dispăru în sala de baie.

— Trebuie să ne ridicăm moralul, strigă ea, acoperind zgomotul dușului. Ajungem la spital în trei zile dacă alunecăm pe panta disperării. Îți propun un program sănătate curată: facem dragoste, mâncăm, dormim. Îți convine?

Ieși din cabinetul de toaletă goală în întregime, cu sânii ridicați și țepeni, cu pubisul oxigenat. Era de o albeață strălucitoare. Foarte mulțumită de perspective, începu să pozeze ca pentru magazinele de specialitate. David n-avea niciun chef să facă dragoste, dar ideea de a se întoarce la hotel, în camera goală, îi displăcea și mai mult.

Iritată de lipsa de participare a partenerului său, Martine începu să facă mutre.

— Nu ești prea entuziasmat, nu-i așa? Și eu, care m-am parfumat în cinstea ta ca o prințesă!...

— Ce? bâigui David holbând ochii.

— Da! făcu tânăra. Când mama Clio a căzut cu nasul în casă, cu capul făcut bucățele, ne-am împărțit între noi stocul ei de parfumuri. Chestii extrem de scumpe, care erau vândute numai doamnelor din înalta societate! În acest moment deși sunt goală-pușcă, am pe mine ceva cu care mi-aș fi putut cumpăra o mașină nouă! Un strop în spatele fiecărei urechi, un al treilea deasupra sânilor... Nu simți? Dumnezeule, nu ești normal! E ultimul strigăt în materie de parfumuri, se numește *Ira Melanox*. Of, bărbații ăștia...

Suspină și apoi schiță un pas de dans. David era îngrozit. Brusc înțelese tot. Bogătașele în graba plecării, abandonaseră în urma lor trusele de machiaj, valijoarele cu cosmetice! Flacoane cu *Ira Melanox* rămăseseră din belșug în toate băile din marile hoteluri, amestecate printre farduri de pleoape, lacuri de unghii! Femeile care lucrau în aceste locuri fuseseră tentate de această pradă, care, oricum, altfel, ar fi ajuns la gunoi. Lăsaseră să alunece în buzunarele șorțurilor micile sticluțe de moarte parfumată, cărora presa le făcuse atâta reclamă. Astfel, parfumurile-capcană continuau să circule, învăluind femeile de condiție modestă, pentru care nu fuseseră destinate! Mișunau prin oraș țintele ambulante, lăsând în urma lor dâre mirositoare, echivalente cu o condamnare la moarte...

— Hei! făcu Martine, ridicând din sprâncene, de ce mă privești așa? S-ar părea că-ți inspir frică!

Avansă către el, cu brațele lipite pe lângă corp. David inspiră, amușină într-un mod caraghios, grotesc chiar, dar nu simți absolut nimic. Celulele sale olfactive alterate nu mai detectau mirosurile.

— Of! Ce joc mai e și ăsta? zise fata, apropiindu-se.

David făcu din instinct un pas înapoi. Se împiedică de cablul unei boxe și căzu. Neîndemânarea îi salvă viața. Ca într-un coșmar, văzu geamul sărind în țăndări, ca o jerbă cu străluciri cristaline, apoi o văzu pe Martine cum se cambrează și se prăbușește la pământ; o bucată de piele zbură din stern, împroșcând cu sânge și așchii de os. Ceva venit din stradă o străpunse, perforându-i un tunel în cutia toracică. Un moment se legănă, în timp ce jeturi puternice de sânge țâșneau dintre omoplați și dintre sâni, apoi se afundă în mocheta întunecată, cu fața acoperită de pletele oxigenate.

David se ridică în coate, încercând să se îndepărteze cât mai repede de cadavru. Pe capacul translucid al combini stereo își făcea toaleta o mică ființă oribilă... O insectă cu profil de torpilă își freca piciorușele unul de

altul. Era acoperită de sânge și de striuri musculare sfâșiate. David cedă panicii. Mai mult târâș decât în fugă, coborî scara, împinse ușa salonului și ieși în stradă. Insensibil la soarele puternic, urca bulevardul făcând spume ca un cal la capătul puterilor. Sângele Martinei i se imprimase în cămașă, trecătorii îl evitau cu prudență. Tânărul nu-i vedea, i se părea că aude mereu insectele șuierându-i pe la urechi. Era urmărit de imaginea dopului de carne ce se detașase din pieptul fetei, pentru a cădea ca un pachet moale pe dalele unei măcelării. Fugea în zig-zag, ca un nebun, trecând pe trotuarul opus când zărea o femeie. Acum erau toate un pericol de moarte! De la simpla menajeră la adolescenta în jeans, toate erau niște capcane!

Ajunse la hotel fără să-l fi oprit cineva pe drum. Imediat ce urcă în cameră, se aruncă sub duș, încercând să scape de eventualele parfumuri impregnate în piele. Rămase mult timp sub jetul de apă, tremurând și clănțănind din dinți. Era mort de frică.

Revenind în cameră, se înfășură într-un cearceaf și se ghemui într-un colț. Abia după o oră ieși din starea de prostrație. Radioul vecinului se auzea puternic prin peretele subțire:

„Drama se amplifică pe măsură ce se adâncește misterul. E un fapt cert că asasinate asemănătoare celor din Saint Euphrate s-au mai petrecut încă în trei orașe de pe litoral. Ni s-a comunicat cifra de treizeci și trei de morți în ansamblu pe toate cele trei localități. Au fost vizate în principal personalitățile, dar lista cuprinde și femei aparținând clasei mijlocii. Nimeni nu mai este astăzi la adăpost. «Femeie» este cuvântul cel mai des pronunțat! S-a stabilit că 90% din victime sunt femei, de parcă ar fi vizate în mod special. Identitatea «lor» rămâne încă un mister, iar ipotezele abundă. Se vorbește deja de o armată formată din maniaci sexuali, dar această eventualitate nu-l poate convinge pe profesorul Henri Bertold-Brieux, care, referindu-se la

mijloacele tehnice folosite de ucigași, declară sigur pe el că asistăm la vreo invazie extraterestră! Confratele său doctorul Franklin Nemo, confirmă această ipoteză. Ne îndoim de impactul unei astfel de declarații... Deși surprinzătoare are totuși meritul de a explica natura rănilor observate pe corpurile victimelor. «Nu poate fi vorba decât de un jet de gaz», afirmă doctorul Henri Bertold-Brieux. Poliția, complet depășită de evenimente rămâne tăcută...”

Programul continuă cu muzică, anunțând sfârșitul buletinului informativ. David se ridică, lăsând să-i cadă cearceaful umed ce se mula pe el, ca o a doua piele. Iată că Julie își vedea de treabă în continuare, aducând moarte și dezolare de-a lungul litoralului. Dacă panica va cuprinde orașul, vor avea loc multe incidente violente, barajele vor fi măturate, polițiștii vor fi călcați în picioare... David ezita în fața ferestrei, cu privirea îndreptată către mare. Trebuia să prevină poliția? Ar fi fost o tâmpenie. De altfel, povestea lui era incredibilă: „O lăcustă ucigașă, domnule comisar, ascultă de ordinele unei ape de toaletă aflate în vânzare în cele mai luxoase parfumerii...”

Ce farsă! Pe cine ar putea convinge cu o astfel de bazaconie? Poate doar un ziarist în criză de inspirație. Un hârțogar preocupat să descopere un nou monstru din Loch Ness... În tot cazul, trebuia să încerce. Târâtă de nebunia ei, Julie ar fi fost capabilă să aducă dezastrul pe întreaga coastă. Trebuia s-o oprească.

Răsfoi un almanah și descoperi fără probleme numărul de telefon al jurnalului local, își drese glasul și se apropie de aparat. Zarurile erau aruncate.

Tocmai forma a treia cifră a numărului respectiv, când simți deodată o durere violentă la nivelul falangei a doua a degetului arătător. Scoase un urlet; suferința îl aduse lacrimi în ochi. Își contempla indexul rupt; fruntea îi era scăldată de sudoare. Era victima primei sale crize de fragilitate.

XVIII

David știa că trebuie să acționeze foarte repede. După durerea insuportabilă de la început, degetul îi amorțise. Avea aspectul unui cârcel noduros, umflat și violaceu. Suferința nu se mai manifesta în mod continuu. Se ghemuise la încheietura palmei, de unde ieșea din când în când, ca o amintire a unei străvechi crucificări. Tânărul lupta să-și domine spaima care-l năpădea. Problema era prea serioasă pentru a se lăsa purtat pe valurile fricii. Nu era chiar surprins de ceea ce i se întâmpla, îndurase prea multe șocuri emoționale în ultima vreme pentru a mai rămâne intact într-o lume în care totul se rupea în bucăți. Acum trebuia să găsească soluția potrivită. Era de meserie, cunoștea fondul problemei. Organismul său decretase stare de urgență, nimic nu mai avea importanță în fața acestui S.O.S. cu străfulgerări dureroase.

Rupse un cearceaf cu dinții și-și înfășură cu grijă mâna. „Nu-i decât un semnal de alarmă, gândi el, un mini-atac. Nu prevestește în mod obligatoriu marea prăbușire osoasă, să nu ne speriem!”

Dar avea un chef nebun să urle. Cel mai cuminte ar fi fost să părăsească orașul, să scape de stresul blocadei. Aflat la adăpost, în liniște, procesul destrucției psihosomatice s-ar opri poate de la sine. Da, dar cum să scapi din Saint Euphrate? Atunci? Atunci rămânea soluția spitalului, tranchilizante și doze mari de calciu. Era singura strategie posibilă până la ridicarea blocadei. Se îmbrăcă în fugă și își ascunse mâna sub haină.

În momentul când trecu pragul hotelului, frica puse

stăpânire pe el. Știa că absența mirosului îl expunea la pericolul unei atingeri mortale. Va trebui să evite orice femeie pe o rază de douăzeci de metri în jur! Nu era prea ușor!

Durerea degajată de degetul rănit îl aduse la realitate. Porni, aruncând adesea priviri scrutătoare în jurul lui. Un nod în piept îl sufoca. Dibui imediat spitalul general. Era o clădire albă, cu colonade frivole; fațada avea aspect de cazinou. Bănci de marmură jalonau holul în care vegheau busturile unor chirurgi „celebri” ca niște santinele.

O infirmieră mofluză, cu un șorț cam dubios, îl acostă pe coridor. Își dădu seama că nu-l va lăsa să facă un pas mai departe dacă nu-i arată degetul. Se execută. Grăsana îl examină cu o mutră de dispreț.

— Dragă domnule, făcu ea într-un târziu, sunteți mic copil cu ce-mi prezentați dumneavoastră aici! Suntem suprasolicitați! Zeci de cazuri grave! Se pare că întreg orașul se sfărâmă. Veniți pe aici, vi-l punem la loc... Dar numai pentru că sunteți simpatic!

David o urmă într-o sală plină de cărucioare, de bolnavi ghipsați care ciocăneau neîndemânatic din cârje în drum spre toalete. Alții, aruncați pe paturi, încorsetați ca niște mumii, scânceau fără încetare. Cripta, prost luminată, insuficient aerisită, puțea a eter, urină și transpirație. Pentru o clipă, David crezu că a nimerit într-o infirmerie militară, ridicată în goană la marginea unui câmp de bătaie.

— Doctorul Ambush se va ocupa de dumneavoastră! anunță infirmiera cu siluetă de elefant, descriindu-i un tip subțirel, cu părul negru și gras. Purta ochelari cu lentile violete și fuma în timpul rondului.

David îl găsi pe medic dezagreabil. Prost bărbierit, lipsit de vlagă, avea o mutră marcată de o perfidie extrem de respingătoare.

Se apropie de David, trase către el un cărucior încărcat cu cele necesare pentru astfel de cazuri și se

puse pe treabă.

— O să doară, îl preveni, cu țigara lipită pe buza inferioară. Nu mai avem voie să folosim morfină pentru cazurile ușoare. Ca tratament, la fel: calciul a fost rechiziționat... Tot ce putem face este să vă administrăm neuroleptice, atât. Trebuie să ne descurcăm cu ce avem.

Așeză foarte îndemânatic oasele rupte în poziția inițială, aruncă o privire scurtă în jurul lui și-i șopti:

— Să nu ne audă! Plătind o mică atenție, v-aș putea scrie o rețetă cu prioritate. Cu ea n-ați mai avea nicio problemă în procurarea medicamentelor din farmacie.

David scotoci stângaci prin buzunar, luptându-se să-și scoată portofelul.

— Hei, încetișor! mormăi celălalt. Vreți să mă prindă?

Scoase chiar el etuiul din piele și-l goli de conținut, scuturându-l bine.

— La dracu' cu regulamentele lor, înjură el cu un surâs înspăimântător, toți tipii ăștia de aici sunt terminați! Dumneavoastră sunteți începător în boală. S-ar mai putea face ceva pentru dumneavoastră, e normal să aveți prioritate. Eu sunt pentru medicina preventivă!

Zgârie câteva cuvinte într-un carnet, detașă foaia și i-o întinse lui David.

— Dacă aveți probleme, nu ezitați să mă căutați. Ambush, doctor Ambush. Rețineți, da?

Cu un semn ironic din cap se îndepărtă. David ieși din salon cu impresia că tocmai părăsise un abator. Se îndreptă către farmacia spitalului. Rețeta medicului cu lentile violete fu onorată fără a stârni dubii, cel puțin aparent. Tânărul părăsi spitalul cu buzunarul plin de medicamente și cu degetul făcut sandwich între două atele. Intuiția îi șoptea că efortul nu fusese în zadar, în caz de recidivă, Ambush nu se va da înapoi să-l trateze, cu condiția să se prezinte la el cu buzunarele garnisite.

Se opri pe marginea unei fântâni, înghiți o jumătate de duzină de pastile cu o gură de apă sălcie. Ajuns în camera sa de la hotel, se întinse pe pat și dormi până

seara, moleșit de analgezicele luate.

Când se trezi, era întuneric, se ridică greoi, capul îi era de plumb. Indexul de la stânga i se rupse când încerca să aprindă lumina... De data asta scoase un urlet puternic, iar teroarea se instală în sufletul său, *se fărâmița!* Trebuia să accepte evidența: era pe cale să devină la fel de fragil ca un „ghipsat”! Dacă nu făcea urgent ceva, fracturile se vor multiplica în cursul săptămânii viitoare. Mici fisuri localizate la nivelul oaselor de mai puțină importanță: degete, încheieturi... Apoi răul se va accentua, va fi rândul brațelor și picioarelor. Se va disloca asemeni unui condamnat tras pe roată în Piața Greve. Trebuia să acționeze, dar cum? Dacă Minsky ar fi mai fost în viață, ar fi putut...

Minsky?... David se cramponă de acest nume. Aici era soluția! Faimoasa terapie imaginată de colosul chel, pasionat de insecte. Da, acum era momentul s-o aplice!

Orbecăi până în baie. Creierul îi fierbea. Deținea, în fine, ceva concret! Trebuia să-și construiască un plan de bătaie și să plece la luptă imediat ce va răsări soarele. Nu închise un ochi toată noaptea. În pofida cașetelor somnifere, rămase întins în pat, zăcând, atent la pulsațiile dureroase ce se ridicau din degetele rănite. La radio se vorbea în continuare despre invaziile extraterestre. Primarul în persoană protesta pe calea undelor, cerând sancțiuni împotriva celor ce propagau știri proaste, și mai ales false. Explozii de panică aruncaseră, ici-colo, mulțimea împotriva barajelor de polițiști de la intrările în oraș. Situația se înrăutățea din oră în oră.

David se ridică și se îndreptă către fereastră. Oceanul arunca irizații ca o baltă de ulei la intrarea într-un garaj. Lumini dansau pe acoperișuri. Poliția se lupta cu inamicul invizibil, urmărind fantome și mitraliind pisici în rut.

Când se înălță soarele, David era dărâmat de oboseală. Se îmbrăcă mecanic, înhăță pașaportul fals și

plecă spre bancă.

Evenimentele din ultimele zile îl făcuseră să uite că era dacă nu bogat, cel puțin scutit de griji. Dacă Julie nu-l minținse poseda la ora asta un cont confortabil, alimentat din vânzările de *Ira Melanox*. Se va folosi de banii aceștia ca de o armă împotriva bolii.

Cunoscu un moment de panică, când casierul cercetă atent actele false, dar totul decurse fără complicații. Teancurile alunecau pe marmura ghișeului cu un foșnet mătăsos. Le îndesă fericit prin buzunarele pardesiului. Puținii clienți ai băncii trăgeau cu coada ochiului spre extravagantul care era îmbrăcat cu un trenci ce atârna sub greutatea milioanelor. Semnă câteva formulare și traversă holul cu pas grăbit, cu gulerul ridicat ca un spion din filme.

Grenadele lacrimogene explodau în *Piața 31 mai 1951* aruncând o miasmă împuțită asupra unui mic grup de demonstranți. În urma protestatarilor sufocați. David găsi banderole pe care scria: „Saint Euphrate închisoare de stat. Cerem liberă circulație și încetarea blocadei”.

Tânărul ridică din umeri și porni în direcția spitalului general. Împușcături izolate se auzeau din depărtare. Aproape de fântâna Saint-Sophie, o babă goală își smulgea părul din cap urlând:

— Extratereștrii sunt printre noi, vine sfârșitul lumii.

În holul spitalului fu întâmpinat iar de grăsana infirmieră, întâlnită în ajun. Îl conduse la doctorul Ambush imediat. Bărbatul cu lentile violete își mesteca eternul chiștoc de țigară în timp ce aranja într-un sterilizator niște seringi antice din sticlă. Părul gras părea pictat pe craniu.

— Ce-i? mormăi el fără să ridice capul, iar s-a rupt ceva?

David aruncă scurt șase teancuri în sterilizator. Ambush scuipă țigara și închise demn capacul aparatului.

— O.K.! M-am prins despre ce-i vorba. Contrabandă.

Vreți un camion de medicamente…

— Mi se rupe de pastilele dumneavoastră! atacă David. Vă pot oferi triplul acestei sume, dacă-mi faceți un serviciu…

Un tic nervos deformă gura medicului.

— De acord, spuse el, împingându-l pe David în spatele unui paravan. Ce doriți? Să vă procur o fetiță?

— Nu bateți câmpii, nu am prea mult timp la dispoziție! Am avut o nouă fractură în noaptea trecută.

Ambush ridică din umeri, neputincios.

— Asta, bătrâne, n-are leac! Dacă faceți o criză de fragilitate nu pot face mare lucru pentru dumneavoastră. Nu vreau să vă fraieresc. Sunt interesat, dar cinstit.

— Există, totuși, o posibilitate – metoda profesorului Minsky.

Doctorul ridică o sprânceană.

— Țăcănitul ăla? Mi s-a povestit că nu se interesa decât de ciuperci…

— De insecte, nu de ciuperci! se enervă David. A pus la punct o terapie originală, e cam mult de explicat.

— Nu mă interesează, o tăie Ambush, rezumați! Vreți să vă aplic această așa-zisă terapie? Foarte bine. În ce constă?

David înghiți în sec.

— Mi-ar trebui…, începu el, mi-ar trebui… grefate niște coarne!

Doctorul căscă gura, sufocat de mirare.

— Ce? bâlbâi el. Delirați?

În secunda următoare își reveni:

— O.K.! capitulă el. Dumneavoastră plătiți și eu vă grefez tot ce vă doriți. Chiar și urechi și coadă de taur, dacă vă încântă!

— Vorbesc foarte serios. Vă plătesc. Doriți un avans mai consistent?

Ambush își trecu mâna peste față. Avea un aer amabil și condescendent, aerul unui psihiatru când discută cu

un nebun.

— Nu, ajunge! suspină el. Am făcut și lucruri mai rele. De fapt, povestea asta cu grefa nici măcar nu este ilegală!

Părea că reflectează.

— Îmi trebuie timp să fac rost de materiale, de implant, de antirejectiv. Trebuie să trec pe la institutul veterinar. Și mai trebuie să mă gândesc la modul de lucru. Mă ametiți! N-am făcut asta în viața mea!

— Gândiți-vă repede! În trei zile voi fi deja înfășurat cu totul în ghips!

Bărbatul cu lentile violete ridică mâna, temperându-l.

— Mâine seară, conchise el, cu tonul unui geambaș. Mâine seară, la mine, la ora opt, Cheiul Imperatrice, numărul 15. E bine?

XIX

David era țintuit de pat, incapabil să facă o mișcare. Gânduri oribile îl bântuiau, venite din ceața anesteziculuiː

„Dumnezeule! M-au acoperit cu ghips din cap până în picioare!” sau „M-am fărâmițat în întregime, nu mai am niciun os care să poată fi mișcat cu ajutorul mușchilor!”

Avea febră, febră mare, camera de hotel se deforma, curgea, se ondula. Asculta de fanteziile unei oribile și înspăimântătoare arhitecturi, ca o nalbă mare în continuă mișcare. David nu mai știa ce se întâmplase cu el în ajun.

Întâlnirea fixată cu Ambush. Un vechi antrepozit, transformat în sălaș. Mai păstra imaginea unui hangar jegos, care domina un ponton dezafectat, lângă care putrezeau bărci pline de apă. Antrepozitul ascundea camere mari cu podeaua lustruită sau acoperită cu dale mari, asemănătoare cu sălile de baie sau cu măcelăriile. Un miros de dezinfectant plutea în această mini-clinică, cu lustrul nepotrivit cu restul arhitecturii.

David se oprise lângă o masă acoperită cu instrumente chirurgicale. Ambush își pusese deja halatul.

„A fost greu să procur coarne proaspete, declarase el, dar cred că o să meargă...”

David îi plătise, se dezbrăcase... Apoi...

Apoi, nu mai știa ce a urmat...

Se trezise în mașina care-l ducea către hotel.

„Voi spune portarului că ați fost rănit în timpul manifestațiilor, îi șoptise Ambush. Dar să știți, nu cred o

iotă din povestea cu coarnele simbolice. Dacă acceptați un sfat, ar fi mai bine să plecați din oraș, înainte ca stresul să vă fărâmițeze. Aveți lovele, se pare că unii au reușit să treacă... Încercați!”

David nu răspunsese. Era prea ocupat cu susținerea capului bandajat. Fruntea, craniul, deveniseră insensibile, ca de lemn. Încerca doar o senzație de greutate care-l făcea să pice în nas. Cum ajunsese în cameră, se înfundase în pat. Acum...

Acum învăța gesturile comune tuturor operaților: mâinile avansează tremurând, nesigure, degetele pipăie bandajele... sub ambalajul de mumie se ghiceau cocoloașele moi ale compreselor, mici pernuțe umede.

„Nu atingeți nimic mai devreme de o săptămână, îi poruncise Ambush, la coborârea din mașină. Înghițiți pilulele antirejective și rămâneți liniștit. Ah, da! Încă ceva: uitați-mă! Plătiți bine, dar sunteți un client cam sucit!”

David se așeză. Avea senzația că i se bălăngănea creierul între pereții cutiei craniene. Se examină în oglinda de la baie. Capul îi era încoronat de un turban un pic cam grotesc și mai mult umplut cu câlți. Mormanul de comprese, repartizate uniform, ascundea complet rădăcina coarnelor. Semăna cu un fachir de cinema, dar era palid și avea ochii conturați cu cearcăne vinete. O durere îndepărtată se ridica de undeva de deasupra sprâncenelor, acolo unde fuseseră plantate apendicele. Ceva cocea acolo, palpita ca o măsea de minte ce-și face loc prin gingie.

Înghiți câteva pastile cu puțină apă. Buzele și limba păreau căptușite cu un clei albicios. Se duse să se întindă din nou.

Amintirea excrescențelor animale ce-i străpungeau fruntea, îi dădu un sentiment de vigoare, se simțea salvat. Fusese biciuită dorința lui de a lupta. Angoasa dispărea. De-acum era înarmat, era periculos. Putea să spintece un om cu o lovitură de cap, putea... Adormi.

Se trezi la ivirea zorilor. Zgomote de sfărâmături de geamuri urcau din stradă prin fereastra deschisă. Explodau grenade, trezind ecouri dureroase în capul său bolnav. Se hotărî să mănânce ceva. Sună chelnerul.

Băiatul de servici îl examină îndelung cu un aer insolent.

— Ia te uită! rânji el. V-au aranjat bine polițiștii!

— E de la o țiglă... o bucată dintr-un coș, minți prostește David, mi-a căzut în cap de sus, de pe un acoperiș înalt...

— Un coș, observă băiatul hlizindu-se, da, bineînțeles! În ziua de azi sunt multe accidente din cauza coșurilor ce se surpă de pe clădiri!

David îl blestemă în gând și-l dădu afară. Vapori pestilențiali se ridicau din stradă și se infiltrau printre canaturile ferestrei. Tânărul își înghiți din nou pastilele. Se gândi că trebuia neapărat să părăsească Saint-Euphrate și să se întoarcă la institut. Acolo s-ar trata singur, folosind rezervele de calciu. Cu puțin noroc, un tratament de două săptămâni ar fi de ajuns să diminueze simptomele de fragilitate.

În tot cazul, nu mai putea rămâne aici. Între lăcuste și manevrele represive ale brigăzilor de elită, situația devenea de nesuportat, iar starea lui îi interzicea orice urmă de stres. Nu avea decât o soluție: s-o întindă cât mai repede cu putință.

N-avea încredere în călăuze. Majoritatea erau, fără îndoială, niște escroci. Nu, ar putea fugi cu ocazia îmbulzelilor ce aruncau mulțimea spre barajele poliției. Acolo, cu condiția să nu fie călcat în picioare, va avea poate norocul să treacă, lăsându-se purtat de fluxul uman.

Se gândise la început să fugă pe mare, dar lanțurile de mine plantate în lungul litoralului îl îngrozeau. Mai mult, nici nu era un vâslaș prea bun, și nu se vedea înfruntând valurile trăgând la rame într-o canoe putredă, plină cu apă!

Mâncă copios, se îndopă iarăși cu analgezice și își puse bluzonul de piele. Era hotărât să abandoneze bagajele și să coboare în stradă, la pândă, să aștepte primul moment prielnic. Pământul se legăna sub tălpile lui, dar n-avea de ales.

În câteva zile, poliția va primi sprijinul armatei. Mulțimea, timorată, nu va mai îndrăzni să se revolte, iar fiecare baraj va fi apărat de o unitate de blindate sau de automitraliere.

Părăsi camera cu un pas nesigur. În stradă, grupuri de tineri se agitau cu un aer sălbatic, înarmați cu bare de fier. Mulți erau răniți. David îi urmări, în speranța că vor forma un detașament ofensiv. Capul i se învârti și se scufundă într-o ceață ca de bumbac care-i încetini reflexele. Caroserii de mașini incendiate împiedicau circulația. Copacii decorativi, plantați în ghivece mari la intrările hotelurilor de lux, fuseseră răsturnați la pământ și tăiați bucățele. Cartușe mari, explodate, de gaze lacrimogene, se îngrămădeau la marginea drumului. Orașul oferea imaginea unui război civil. David percepea toate aceste detalii cu o oarecare detașare datorată calmantelor. Nu păreau mai reale decât fotografiile din revistele cu pagini lucioase. Una din acele poze de război, oribile, care prezentau scene de masacru. Dar culorile erau atât de frumoase și unghiul atât de bine ales, încât deveneau chiar plăcute privirii.

Somnolent, își târa picioarele în urma manifestanților. Fiecare pas îi răsuna în creier, explodând într-o durere surdă sub meandrele turbanului.

Mulțimea cârtitoare se aduna, cuprinzând diferite pături socialele populației. Fără ca vreun conducător să iasă în fața și să ia cuvântul, protestatarii convergeau către barajul de la Poarta Kaudine. Apariția lor în capul bulevardului fu salutată cu o salvă de gaz urticant trasă de la înălțimea acoperișurilor. Primul asalt fu astfel respins cu ușurință. La a doua tentativă, polițiștii postați

deasupra barajului au pus în funcțiune bateria aruncătoare de spumă folosită împotriva incendiilor. Un torent de apă înspumată inundă asfaltul. Temându-se pentru pansamentele sale, David bătu în retragere.

Descoperi curând că asedii asemănătoare se desfășurau la toate porțile orașului. Cam peste tot, cohorte de oameni furioși făceau presiuni, fără sloganuri sau ordine imperative. David avu impresia că asistă la o revoluție învinsă din start, dar încăpățânându-se să respect orarul unui tărăboi de onoare, calculat la minut ca programul unei uzine.

În timpul unui asalt asupra Porții Marcady își pierdu turbanul în înghesuială...

Fruntea îi era protejată doar de câteva comprese.

Căută să se refugieze la adăpostul întunericului unui portal. Dar o puștoaică îl văzu. Cu ochii dilatați de spaimă, ridică spre el un deget țeapăn, urlând:

— Un extraterestru! Există! Sunt aici! Repede! Tipul cu haină de piele, opriți-l, are antene pe cap!

David se aruncă într-o străduță îngustă, răsturnând coșurile de gunoi. O babă preocupată să-și hrănească pisicile hămesite, se cutremură la vederea lui.

— Diavolul! behăi ea. Fiara Apocalipsului! E sfârșitul lumii!

David o împinse cu o lovitură de umăr. Baba țipa tot mai tare. Tânărul îi smulse șorțul din care-și făcu un coif destul de caraghios, gândindu-se că ar putea trece drept o mască de protecție împotriva gazelor. Continua să alerge în zig-zag. În spatele lui, vociferările fetiței acopereau lamentările bătrânei. Era clar că puștoaica preluase conducerea unei patrule improvizate și că venea în urma lui prin labirintul străduțelor. Inima lui David se ambală.

Tânărul se lipi de un zid, încercând să-și tragă sufletul. Cârpa pe care și-o pusese pe cap atârna până la umeri, dându-i un aspect de șeic.

— Dracul! urlă în continuare baba. Avea în frunte

coarnele Fiarei! Fiara din scriptură!

Un vacarm de pubele răsturnate îi acoperi vocea. David începu să fugă iar, cu pas greoi. O migrenă puternică îi strivea capul. Se simțea de parcă i-ar fi fost înfipte două sulițe deasupra sprâncenelor. Lupta din răsputeri să nu se prăbușească.

Dacă pun mâna pe el îl vor crucifica imediat și tot orașul va defila prin fața cadavrului „Marțianului" capturat! Nu-și făcea iluzii în privința asta.

Înghiți deodată trei comprimate analgezice și se cățără pe o scară de incendiu. Pasarela ce urca în zig-zag pe toată înălțimea clădirii îl duse către acoperiș. Ajuns sus, se opri lângă un coș, la capătul puterilor.

Trecură zece minute și nu apăru nimeni în urma sa. Se ridică și încercă să-și caute o ascunzătoare capabilă să-l țină departe de privirile celorlalți. Se temu de polițiștii de pe acoperișuri, dar aceștia erau preocupați cu ce se întâmpla jos, în stradă. Se strecură într-o hulubărie, se întinse și se acoperi cu paie. Calmantele îl aduseră somnul pe nesimțite.

Când se trezi, era deja noapte. O coloană de torțe se zărea în lungul bulevardului.

— Poarta! urla sacadat mulțimea, îndreptându-se către baraj. Deschide-ți poarta!

David ieși din ascunzătoare. Tatonând prudent, localiză scara de serviciu și începu să coboare pe întuneric. Grenadele explodau în stradă cu zgomote seci, de pungi de hârtie sparte.

Când ajunse pe trotuar, înțelese că exasperarea mulțimii atinsese apogeul. Frica și întunericul electrizaseră mulțimea. Puhoiul se deplasa compact, ca un berbec cu o mie de capete. Proiectoarele poliției luminau fugitiv fețe mascate cu fulare, acoperite cu căști de motocros. O fetiță, ridicată pe umerii unui colos bărbos, îi zgândărea pe contestatari prin intermediul unei portavoce.

— Prieteni! spunea ea. Un comando de extratereștri a

fost surprins în după amiaza asta de către un membru al serviciului nostru de ordine. Prezența invadatorilor veniți din spațiu este certă. Poliția nu are dreptul să ne ofere drept momeală acestor monștri! Trebuie să acționăm și să evacuăm orașul cât mai repede!

Se auzi aprobarea frenetică a mulțimii. Voiau să afle. Suspectau poliția că face parte din complot. De fapt, copoii erau într-adevăr de pe pământ? Monștrii din spațiu nu-i înlocuiseră oare?

Această eventualitate îndârji masa de oameni. Cu o singură mișcare, mareea umană porni către păienjenișul barajului. Au fost aruncate torțe și sticle cu benzină. O rafală străpunse noaptea, apoi arma tăcu.

Confuzia era atât de mare, că David nu mai vedea nimic. Nu avea decât o grijă: să nu-i fie smulsă cârpa de pe cap, dezvelind coarnele încă necicatrizate. Aproape peste tot răsunau urlete de furie și de durere. Scântei de pucioasă rupeau întunericul. Ca o inimă uriașă, mulțimea pulsa: se năpusteau către baricadă, se agățau de ea, se retrăgeau, se călcau în picioare.

David se sufoca. Pieptul îl era strivit de umărul vecinului. Un turn de pază se clătină, bârnele de susținere cedară bulon cu bulon... Tânărul o luă la fugă când fugiră și ceilalți. Sări printr-un ecran de flăcări, se poticni de bolovanii din pavaj.

— Am reușit! țipă unul. Am trecut! Suntem liberi!

David căzu în genunchi în noaptea ce mirosea a fum. Își pierduse cârpa; așa, din profil, pe fundalul tremurător și roșu al incendiului, semăna cu un diavol păzind intrarea infernului.

Preocupați de fuga lor, ceilalți nu-i aruncară nici măcar o privire.

XX

Puțin mai târziu, David recuperă o cască de motociclist de la un manifestant ucis de prăbușirea unei grinzi. Era un model integral, cu vizieră, care-i ascundea perfect coarnele. Și-o puse pe cap și porni la drum. Constată că era singur. Odată barajul străpuns, mareea de oameni se împrăștiase pe câmp. Înflăcărarea se stingea; în curând aveau să apară zorii. Tânărul mergea pe dunga continuă a șoselei. Noaptea îl învăluia ca o mantie; pașii îi răsunau pe asfalt.

Cu primele luciri ale zilei, se opri la o stână, unde se înfășură în fân și dormi trei ceasuri bune.

Se trezi mort de foame. Se spălă la o fântână publică și constată că degetele rupte nu-l mai făceau să sufere. Contactul cu apa înghețată nu-i produse durere în falange. Văzu în asta un semn de vindecare. Acum, că părăsise orașul, se simțea puternic. Criza de fragilitate, tratată încă de la început, nu-i va mai produce neplăceri, era convins. Începea să-și organizeze un plan pentru început, o cură la institut, apoi capturarea unor specimene de *Ira Melanox*, pe care le va trimite autorităților, păstrându-și anonimatul, bineînțeles, cu explicații privitoare la particularitățile acestei insecte.

Procedând astfel va contracara strategia Juliei. Nu putea să le lase să se înmulțească în liniște, infestând orașele, țintind prada umană la întâmplare! Apoi va pleca departe, în străinătate poate, îi rămăseseră destui bani, putea să trăiască destul de mult timp din ei, ocupat doar să fure valijoare pentru plăcerea lui.

Mergea cu pas susținut, rumegându-și gândurile. Nu

mai avea febră. Prezența coarnelor în frunte nu-l deranja absolut deloc. Când starea lui generală va fi considerabil îmbunătățită, se va putea debarasa de ele. Cu bani găsești oricând tipi de teapa lui Ambush.

Se opri pe marginea unui câmp să culeagă mere. Câteodată se întâlnea cu grupuri de fugari, dar se mulțumeau să-și facă vagi semne cu mâna sau să emită câte o onomatopee. Nu încerca să-i rețină. Acum, că scăpaseră din oraș, evadații nu știau încotro să se îndrepte, bântuiau la întâmplare, descumpăniți. David își continuă drumul în etape. De două ori fu nevoit să sară în șanț la apropierea unor convoaie militare. Știa că va trebui să evite Saint-Alex și să ajungă la institut cu mijloace proprii. Asta însemna o zi întreagă de mers, pentru că încerca să se menajeze. Trecând printr-un sat de pe țărm, se gândi să-și cumpere provizii. Țăranii îl întâmpinară cu neîncredere și cu pușca de vânătoare la îndemână, în fiecare prăvălie.

— Asta din cauza fugarilor, croncăni brutarul. Nu au para chioară și încearcă să fure mâncare. Povestesc despre marțieni care devastează orașele de pe coastă. Treaba lor, nu mă interesează!

David plăti, ieși din sat, mâncând cu poftă. Scurtă drumul prin pădure, ca să evite șoselele și patrulele. Când se lăsă noaptea era dărâmat. Se instală într-o scorbură mare și dormi somn fără vise.

În zori, i se păru că putea mișca degetele din nou, fără să simtă nici cea mai mică durere. Metoda lui Minsky, aplicată pe subiecți aflați în faza incipientă, se dovedea miraculoasă.

Întărit de această constatare, mâncă, terminând ultimele provizii, și-și reluă drumul.

Conform planului, evită Saint-Alex și clădirile lui albe. Ceața plutea ca de obicei deasupra câmpiei. David era atent să nu părăsească mijlocul drumului, încercând să se țină departe de ținutul lăcustelor. Suspină ușurat văzându-se în sfârșit în vecinătatea centrului medical.

Clădirile institutului se profilau pe fundalul cenușiu al cerului.

De cum împinse poarta, simți că s-a petrecut ceva... Ușa de la reședința paznicilor se căsca de parcă cei doi bătrâni ar fi fost obligați s-o rupă la fugă, fără să ia nimic cu ei... Mai ales că... Mai ales că una dintre clădiri... lipsea! O clipi fu năpădit de groază. Apoi realiză că o bucată din faleză se prăbușise, antrenând și pavilionul profesorului Minsky. O tăietură clară secționa peluza din parc, de parcă o lovitură teribilă de topor despicase deodată faleza. O statuie fără față se ținea curios în echilibru pe marginea abisului. Vântul aducea miros de pământ reavăn și rădăcini umede. David era tentat să facă un pas până la marginea hăului, dar prezența șopârlelor ce se târau pe sol îi determină să-și schimbe gândul. Faleza se disloca, centrul medical era mai mult ca oricând în echilibru pe vârful unui puzzle ce se dezmembrează, înțelese și de ce se refugiaseră portarii: iminența unei catastrofe! La mareea următoare, șocul valurilor ar putea arunca în neant întregul edificiu de calcar ros de vreme. David se scutură. Era obosit și epuizat.

Pătrunse în corpul pentru tratamente intensive. Bolnavii sub perfuzie fixau în continuare plafonul, înconjurați de mașinării bâzâitoare. Pentru ei nimic nu se întâmplase, nimic nu existase. David umplu flacoanele de glucoză și de ser. Se întreba dacă avea rost să evacueze acești morți-vii. Se hotărî să menționeze prezența lor în scrisoarea adresată autorităților și presei.

Se dezbrăcă și trecu în vestiar să facă un duș. Apa mirosea a rugină. Avu grijă să nu-și ude capul și să nu-și privească imaginea în oglinzile ce căptușeau pereții camerei. Nu-și dădea seama de ce proceda așa. Simțea greutatea coarnelor pe frunte, dar nu voia să le vadă. Era ilogic, dar nu avea timp să reflecteze la asta acum.

Gol, pătrunse în sala în care erau depozitate

medicamentele și-și administră trei doze de calciu. Prefera să fie prudent. Când aruncă seringile în coșul de gunoi, văzu pete de sânge coagulat pe podea. Stropii, uscați de multă vreme, desenaseră o traiectorie punctată.

Urmări dâra și împinse ușa unei camere individuale.

Julie era întinsă goală pe un pat, maroniu de pe urma hemoragiilor. Proptise pe umărul drept un pachet mare de comprese și-și așezase la îndemână mai multe cutii cu morfină, în seringi utilizabile o singură dată. Era palidă, fără sânge și foarte slabă. Pupilele, foarte dilatate, îi dădeau o privire extatică, de religioasă vizitată de Sfântul Duh.

Pufni în râs recunoscându-l pe David și îndreptă spre el un deget batjocoritor.

— Oho! rânji ea, iată-l pe dracu-n persoană care vine să mă caute! Ce coarne micuțe aveți, jupân Belzebut! Sunteți sigur că nu le-ați furat de la țapul domnului Seguin?

Se sufocă și începu să tușească. O grimasă de suferință o desfigură. David păși printre seringile împrăștiate pe podea.

— Dar ești drogată până în măduva spinării, spuse el așezându-se la căpătâiul ei. Ești rănită? Lasă-mă să văd...

— Nu! urlă Julie, oprindu-i gestul. Nuuu...

Lăsă capul să-i cadă moale înapoi pe pernă. Părul i se lipise de obraji în șuvițe uleioase.

— E o lăcustă, sughiță ea. Am căzut în propria mea capcană. Și-au revenit în interiorul valizei... Când am ridicat capacul... E o minune că nu m-a omorât. Am venit să mă îngrijesc, dar n-am putut să o extrag... N-a avut suficientă forță când a lovit, a rămas în plagă...

— Trebuie s-o scoți, începu David, o vom...

— Nu, nu trebuie, țipă Julie. Nu înțelegi! Se mișcă tot timpul, își sapă galerii... Mă devorează din interior!

Tânărul fu trecut de frisoane de oroare.

— Sunt un cuib de termite ambulant, adăugă Julie. Se mișcă, rontăie și rontăie... A forat tunele în adâncul mușchilor! Fără morfină aș înnebuni de durere.

Mâna ei scheletică se agață de brațul lui David.

— Oh! gâfâi ea, fă-mi te rog o supradoză înainte ca stocul să se sfârșească. Dă-mi lovitura de grație, înainte ca scârboșenia asta să-mi roadă măruntaiele. Te rog!

— Ești nebună! protestă băiatul. Precis se mai poate face ceva...

— Imbecilule, zbieră Julie, nu ești chirurg! Ar trebui să mă despici de sus până jos ca s-o găsești! Ce mai aștepți? Vrei să mă halească? Vrei să te răzbuni, nu? Nu ți-a picat bine că te-am lăsat de izbeliște... Dar, bietul meu David, n-ai fi putut continua!

Se strâmbă, întorcându-se pe partea dreaptă.

— Oh! gemu ea, o simt, e acolo! Se mișcă! Îți spun că se mișcă!

Figura i se schimonosi. Gemea ca o femeie în chinurile facerii, cu picioarele desfăcute larg, cu degetele crispate pe tăblia patului. David se dădu înapoi speriat. Fruntea îi era acoperită de o transpirație de gheață. Ieși pe coridor. O auzi strigând din nou în urma lui.

Cu chiu, cu vai, ajunse în secția administrativă. Era convins că trebuie să povestească tot. Se instală în fața mașinii de scris. Mâinile îi tremurau puternic așa că reuși destul de curând să blocheze claviatura, îi era frică, căută în zadar o sticlă de alcool. Găsi un vechi dictafon și câteva casete.

Așezat în întuneric, începu să povestească istoria lăcustelor ucigașe, dar își dădu seama că devia și că povestea lui nu era susținută de argumente sau dovezi. Începea să semene cu delirul unui narcoman. Nu va convinge pe nimeni în felul ăsta. Să captureze câteva exemplare? Să le închidă într-un container... Dar era imposibil deoarece capcana pentru insecte și costumul de „vârcolac” al lui Minsky dormeau în fundul mării, sub tone de pietre detașate din faleză. Nu, nu putea face

nimic!

Rămase multă vreme cufundat în întuneric, tresărind de fiecare dată când Julie țipa „Se mișcă!”. Nu se simțise niciodată atât de neputincios.

Către seară, totuși, reuși să dactilografieze o scrisoare pe zece file, destul de confuză și se grăbi s-o xeroxeze înainte de a o distruge tot el, din lașitate.

În timp ce lucra, i se păru că distinge lumini pe șoseaua ce venea dinspre câmp. Era însă atât de exaltat, încât nu le dădu atenție. Trebuia să expedieze plicurile. Căută adresele respective în anuar. Își dădea seama că era inutil. Poliția era probabil asaltată de mii de scrisori anonime. Ah! Ale sale se vor dilua în mijlocul oceanului de demență, fără ca cineva să-și facă probleme, plicurile lipite făceau un teanc gros pe birou. Mai trebuia doar să meargă la Saint-Alex unde le va pune la poștă. Noaptea, când străzile sunt pustii, riscul de a întâlni pe cineva era mic, sau, în fine, așa-i plăcea să creadă. Apoi va trebui să ia o hotărâre în privința Juliei... Nu putea fugi din institut abandonând-o astfel într-o agonie interminabilă.

Se îmbrăcă, luă impermeabilul, își puse casca. Bicicleta mai era încă în remiză. O apucă de furcă, jenat de plicurile timbrate care-i deformau buzunarul. Porni. Închise poarta și se lansă pe drum.

„Fac o prostie”, se gândi pedalând grăbit.

Bicicleta se zguduia din toate încheieturile. Lumina palidă, tremurătoare, străpungea întunericul doar la trei metri în fața sa. Transpira din belșug; un presentiment rău i se năștea în capul pieptului. Deodată, o lumină puternică îl orbi. Torțe. Vru să frâneze, se împiedică și căzu la pământ.

— Hei, tu! Nu face prostii că trag!

— Ce vreți de la mine? protestă David strângând pumnii.

— Comitetul Apărării din Saint-Alex! lătră o a doua siluetă. Patrulăm în fiecare noapte pe drumul din câmp de când a fost descoperit cadavrul lui Georges Alby, pe

jumătate devorat. Ne-am hotărât să-l pândim pe monstru la el acasă. Dumneavoastră cine sunteți?

— Sunt infirmier la Institutul Minsky, îngăimă David.

— Minți! vociferă unul. Bătrânul Gunther, portarul, ne-a spus că la institut toată lumea a murit când s-a prăbușit faleza. După catastrofă n-au mai văzut pe nimeni ieșind din clădiri, dintre membrii personalului medical. Sunt morți cu toții: Minsky, târfa lui roșcată și valetul. Mai erau ghipsații, care au crăpat de mult. De unde ai ieșit?

— Hei, făcu unul mai vigilent, șefule, e plin de sânge, și ce dracu face cu casca pe bicicletă?

— E sângele meu! urlă David înghețat de frică. Am căzut când m-ați orbit cu lanternele...

— Se poate, dar atunci scoateți-vă casca, să vă vedem mutra.

— Nu!

Trei umbre îl înconjurară, în timp ce lumina îi căuta figura.

— Of! Doamne! se sufocă unul.

Cu reflexul groazei superstițioase, polițiștii se îndepărtară eliberându-l.

— E Diavolul! bâlbâi un țăran. Diavolul!

David o șterse în întuneric. Profitând de uluirea produsă sări șanțul, părăsi drumul și se afundă în balta de cerneală a câmpului.

— Era Monstrul! urlă unul în spatele lui. Trageți! Trageți odată!

Dar torțele nu erau suficient de puternice pentru a străpunge noaptea, iar proiectilele s-ar fi pierdut de pomană.

David alerga ca un nebun. Polițiștii nu vor avea curajul să-l urmărească. Era salvat. Bâjbâi, apoi se lipi cu spatele de un menhir. Voia să-și tragă sufletul.

Lăcustele îl ciuruiră, țintuindu-l de granit, fără ca David să le fi auzit măcar șuierând. Căzu ca un bolovan, înțepenit de surpriză și de moarte. Instantaneu,

insectele îl acoperiră.

Opere

Vue en coupe d’une ville malade (1980)

Les Sentinelles d’Almoha (1981)

Aussi lourd que le vent (1981)

Sommeil de sang (1982)

Les Mangeurs de murailles (1982)

Portrait du diable en chapeau melon (1982)

Traque la mort (1982)

Le Nuisible (1982)

À l’image du dragon (1982)

Le Carnaval de fer (1983)

Le Puzzle de chair (1983)

Les Semeurs d’abâmes (1983)

Territoire de fièvre (1983)

Les Lutteurs immobiles (1983)

Les Bêtes enracinées (1983)

Ce qui mordait le ciel… (1984)

Crache-béton (1984)

Les Fœtus d’acier (1984)

La Maison vénéneuse (1984)

Ambulance cannibale non identifiée (1985)

Le Rire du lance-flammes (1985)

Rempart de naufrageurs (1985)

Abattoir-Opéra (1985)

Naufrage sur une chaise électrique (1985)

Enfer vertical en approche rapide (1986)

La Colère des ténèbres (1986)

Danger, parking miné! (1986)

Catacombes (1986) (publicată sub denumirea L’enfer, c’est à quel étage? în 2003)

Docteur Squelette (1986)

Opération „serrures carnivores” (1987)

La Nuit du venin (1987)

Les Animaux funèbres (1987)

Procédure d’évacuation immédiate des musées fantômes (1987)

L’Ombre des gnomes (1987)

Le Château d’encre (1988)

Le Voleur d’icebergs (1988)

Le Tombeau du roi Squelette (1988)

Les Écorcheurs (1988)

Le Dragon du roi Squelette (1989)

La Nuit du bombardier (1989)

Boulevard des banquises (1989)

L’Homme aux yeux de napalm (1989)

Cauchemar à louer (1990)

La Meute (1990)

Le Murmure des loups (1990)

Krucifix (1990)

Les Bêtes (1990)

Les Emmurés (1990)

Les Rêveurs d’ombre (1990)

Les Démoniaques (1991)

Le Vent noir (1991)

Les inhumains (1992)

Le Syndrome du scaphandrier (1992)

3, place de Byzance (1992)

L’Armure maudite (1992)

Rinocerox (1992)

Capitaine suicide (1992)

Abimes (1993)

Hurlemort (1993)

Derelict (1993)

Sécurité absolue (1993)

La Route obscure (1993)

De l’autre côté du mur des ténèbres (1993)

Mange-monde (1993)

Armés et dangereux (1993)

La Maison de l’aigle (1994)

Le visiteur sans visage (1994)

Le Chien de minuit (1994)

Le Sourire noir (1994)

La Moisson d’hiver (1995)

Conan Lord carnets secrets d’un cambrioleur (1995)

Profession: cadavre (1995)

La Main froide (1995)

Conan Lord le pique-nique du crocodile (1995)

La fille de la nuit) (1996)

Ma vie chez les morts (1996)

Promenade du bistouri (1996)

Les Ombres du jardin (1996)

Le Château des poisons (1997)

La Cicatrice du chaos (1997)

Les Enfants du crépuscule (1997)

L’Armure de vengeance (1998)

Le Labyrinthe de Pharaon (1998)

Les Prisonnières de Pharaon (1999)

Le Livre du grand secret (1999)

Baignade accompagnée (1999)

Le Manoir des sortilèges (1999)

La Chambre indienne (2000)

Iceberg Ltd (2000)

Dernières lueurs avant l'aube (2000)

Le labyrinthe de Pharaon (2000)

La Princesse noire (2004)

Les Cavaliers de la pyramide (2004)

La Mélancolie des Sirènes par trente Mètres de Fond (2004)

La Maison des murmures (2005)

La Fille aux cheveux rouges – Le Chemin de cendre (2006)

La Fille aux cheveux rouges – Rivages incertains (2006)

La Fenêtre jaune (2007)

Ceux qui dorment en ces murs (2007)

Le masque d'argile (2008)

Dortoir interdit (2009)

Ceux d'en bas (2010)

Les louvetiers du roi (2010)

Serii

Les aventures de Marion

Pèlerins des ténèbres (2000)

La Captive de l’hiver (2001)

D.E.S.T.R.O.Y.

D.E.S.T.R.O.Y. 1 – L’homme de la banquise (2007)

D.E.S.T.R.O.Y. 2 – La prisonnière du ciel (2008)

D.E.S.T.R.O.Y. 3 – Territoires de fièvre (2008)

Literatură pentru tineret

Peggy Sue et les fantômes

Peggy Sue et les fantômes: Le Jour du chien bleu (2001)

Peggy Sue et les fantômes: Le Sommeil du démon (2001)

Peggy Sue et les fantômes: Le Papillon des abâmes (2002)

Peggy Sue et les fantômes: Le zoo ensorcelé (2003)

Peggy Sue et les fantômes: Le Chateau Noir (2004)

Peggy Sue et les fantômes: La Bête des souterrains (2004)

Peggy Sue et les fantômes: La Révolte des dragons (2005)

Peggy Sue et les fantômes: La Jungle Rouge (2006)

Peggy Sue et les fantômes: La Lumière mystérieuse (2006)

Sigrid et le mondes perdus

Sigrid et le mondes perdus: L'Oeil de la pieuvre (2002)

Sigrid et le mondes perdus: La fiancée du crapaud (2002)

Sigrid et le mondes perdus: le grand serpent (2003)

Sigrid et les mondes perdus: les mangeurs de muraille, 2005

Élodie et le maâtre des rêves

Élodie et le maitre des Rêves (2004)

Nouchka

Nouchka et les géants (2007)

Nouchka et la couronne maudite (2007)

Nouchka et la caverne aux mille secrets (2007)

Sub pseudonimul Zeb Chillicothe

(în colaborare cu Christian Mantey)

Les Hommes tritons (1986)

Les Tourmenteurs (1987)

Les enfants du feu (1987)

Sub pseudonimul Kitty Doom

L’Empire des abâmes (1997)

Les Invisibles (1997)

La Forteresse blanche (1998)

Sub pseudonimul Akira Suzuko

Les Harponneurs d’étoiles (1998)

La Meute hurlante (1998)

Le Fils des loups (1999)

Sub pseudonimul D. Morlok

Le Clan du grand Crâne (1998)

Les Guerriers du grand Crâne (1998)

Les Dieux du grand Crâne (1998)

Traduceri în limba română

(în ordinea cronologică a apariției în România)

Carnavalul de fier, Editura Romcart, 1991

Ira Melanox, Editura Valdo, 1992

Moartea cu Melon, Editura Savas Press s.r.l., 1993

Doctorul schelet, Editura Savas Press s.r.l., 1993

Lacăte carnivore, Editura Savas Press s.r.l., 1994, Traducere Mihnea Columbeanu

Mâncătorii de ziduri, Editura Aldo Press 1997

Bulevardul Banchizelor, Editura Lucman, 2004

Destroy, Editura Lucman, 2006

Krucifix, Editura Nemira, 2006

Haita (roman), Editura Nemira, 2006

Coșmar de închiriat, Editura Nemira, 2006

Mâna rece, Paralela 45, 2007

Peggy Sue şi fantomele. Somnul demonului, Editura Aramis, 2007

Peggy Sue și fantomele. Ziua câinelui albastru [1], Editura Aramis, 2008

David păşi pragul camerei şi se cutremură. O femeie firavă zăcea într-o stare de prostaţie într-un ungher, cu genunchii la gură în poziţie foetală. Excrescenţele osoase care-i ieşeau din frunte erau atît de ramificate că nu se mai puteau numi coarne. Semănau mai curînd cu o reţea de tije încîlcite, legate sub formă de plasă, ale căror prelungiri se îndreptau către pămînt ca ramurile unei sălcii plîngătoare din os. Da, chiar asta era : o salcie plîngătoare din os. Ramurile cornoase se răsuceau toate către podea, organizîndu-se în reţele cartilaginoase, ale cărei încrucişări evocau gratiile unei cuşti.

COPERTA : VALENTIN TĂNASE

ISBN 973-9085-03-2 Lei 160